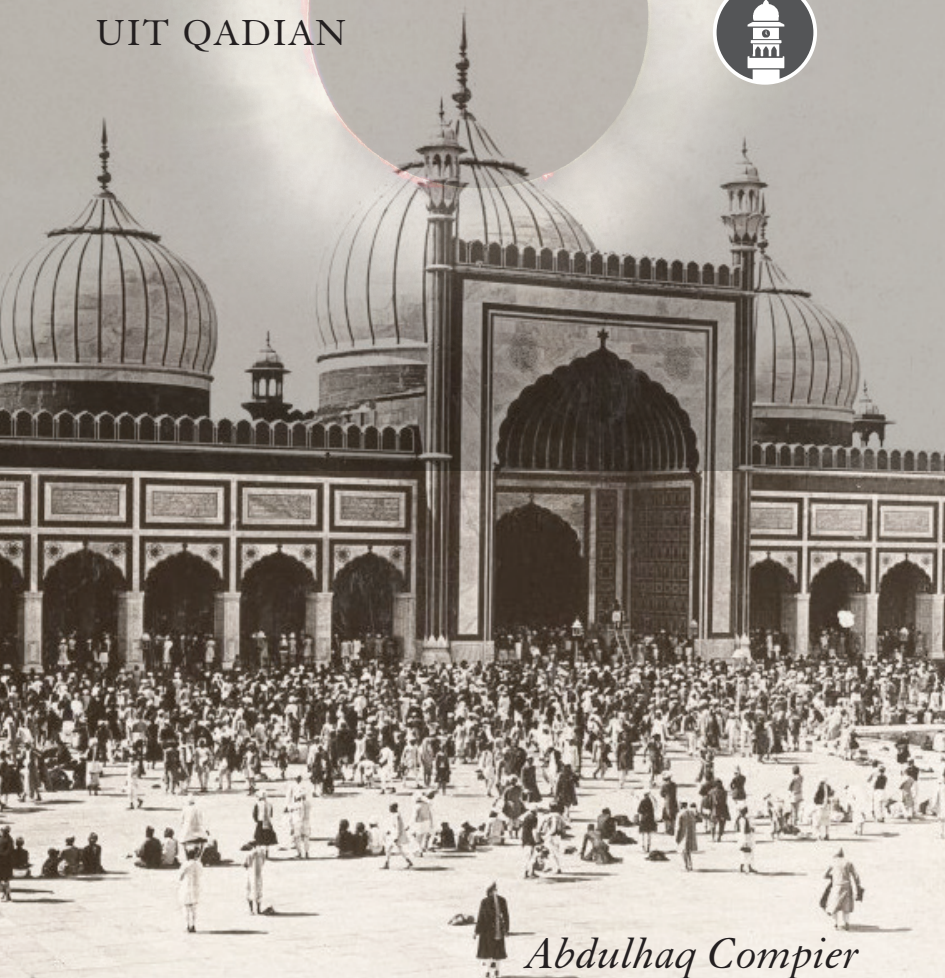
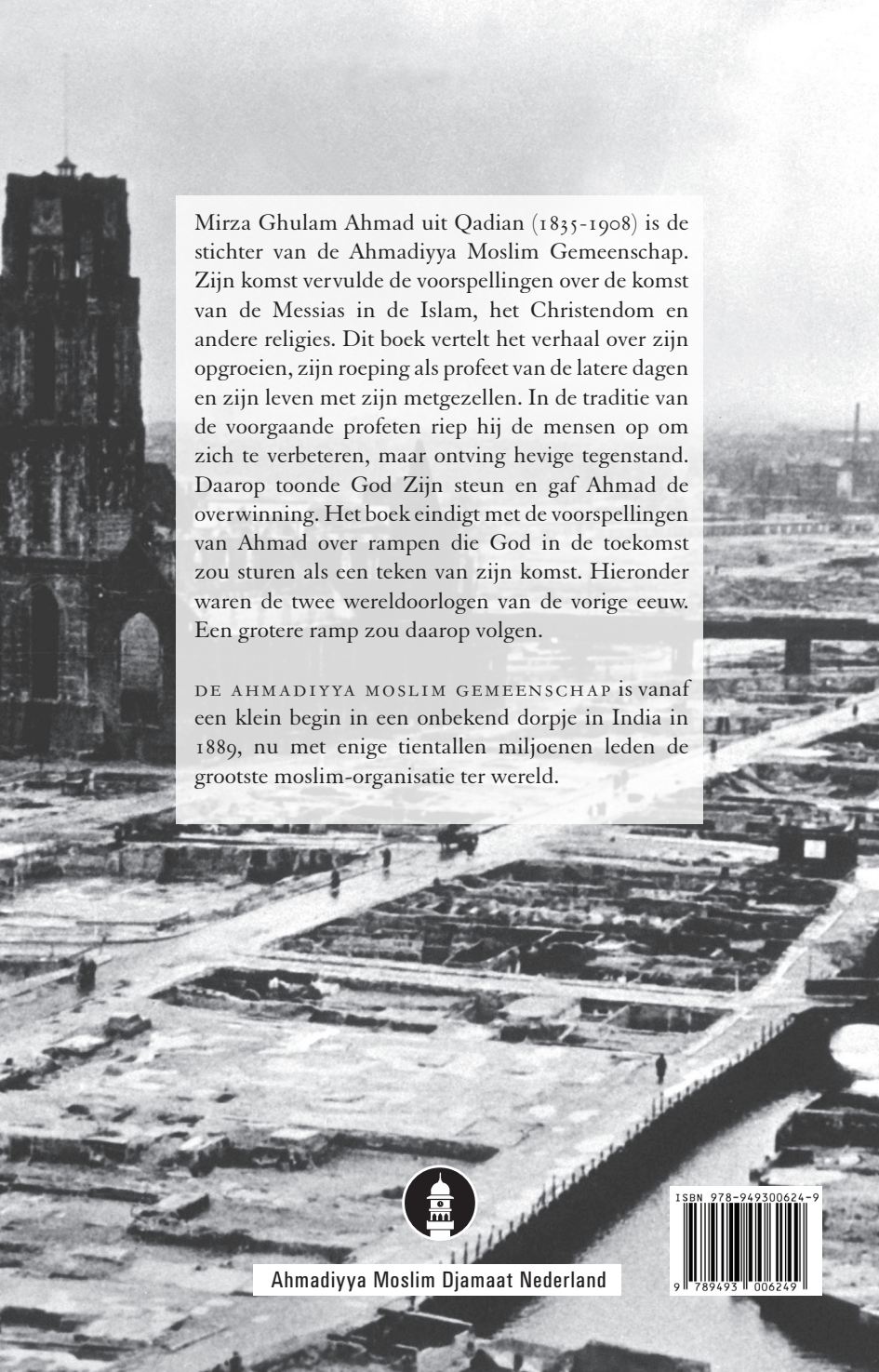

DE KOMST VAN DE MESSIAS

HET LEVEN VAN
MIRZA GHULAM AHMAD
UIT QADIAN

Abdulhaq Compier

Mirza Ghulam Ahmad uit Qadian (1835-1908) is de stichter van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap. Zijn komst vervulde de voorspellingen over de komst van de Messias in de Islam, het Christendom en andere religies. Dit boek vertelt het verhaal over zijn opgroeien, zijn roeping als profeet van de latere dagen en zijn leven met zijn metgezellen. In de traditie van de voorgaande profeten riep hij de mensen op om zich te verbeteren, maar ontving hevige tegenstand. Daarop toonde God Zijn steun en gaf Ahmad de overwinning. Het boek eindigt met de voorspellingen van Ahmad over rampen die God in de toekomst zou sturen als een teken van zijn komst. Hieronder waren de twee wereldoorlogen van de vorige eeuw. Een grotere ramp zou daarop volgen.

DE AHMADIYYA MOSLIM GEMEENSCHAP is vanaf een klein begin in een onbekend dorpje in India in 1889, nu met enige tientallen miljoenen leden de grootste moslim-organisatie ter wereld.

Ahmadiyya Moslim Djamaat Nederland

ISBN 978-949300624-9

9 789493 006249

الحمد لله رب العالمين

DE KOMST VAN DE MESSIAS

Het leven van
Mirza Ghulam Ahmad
uit Qadian

Abdulhaq Compier

De komst van de Messias: het leven van Mirza Ghulam Ahmad uit Qadian

Geschreven en vormgegeven door drs. Abdulhaq Compier MD BA

Uitgever: Ahmadiyya Moslim Djamaat Nederland

Mobarak Moskee | Oostduinlaan 79 | 2596JJ Den Haag

@AhmadiyyaNL | www.islamnu.nl | info@islamnu.nl

Eerste druk ©2023 — Oplage 350 exemplaren

Behoudens ingeval beperkingen door de wet van toepassing zijn, en onder gehoudenheid aan de daarbij gestelde voorwaarden te voldoen, mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of anderszins, hetgeen ook van toepassing is op gehele of gedeeltelijke bewerking.

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

De komst van de Messias: het leven van Mirza Ghulam Ahmad uit Qadian; Abdulhaq Compier (aut.) Ahmadiyya Moslim Djamaat (uitg.) eerste druk, 2023

ISBN / EAN: 978-94-93006-24-9

NUR CODE: 717; Islam

Trefw: Islam, Eindtijd, Ahmadiyya, Mahdi, Messias, Jezus

Inhoud

Voorwoord	11
Toelichting op de methode	13
Dankwoord	16
Nummering Koranverzen	16
Verklarende woordenlijst	17

DE WERELD VAN DE RELIGIE 19

Wie is God?	21
Wat is een profeet?	22
Mohammed, het Zegel der Profeten	23
Het verval van de moslims en het aanbreken van de Eindtijd	26

PROLOOG 31

Koranhoofdstuk 62: Al-Jumah	33
Het visioen van Shah Naimatullah Wali	35

HET LEVEN VAN MIRZA GHULAM AHMAD UIT QADIAN 41

DE JONGE JAREN 43

De geboorte	43
Het kind Ahmad	44
Ahmad moet wereldse werken doen	45
Ahmad reist en werkt	46
Mohammed verschijnt in zijn droom	47
Het visioen van de heilige Sain Ghulab Shah	48
Ahmad heeft zijn werkgever gevonden	49

Ahmad werkt in Sialkot	50
Ahmad dient God en de mensen	50
Ahmad redt het leven van zijn huisgenoten	51
De hardloopwedstrijd	51
De christelijke missie in Sialkot	52
Ahmad debatteert met priesters	52
De moeder van Ahmad overlijdt	53
Ahmad stopt met wereldse taken	54

OPENBARING 55

God is verheugd over Ahmad	55
Ahmad deelt openbaringen met de bewoners van Qadian	57
De heiligen ontmoeten Ahmad in visioenen	58
Ahmad bezoekt de andere heiligen van zijn tijd	59
De vader van Ahmad overlijdt	61

DE MUJADDID 63

Ahmad verdedigt de Islam	63
‘Dit is degene die Mohammed liefheeft.’	64
De blijdschap van de moslims	64
Het visioen met Maulvi Abdullah Ghaznavi	66
De Grote Komeet	67
De vallende sterren	67
Een vrouw van nobele afkomst	68
Ahmad nodigt de mensen uit om tekenen te zien	68
Ahmad zondert zich af in vasten	69
De Beloofde Zoon	70
De mensen komen om trouw te zweren	70

DE GEMEENSCHAP IN QADIAN	73
Het stralende gezicht	73
De liefde voor Mohammed	74
De twee gewaden	74
De twee engelen	74
Het huis van Ahmad was vol als een schip	75
De mensen praten vrij met Ahmad	76
De rust van Ahmad	76
Het vertrouwen	77
Goede behandeling van zijn vrouw	78
Goede behandeling van kinderen	79
Ahmad zorgt voor reizigers	79
Ahmad geeft medicijnen	80
Ahmad luistert naar vrouwen en kinderen	81
Ahmad laat de armen niet gekwetst worden	81
Ahmad geneest met gebed	82
Het wonder van het vermeerderen van voedsel	82
 DE MESSIAS	 85
God vertelt Ahmad dat hij de Messias is	85
Ahmad ontdekt de waarheid over Jezus in de Koran	86
De schriftgeleerden zijn woedend	86
De reis naar Ludhiana	87
De bekering van Maulvi Nizamuddin	88
De bekering van Maulvi Ghulam Nabi	90
De grote moskee van Delhi	94
‘Er komt geen boodschapper of ze bespotten hem’	97
Ahmad veroordeelt geweld	97

DE MESSIAS BREEKT HET KRUIS	99
De zon komt op uit het westen	99
Koningin Victoria ontvangt de boodschap van Islam	100
De zorg van de priesters	100
De moslims vragen Ahmad naar Amritsar	101
Het debat met de christenen	103
De eerlijke schriftgeleerden herkennen de Messias	106
De voorspelling van Abdullah Ghaznavi komt uit	106
De schriftgeleerden schuilen in de kelder	108
Het graf van Jezus	109
De mantel van Guru Nanak	111
De conferentie van de grote religies	112
Allah leert Ahmad volmaakt Arabisch	115
 DE MESSIAS DOODT MET ZIJN ADEM	 117
De schaamteloze neven van Ahmad	117
Het overlijden van Atham en de priesters	118
De dood van Lekh Ram	120
De huiszoeking	121
De dood van Alexander Dowie	122
De moskee van Kapurthala	125

DE SAMENZWERING 127

Het plan van de pandits, de priesters en de schriftgeleerden	127
De advocaat stelt een oneerlijke verklaring voor	129
Maulvi Muhammad Hussain wil een stoel	130
Het geweten van kapitein Douglas	132
Ahmad wordt vrijgesproken	133
Muhammad Hussain zet de Britse regering op tegen Ahmad	134
De politie komt naar de moskee	135
De wanhoop van de schriftgeleerden	136

BLOED VOOR DE AARDE VAN KABUL 137

Sahibzadah Syed Abdul Lateef	137
Het verdrietige afscheid	138
Abdul Lateef keert terug naar Afghanistan	139
Het debat van Abdul Lateef met de schriftgeleerden	140
De steninging	141
Gods toorn over Afghanistan	142

GODS BESTRAFFING 145

De zon- en maansverduistering in de Ramadan	145
Ahmad spreekt Gods oordeel uit	146
De belofte aan Ahmad	147
Het beest uit de aarde	147
De catastrofe	148
De volgelingen van Ahmad worden gespaard	149
De genezing van Maulvi Muhammad Ali	150

DE OVERWINNING	151
De reis naar Jhelum	151
De reis naar Lahore	152
De reis naar Sialkot	154
De heiligen in Delhi	158
Het misverstand over profeetschap	159
Het misverstand over verlossing	160
 DE MESSIAS VERLAAT DE WERELD	 161
De laatste reis naar Lahore	161
Onderwijs aan een westerling	162
Onderwijs aan de notabelen	163
Zorgen om de gemeenschap	164
Het afscheid	164
‘Zij brachten zijn lichaam in doeken’	166
De tweede manifestatie	167
‘Jezus zal overlijden en de moslims zullen voor hem bidden’	168
De reactie van de pers	169
Voorspellingen over de wereld	169
 Eindnoten	 175
Literatuurlijst	181

*Ik zoek toevlucht bij Allah tegen Satan de verworpende.
In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.
Wij roepen zegeningen af over Zijn nobele Profeet, Mohammed^{sa},
en over zijn dienaar, de Beloofde Messias^{as}.*

Voorwoord

Onze wereld staat bol van wereldse pracht en tegelijkertijd gaat zij ten onder aan leegte. Wat wij in de wereld ook onderzoeken, zelfs als er een uiterlijke schijn is van goedheid, als wij diep graven vinden we duivelse bedoelingen. Onder het mom van goedheid wordt kwaad gesticht. Oorlogen hebben het Midden-Oosten verwoest en dit dreigt nu ook in Europa te gebeuren. Overal is uitbuiting. Jongeren zijn in de war en zoeken hun geluk in drugs, spelletjes, ijdelheid, zinloze rijkdom. De zoektocht naar God is vervangen naar een eindeloze zoektocht naar identiteit. Zult u het geluk op deze weg vinden, ook al heeft u eeuwen om het te zoeken? Zullen uw wetenschappers en politici uw beschaving redden? Nee, dat kunnen zij niet. Zelfs de rijken weten, dat de enige hoop voor de wereld is, dat de mens de bron van innerlijke moraal weer zou vinden, waarop alle oude beschavingen gebouwd zijn. Waarin niet het recht van de sterkste, maar de kracht van de deugden, van geloof in God, integriteit, liefde, moed en rechtvaardigheid, bepalend zouden zijn. Noch de armen, noch de rijken, geloven nog dat dit gaat gebeuren, zodat niemand meer

een rem heeft op het leven voor tijdelijk genot en het uitbuiten van anderen. Wij brengen u het goede nieuws, dat God Zijn belofte heeft gehouden, die Hij aan al Zijn profeten heeft gedaan: wanneer de mens alle deuren voor zichzelf gesloten heeft en is vervallen tot het kwade, stuurt Hij uit Zijn genade een profeet, Die de deur weer opent naar redding en beschaving. God heeft zijn belofte gestand gedaan. Hij stuurde Ahmad^{as} als de Mahdi en de Messias. Daarna liet Hij zijn gemeenschap floreren en gaf goede leiders, die in meer dan tweehonderd landen het fundament voor vrede en redding hebben gelegd. Dit boek is geschreven om nu, iets meer dan honderd jaar na het overlijden van Ahmad^{as}, zijn verhaal te vertellen op een manier die past bij zijn waardigheid en die hem plaatst in de grote traditie van profeten uit het verleden. Ik kon als westerse bekeerling in de laatste jaren toegang krijgen tot voldoende teksten over zijn leven in de talen die ik machtig ben, om het verhaal op te schrijven op een manier die naar ik hoop de westerse lezer tevreden kan stellen. In dit boek konden lang niet alle wonderen van Ahmad^{as} worden opgenomen, maar toch bevat het meer en grotere wonderen dan die van Jezus^{as} bekend zijn. Daarom hoop ik dat naast de moslims, ook de lezers uit het Westen, die de aanspraak van de komst van de Mensenzoon op zijn merites moeten beoordelen, in alle eerlijkheid zullen oordelen en het geschenk zullen aannemen, dat God hen heeft gegeven om hun eigen lot en dat van hun beschaving en hun kinderen te redden.

Drs. Abdulhaq Compier MD, BA

Ramadan 2023 AD/ 1444 AH

Toelichting op de methode

Voor dit boek had ik een aantal doelen. Ten eerste wilde ik het verhaal van de Messias vertellen met een verhaallijn die past bij de traditie van de profeten. Zo is de verhaallijn van Mozes^{as} het conflict met de Farao, dat van Noach^{as} is de zondvloed, Jezus^{as} heeft de kruisiging, Jonah^{as} heeft Nineveh, Mohammed^{sa} heeft de emigratie uit en de overwinning op Mekka. Ook het verhaal van Ahmad^{as} past in deze traditie: hij kwam als waarschuwer en de mensen luisterden niet, waarop God de straf stuurde van de pest waaraan miljoenen mensen stierven, behalve Ahmad^{as} en zijn volgelingen. Verder heeft Ahmad^{as} de vele aardbevingen en vernietigende oorlogen die na hem kwamen voorspeld als tekenen van zijn komst. Een buitengewoon indrukwekkende verhaallijn, passend bij zijn status als de profeet en waarschuwer van de Eindtijd, en bij de openbaring die God aan hem heeft gegeven: ‘Een boodschapper is in de wereld gekomen, maar de wereld aanvaardde hem niet. Maar God zal hem aanvaarden en zijn waarachtigheid tonen met machtige aanvallen.’¹ Deze verhaallijn is niet eerder gebruikt om het verhaal van Ahmad^{as} te vertellen.

Op de tweede plaats is het uniek aan Ahmad^{as} dat hij zelf boeken heeft nagelaten, waarin hij zelf zijn gedachten heeft opgeschreven. Voor het eerst is het dus mogelijk om de gedachtenwereld van een profeet te ontdekken.

Op de derde plaats wilde ik een stichtelijke biografie

¹ Opgetekend in het boek *Tadhkīrah*, jaar 1906

presenteren, waarin we niet alleen kennis maken met het leven en karakter van Ahmad^{as}, maar ook ons geloof versterkt wordt. Toen de metgezel Munshi Muhammad Rura tientallen jaren na het overlijden van Ahmad^{as} werd gevraagd hoe Ahmad^{as} als persoon was, barstte hij in snikken uit van liefde en gemis. En de metgezel Mir Muhammad Ismail^{ra} zei, dat er een verschil was in de volgelingen van Ahmad^{as}, die hem wel hebben gezien, en zij die hem niet hebben gezien.² Mijn gebed is dat dit boek iets kan overbrengen van de liefde die Ahmad^{as} los maakte bij mensen. Mijn voorbeeld hierin was ‘Het leven van Mohammed’, geschreven door Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmood Ahmad,^{ra} de tweede kalief van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap.

Verder vond ik het belangrijk dat de christenen, die op de Mensenzoon wachten, een verhaal gepresenteerd zouden krijgen dat zij naast de verhalen van de Evangeliën konden leggen om hun oordeel te vormen over de aanspraak van Ahmad^{as}. Wat mij aanspreekt in de Evangeliën is dat ze een overzicht bevatten waarin het leven, de leer en de vervulde profetieën van Jezus^{as} zijn opgenomen. Deze vorm heb ik ook willen toepassen voor dit boek over Ahmad^{as}.

De methode die ik voor dit boek heb gehanteerd is om de bovengenoemde verhaallijn in te kleuren met gedetailleerde verslagen over het leven van Ahmad^{as}, het liefst opgeschreven door Ahmad^{as} zelf, of door

² Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah. Address to the Annual Gathering of Indonesian Ahmadis at Jakarta on 22nd October* 1968. Kent Publications 1969

ooggetuigen. De belangrijkste bron hiervoor was de biografie door Sheikh Abdul Qadir, die in 2017 in het Duits werd gepubliceerd als 'Das Gesegnete Leben.' Deze informatie is aangevuld met de gedetailleerde informatie uit 'The Life of Ahmad' geschreven door Abdur Rahim Dard. Voor het hoofdstuk over de gemeenschap in Qadian is het aangevuld met de verhalen uit 'The Life of the Promised Messiah' door Maulvi Abdul Karim. Voor de communicatie tussen God en Ahmad heb ik extra aanvullingen gedaan uit het boek 'Tadhkirah,' waarin alle openbaringen aan Ahmad zijn verzameld. Daarnaast zijn er nog aanvullingen gedaan uit de lezing 'The Promised Messiah' die in 1968 werd gehouden door Mirza Mubarak Ahmad voor de gemeenschap in Indonesië. Een overzicht van de bronnen vindt u achterin bij de eindnoten. De gekozen methode heeft tot gevolg, dat lang niet alle wonderen en niet alle informatie over het leven van Mirza Ghulam Ahmad in dit boek te vinden zijn. Achterin vindt u een literatuurlijst waarmee u verder kunt. Omwille van de verhaallijn zijn enkele verhalen van ná de aanspraak van Ahmad^{as} Messias te zijn, opgenomen in het hoofdstuk 'De gemeenschap in Qadian.' Als gevolg van de dreigende toestand in de wereld met het conflict tussen Rusland en de NAVO is deze publicatie met enige tijdsdruk tot stand gekomen. Ik vraag de lezer vergiffenis voor enige tekortkomingen die daardoor zijn ontstaan en vraag gebed dat God mij in staat zal stellen om deze te verbeteren in een volgende editie.

Dankwoord

We zijn diepe dank verschuldigd aan Hazrat Mirza Masroor Ahmad, Khalifatul Masih V,^{aba} voor zijn steun en gebeden voor het schrijven van dit boek en voor zijn leiderschap die de groei van de gemeenschap heeft mogelijk gemaakt op elk gebied. Daarnaast bedankt ik de leden van de Nederlandse publicatiecommissie voor hun hulp in het proces van publicatie. Mijn familie en vrienden ben ik dankbaar voor hun geduld en steun. De calligrafie op het omslag is gemaakt door Mobashar Zafri. We bedanken Allah dat we onderdeel mogen zijn van het verhaal van de Beloofde Messias^{as} en wij bidden, dat Allah deze inspanning van ons wil aannemen, *insha-Allah*.

Alle lof is aan Allah, de Heer der Werelden.

Nummering Koranverzen

De Koranverzen zijn genummerd met inbegrip van het eerste vers van het hoofdstuk, 'In naam van Allah....' Dit betekent dat de verzen in onze referenties een nummer hoger zijn dan in bepaalde uitgaven van de Koran, die dit eerste vers niet meetellen. Vers 2:23 kan dus bijvoorbeeld in sommige Korans genummerd zijn als 2:22.

Verklarende woordenlijst

Dit boek dient ook als introductie van het leven van Ahmad^{as} aan lezers buiten de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap. Omdat zij meestal niet gewend zijn aan de lange namen, de titulatuur en de aanspreekvormen in het Urdu, is gekozen voor zoveel mogelijk eenvoud. Soms wordt titulatuur echter wel vermeld omwille van de herkenbaarheid van een naam of om een idee te geven van het taalgebruik. Deze zijn:

Hazrat: De betekenis ligt tussen ‘mijnheer’ en ‘uwe heiligheid’ en wordt liefdevol gebruikt.

Sahib: Mijnheer

Maulvi: Een schriftgeleerde

Sheikh: Een spirituele leraar

Nawab: Een notabele, een landheer

Munshi: Een griffier of boekhouder

Voor heiligen en profeten wordt door moslims na het noemen van de naam een gebed uitgesproken. U zult deze zo tegenkomen in de tekst:

Mohammed^{sa}: *sallallahu ‘alaihi wa sallam*: ‘Mogen de vrede en zegeningen van Allah met hem zijn.’ Dit wordt alleen gebruikt voor de profeet Mohammed^{sa}.

Ahmad^{as}: *‘alaihi salaam*: ‘Vrede zij met hem.’ Dit wordt voor alle andere profeten gebruikt.

Abu Bakr^{ra}, Fatima^{ra} *radiallaho anho/ha*: ‘Moge Allah tevreden zijn met hem/haar’ Dit wordt gebruikt voor metgezellen van een profeet.

Shah Naimatullah Walith: *rahmatullah ‘alaihi*: ‘Moge Allah hem genadig zijn.’ Dit wordt gebruikt voor heiligen.

De wereld van de religie

Omdat nog niet alle volkeren op aarde de boodschap van de profeet Mohammed^{sa} hebben ontvangen, hebben velen een verkeerd beeld over wie God is en weten zij ook niet dat alle profeten van andere godsdiensten, gestuurd werden door dezelfde God.

Wie is God?

Veel mensen die in de christelijke wereld zijn opgegroeid, denken dat God een oude man is op een wolk. Omdat dit idee tegen ons wetenschappelijk begrip van de wereld in gaat, zijn veel mensen afkerig van geloof en religie. De Koran beschrijft God echter als een alomtegenwoordige scheppende kracht. God is een spiritueel licht dat de gehele schepping doordringt en de bron is van al het goede, van schoonheid en van waarheid. God is het bewustzijn dat het universum leven geeft. Het verlangen naar Hem is in ieder mens aangeboren. Hij is dicht bij ons en verhoort onze gebeden. Hij schiep het universum, zodat Hij door de mensen kon worden gekend. Dezelfde God heeft in verschillende tradities verschillende namen. God zei tegen de profeet Mohammed: 'Ik was een verborgen

schat en wilde worden gekend.³ Wij leren God kennen door Zijn eigenschappen in ons over te nemen, zoals barmhartigheid, geduld en wijsheid, en zo een weerspiegeling te worden van Hem op aarde. De bestraffing van God komt alleen wanneer de mensen alle perken te buiten gaan aan onrecht, en alleen nadat God een waarschuwer heeft gestuurd met duidelijke tekenen van zijn waarachtigheid.

Wat is een profeet?

De belangrijkste manier waarop God Zich kenbaar maakt aan de mens is in een profeet. Een profeet is iemand die door God gezuiverd is en alle deugden in zich heeft ontwikkeld, zodat hij een weerspiegeling wordt van de schoonheid van God. God spreekt met hen en vertelt ze over toekomstige gebeurtenissen, zodat de mensen kunnen zien, dat God denkt en handelt en verheven is boven de tijd. God stuurde profeten naar alle volkeren op aarde, 124 duizend in getal. Mozes, Jezus, Krishna, Boeddha, Zoroaster, Confucius en Socrates, brachten allen een boodschap waarmee hun volk in hun tijd de weg naar God kon vinden. Ook in Amerika, Australië en Scandinavië zijn profeten gekomen. Al deze boodschappers waren zondeloos. Ze hadden het meest deugdzame en aantrekkelijke karakter onder de mensen van hun tijd, zoals bijvoorbeeld geschreven is over Mozes: ‘Van alle mensen op aarde, was Mozes het meest

³ *Hadith Qudsi*. Dezelfde betekenis heeft Koranvers 51:57: ‘Ik heb zowel de gewone mensen als de machthebbers geschapen voor Mijn aanbidding’; dat wil zeggen, het weerspiegelen van Gods eigenschappen.

zachtmoedig' (Numeri 12:3). Ze leerden allemaal de twee belangrijkste pijlers van het geloof: heb God lief en heb uw naaste lief als uzelf, wat betekent: geef God het recht dat Hem toekomt, en geef de mensen het recht dat hen toekomt. Hierop werden de beschavingen gebouwd, van Australië, van China, van Perzië, van India, van Israël, van Europa en van Amerika. Met de leer van de profeten kon de mens spiritueel leven krijgen en met God één worden voor zijn dood. En dit spirituele leven duurt voort na de dood.

Mohammed, het Zegel der Profeten

Alle boodschappers hebben ervan getuigd dat er ooit een machtige profeet zou komen die de ware godsdienst zou vestigen voor de hele wereld. Zo zei Jezus: 'Nog veel heb ik u te zeggen, maar u kunt dat nu niet dragen. Maar wanneer hij komt, de Geest der Waarheid, zal hij u de weg wijzen tot de volle waarheid' (Joh. 16:12-13). En hij vroeg zijn volgelingen te bidden om de komst van de Trooster met Gods Koninkrijk: 'Uw Koninkrijk kome' (Matt. 6:10)⁴

Deze machtige profeet was Mohammed^{sa}. Het was alsof God Zelf op aarde was gekomen, zoals beschreven door

⁴ Christenen interpreteren 'Uw Koninkrijk kome' letterlijk, in de zin dat niet God, maar Satan regeert op aarde. In 'De Ark van Noach', legt Ahmad^{as} uit dat God volledige heerschappij heeft over alles op aarde en in de hemel. Hij heeft mensen echter vrije wil gegeven, en bestraft zonden niet direct, zoals een rechtvaardige regering burgers ook niet straft voor elke fout. Satan heeft geen macht behalve met Gods toestemming.

de profeet Habakuk, die duidelijk maakte, dat deze grote profeet uit ‘Paran’ zou komen, het gebergte in Arabië dat vernoemd is naar de ‘twee vluchtelingen’: Ismaël en zijn moeder. Teman is een gebied in Arabië waar de nakomelingen van Ismaël wonen:

*God komt van Teman
en de Heilige van het gebergte Paran. Sela.
Zijn majesteit bedekt de hemelen,
en de aarde is vol van zijn lof.
Er is een glans als van zonlicht,
lichtstralen heeft Hij aan zijn zijde
en daar is het omhulsel zijner kracht.
Voor Hem uit gaat de pest
en koortsgloed volgt Hem op de voet.
Hij staat en doet de aarde schudden;
Hij ziet rond en doet de volken van schrik opspringen,
de aloude bergen liggen verpletterd,
de eeuwige heuvelen zinken ineen;
de eeuwenoude wegen zijn zijne.⁵*

Jezus^{as} vertelde de kinderen van Israël: ‘Ik zeg u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden, en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen’ (Matt. 21:42-44). Mohammed^{sa} bracht de Koran, het zuivere woord van God, dat voor alle eeuwen beschermd is gebleven tot op deze dag. Alle aanvallen die

⁵ Habakuk 3:3-6.

in de eeuwen op de Koran zijn gedaan, zijn mislukt. De leer van de Koran was de volmaakte leer en het voorbeeld van Mohammed^{sa} was het volmaakte voorbeeld, zodat hij van God de titel kreeg: Zegel der Profeten (Koran 33:41) wat betekent: de beste en de hoogste van de profeten. Mohammed^{sa} had de hoogste rang en de rang van zijn heiligen was als de profeten van Israël.⁶ Door hem te volgen bereikten duizenden het niveau waarop God met hen sprak. Ze toonden wonderen, ze onthulden schatten aan spirituele kennis en ze overwonnen de vijanden van het geloof. Voorbeelden waren Syed Abdul Qadir Gilani, Abdul Hasan Kharqani, Abu Yazid Bistami, Junaid Baghdadi, Imam Muhammad Al-Ghazali, Shihabuddin Yahya Suhrawardi, Muhyuddin Ibn Arabi, Dhunnun Misri, Mu'inuddin Chishti Ajmeri, Qutbuddin Bakhtiar Kaki, Fareeduddin Pakpatanni, Nizamuddin Dehlavi, Shah Waliullah Dehlavi, Shaykh Ahmad Shirindi en vele anderen. De beschaving van de Islam was hoog en de legers waren sterk. De Islam was waarlijk het Koninkrijk van God, waar Jezus^{as} naar verwezen had. Jezus^{as} had ook gezegd: 'De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden' (Matt. 21:42). Want Mohammed^{sa} stamde af van Ismaël, die door Abraham was achtergelaten in de woestijn.⁷ De Islam was duizend jaar lang de hoeksteen

⁶ *Al-Maqasidul Hasanah*, nr. 702.

⁷ Abraham stuurde zijn vrouw Hagar en Ismaël weg, 'en Ismaël leefde in de woestijn van Paran' (Genesis 21:21). Paran ligt in Arabië en betekent 'twee vluchtelingen'. Genesis 25:13 vertelt

van verlossing en beschaving. De Islam zegende Azië, Europa, Afrika en Amerika met hoogstaande principes zoals gelijkheid, godsdienst-vrijheid en liefde voor wetenschap, overeenkomstig wat God had gezegd, dat Mohammed^{sa} ‘een genade voor alle werelden’ was (Koran 21:113).

Het verval van de moslims en het aanbreken van de Eindtijd

Maar ook de religie van Mohammed^{sa} was onderhevig aan Gods wet. Alle beschavingen hebben een opkomst en ondergang. Mohammed^{sa} voorspelde:

‘Er zal een tijd komen dat er niets zal overblijven van de Islam behalve zijn naam en niets zal overblijven van de Koran behalve de letters. Moskeeën zullen vol zijn, maar de harten zullen leeg zijn van leiding. Hun schriftgeleerden zullen de slechtste wezens zijn onder het hemelgewelf. Kwaadaardige plannen zullen van hen uitgaan en naar hen zullen deze terugkeren.’⁸

De moslims zouden worden overheerst door de vuurvolkeren Gog en Magog en worden misleid door de ‘Dajjal’, de valse Messias of de Antichrist. Deze zou de mensen verlieden tot het wereldse leven en het aanbidden van Jezus.⁹ Dan zou een man van Perzische

over de nakomelingen van Ismaël. Hieronder zijn Kedar, de Quraish stam waar de profeet Mohammed^{sa} toe behoorde, en Teman, de Arabische stam waarnaar wordt verwezen in Habakuk 3 als de plaats waar God Zelf vandaan zal komen.

⁸ Mishkat

⁹ De profeet Mohammed zei dat de moslims als bescherming tegen de Antichrist, de eerste tien verzen uit Koranhoofdstuk 18

komaf, het geloof weer terugbrengen op aarde. Mohammed^{sa} verwees metaforisch naar de Messias van de Islam als Jezus, de zoon van Maria, omdat hij dezelfde taken zou hebben als Jezus^{as} had gehad voor de joden.¹⁰ Het gebeurde, zoals Mohammed^{sa} het voorspeld had. De moslims waren na honderden jaren verzonken geraakt in onwetendheid, luiheid en corruptie. De schriftgeleerden maakten ruzie met elkaar en spoorden de mensen aan tot wreedheid en opstand. Gog en Magog zijn de nakomelingen van Noach's zoon Jafeth (Genesis 10:2), die zich in de Kaukasus hadden gevestigd.¹¹ In de loop der eeuwen trokken ze uit de Kaukasus naar het

(Al-Kahf) moesten lezen. Hierin wordt gewaarschuwd voor het wereldse leven en voor de leer van het Christendom.

¹⁰ Op diezelfde manier had Jezus verwezen naar Johannes de Doper als gekomen 'in de geest en de kracht van Elia' (Lucas 1:17, Matthëus 17:12) en vergelijkt de Koran de profeet Mohammed^{sa} met Mozes (Koran 73:15)

¹¹ Volgens de Bijbel (Ezechiël 38:2-6), die onze voornaamste bron van informatie is over Gog en Magog, zijn Rusland, Moskou (Mesech) en Tobolsk (Tubal) het thuisland van deze volkeren. Magog is genoemd in Genesis 10:2 als de tweede zoon van Jafeth, tussen Gomer en Madai. Gomer vertegenwoordigt de Cimmeriërs in het oosten van klein-Azië en Madia vertegenwoordigt de Meden. Dus Magog moet een volk zijn ten oosten van de Cimmeriërs en ten westen van de Meden. Volgens Hiëronymus van Stridon was Magog gelegen voorbij de Kaukasus, nabij de Kaspische zee. Dit is de noordelijke regio waar de Scythen leefden. Bron: Mirza Bashiruddin Mahmood Ahmad, *Tafsir al-Kabir*, Islam International Publications Ltd., 1988, vol. 3, pp. 1531-1545.

noorden, omdat het zuiden voor hen was afgesloten door koning Cyrus met de muur van Derbent (Koran hoofdstuk 18). De Kaukasische volkeren Gog en Magog bevolkten nu Europa, Rusland en Amerika. Hun wapens en machines werkten op vuur en, zoals Mohammed^{sa} had voorzegd, bracht God door hen legers op de been die niemand kon verslaan.¹² Lang werden ze nog in bedwang gehouden door het Ottomaanse Rijk. Maar vanaf de zestiende eeuw verspreidden zij zich over de wereld via de zee, want God had gezegd: ‘Gog en Magog zullen komen aansnellen vanaf de golven’ (Koran 21:97). De Satan had ze verleid om Jezus^{as} als God te aanbidden en ze werden geleid door arrogantie en materialisme. Ze gingen zich te buiten aan alcohol, wreedheid en ontucht, maar toch hadden zij macht want God had hen de kennis van de wereldse zaken gegeven. De christelijke predikers gingen rond onder de volkeren om alle mensen Jezus^{as} te laten aanbidden. Zo werden de voorspellingen vervuld over de Antichrist, die de mensen zou verleiden met het geloof in het kruis. Mohammed^{sa} had gezegd: ‘de Antichrist heeft een groot linkeroog en zijn rechteroog is blind. Zijn linkeroog ziet zelfs de schatten liggen onder de grond.’¹³ Hij had oog voor de materiële wereld maar geen oog voor de wereld van de geest en voor de ware religie. Hij zou rijden op een reusachtige ezel die vuur zou eten. De betekenis daarvan is dat de christelijke volkeren grote voertuigen zouden hebben die zullen werken op brandstof. Zo waren de christelijke volken, die

¹² Sahih Muslim, *Kitabul Fitan*

¹³ Sahih Muslim, *Kitabul Fitan*

de profeet Mohammed^{sa} altijd de Antichrist hadden genoemd, zelf de vuurvolkeren geworden en de hoeders van de Antichrist. Hierbij is ‘Gog en Magog’ de benaming voor het militaire aspect van deze volkeren, en de Antichrist de naam voor het ideologische aspect: materialisme en het aanbidden van een mens in de plaats van God. Allah zou een volgeling van Mohammed^{sa} van Perzische komaf sturen om de Antichrist te overwinnen en een nieuwe bloeitijd in te luiden voor de Islam. Deze profeet zou de titels dragen: Mahdi, als rechtgeleide Imam voor de moslims; en Messias, als de profeet die de Antichrist zou verslaan en de Islam zou verspreiden over de gehele wereld. Dit boek vertelt zijn verhaal om een getuigenis te zijn van het bestaan van God en de waarachtigheid van de volmaakte religie, de Islam.

Proloog

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Koranhoofdstuk 62: Al-Jumah

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ
وَأَخْرَيْنَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

Allah is het, Die onder de ongeletterden een boodschapper heeft verwekt die Zijn tekenen onder hen verkondigt en hen zuivert en hun het Boek en de wijsheid onderwijst, ofschoon zij voorheen in duidelijke dwaling verkeerden. En ook onder anderen die deze gelovigen nog niet hebben ontmoet. Hij is de Almachtige, de Alwijze. Dat is Allah's genade. Hij schenkt haar aan wie Hij wil; en Allah is de Heer van grote genade.

— *Koran hoofdstuk Al-Jumah, 62:3-5*

Abu Hurairah vertelde: Toen het hoofdstuk Al-Jumah werd nedergezonden, zaten wij bij de Heilige Profeet. Hij las het vers: 'en ook anderen die dezen nog niet hebben ontmoet.' Iemand vroeg: 'Wie zijn dit, O Boodschapper van Allah?' De Heilige Profeet reageerde niet. De man herhaalde zijn vraag twee of drie maal. Op dat moment was ook Salman de Pers aanwezig. De Heilige Profeet legde zijn hand op diens schouder en zei: 'Zelfs wanneer het geloof zal zijn opgegaan naar de Pleiaden, en van de aarde geheel verdwijnt, dan nog zal een man van zijn volk het terugbrengen naar de aarde.'

— *Bukhari, Kitabut Tafsir: het Boek over de uitleg van de Koran*

Het visioen van Shah Naimatullah Wali

Shah Naimatullah Wali^{rh} was een heilige die stierf in het jaar 1431. In dit visioen, vierhonderd jaar voor de geboorte van Ahmad^{as} zag hij de omstandigheden van de komst van de Messias, evenals zijn naam, zijn opvolging door de Beloofde Zoon en het feit dat Ahmad^{as} zowel de titel Messias als Mahdi zou dragen.

In naam van Allah, de Barhmartige, de Genadevolle

Ik zie de macht van de Schepper

En ik zie de problemen van de tijd

Ik zeg dit niet op basis van sterrenwichelarij

Neen, ik vertel u wat de Almachtige God mij heeft verteld

In Khorasan, Egypte, Syrië, en Irak;

Zie ik haat en oorlog

Iedereen is in een miserabele toestand

Zelfs de hoogsten en de besten

Ik hoor een vreemd verhaal:

Ik zie overal treurnis en verdriet

Ik zie roof, plundering en moord

Door meerdere legers

Ik kijk links en rechts en zie onbenullige mensen

Die zich voordoen als leraren en geleerden

Geloof en religie zijn zwak en machteloos

Helaas, ik zie dat deze trieste toestand een bron is van trots voor de goddelozen

*Ik zie de vrienden van volkeren vernederd en verlaten
Ik zie dat de benoeming en het vertrek van staatslieden
Aan de orde van de dag is, en van geen betekenis
Ik zie vijandigheid en conflict
Tussen de Turk en de Tajik*

*Ik zie hypocrisie, bedrog en wrok overal,
Onder de armen en de rijken.
En de graftomben, ooit oorden van vrede
Zijn de ontmoetingsplaatsen geworden voor onheilstichters*

*Als vrede ergens gevonden kan worden,
Zie ik het alleen op de toppen van de bergen
Maar hoewel ik al deze beproevingen zie, wanhoop ik niet
Want ik verheug mij in een liefstallige vriend*

*Na ongeveer een jaar
Zie ik een ander beeld op de wereld ontstaan
Ik zie een koning die het toonbeeld is van wijsheid
Een statig en elegant leider*

*Metaforen moeten eerst geïnterpreteerd worden
Want ik zie deze zaken terwijl ik volledig wakker ben
Onmiddellijk na het aflopen van twaalf honderd jaar, ¹
Zie ik vreselijke dingen gebeuren*

*Op de spiegel van het geweten van de wereld
Ik zie het stof en de roest van zonden
De tirannie van tirannen in alle landen
Zie ik immens en onmetelijk*

Het visioen van Shah Naimatullah Wali

*Ik zie opstanden, oorlogen, wanorde en onrecht
Binnen het land en aan zijn grenzen
Ik zie dat de slaaf is geworden als zijn meester
En de meester als zijn slaaf*

*Ik zie dat iedereen met tegenspoed
Gebukt gaat onder een zware last en vernedering
Ik zie dat er een nieuwe munt geslagen wordt
Waarvan de waarde minder is dan het lijkt*

*Ik zie dat de leiders van zeven koninkrijken
Elkaar naar het leven staan
Ik zie het aangezicht van de maan verduisterd
En het hart van de zon is verwond.²*

*Ik zie de handelaar hulpeloos en verloren op zijn route
Ver van zijn bestemming
Ik vind India in een miserabele toestand
En de onderdrukking en vernietigingen van de Turken*

*Ik zie dat de bomen in de boomgaarden van de hele wereld
Kaal zijn en geen vruchten dragen
Ik zie dat eensgezindheid, tevredenheid en afzondering
De beste redmiddelen zijn op dit moment*

*Maar treur niet, want temidden van al deze onrust
Voorzie ik het genot van het ontmoeten van de Geliefde
Wanneer de barre winter voorbij zal zijn
Voorzie ik het opkomen van de zon van een gelukkige lente*

*Wanneer zijn ambtstermijn beëindigd is
Wordt hij opgevolgd door zijn glorieuze zoon.³
Ik zie dat de welstandigen en notabelen
Zijn trouwe dienaren worden*

*Ik zie dat deze verheven leider
De koning zal zijn van de zeven continenten
Hij gelijkt de Heilige Profeet in zijn voorkomen
Hij heeft een vredig karakter en een geleerde geest*

*Ik zie zijn hand stralen zoals de witte hand van Mozes
En in zijn hand is het zwaard, de Zulfiqar⁴
Ik ruik de geur van de tuinen van de islamitische Wet.
Ik zie de bloem van het geloof groeien en bloeien*

*De regering van deze kampioen, mijn broederen,
Duurt een periode van veertig jaar⁵
Ik zie de zondaren beschaamd gezichtsverlies lijden
Tegenover deze vlekkeloze en onschuldige Imam*

*Hij is de soldaat van God, verdediger van vrienden en
vernietiger van vijanden
Hij is barmhartig en getrouw als de Vriend van de Grot.⁶
Ik zie dat de schoonheid van de Sharia toeneemt in zijn tijd
En de Islam bloeit op vanuit stevige grond*

*Ik zie dat de schatten van Chosroes en Alexander de Grote
Worden uitgegeven voor de zaak van het geloof
Ik zie hem als een universeel aanvaard leider
De hele wereld volgt hem getrouw*

Het visioen van Shah Naimatullah Wali

*Ik zie de naam van deze glorieuze persoon geschreven
En ik lees: A—H—M—D. ⁷*

*Met zijn komst zie ik de wereld opbloeien
De mensheid zal voortgaan op golven van voorspoed*

*Ik zie dat hij de Messias en de Mahdi is van de tijd
Hij is de kampioen van beide titels ⁸
Ik zie dat de wereld is geworden als één grote stad
En zijn rechtvaardigheid is het fort voor allen*

*Mijn koning zal hebben zeven ministers
Elk van hen een uitstekend regent
In de handen van deze bekerdrager van de Eenheid
Zie ik een heerlijk zoete wijn*

*Ik zie de roestige zwaarden van koelbloedige vechters
Stomp en verworpen
De wolf, de schapen, de leeuw en de herten
Ik zie ze samen grazen in vrede en veiligheid*

*Ik zie dat de Turken, ooit zo behoedzaam en alert
Lui zijn geworden, en hun vijand is dronken ⁹
Ik zie Naimatullah in een hoekje zitten, op zichzelf
Hij bekijkt alles vanaf een afstandje.*

— Shah Naimatullah Wali (d. 1431)

Voetnoten bij de profetie van Shah Naimatullah Wali

1. Na de twaalfde eeuw na de Hijra
2. Dit duidt op de eclipsen van de zon en maan genoemd in de Heilige Koran, vers 75:6-9, in de collectie overleveringen van de profeet Mohammed^{sa} *Dar Qutni*, en in de Bijbel in Jesaja 13:10 en in Mattheüs 24:29
3. Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmood Ahmad^{ra}, de Beloofde Zoon en tweede opvolger van de Messias en Mahdi
4. Zulfiqar is het zwaard van de kalief Ali
5. Dit duidt op de periode van veertig jaar waarin Ahmad openbaring van God ontving
6. Ahmad is getrouw jegens de Heilige Profeet^{sa} zoals Abu Bakr, die met Mohammed^{sa} schulde in de grot en later zijn kalief werd.
7. *Alif, Haa, Miem en Daal*: Arabische letters die de naam 'Ahmad' spellen
8. Zoals de Heilige Profeet Mohammed^{sa} heeft gezegd: 'De Mahdi en de wederkomst van Jezus zijn één en dezelfde persoon.' (Sunan Ibn Majah)
9. Het Ottomaanse Rijk, de muur die de moslims beschermde tegen Gog en Magog, was in het tijdperk van de Beloofde Messias verzwakt en verloor de strijd tegen Gog en Magog in 1914, tot vreugde van het Westen. Dit was echter ook het jaar waarin de Beloofde Zoon kalief werd met een missie om de Islam naar het Westen te verspreiden, waardoor de zon van de Islam weldra in het westen zou opkomen.

Bron van bovenstaande tekst en de Beloofde Messias zelf over deze profetie: Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, *The Heavenly Sign*, Islam International Publications Ltd, Tilford 2005

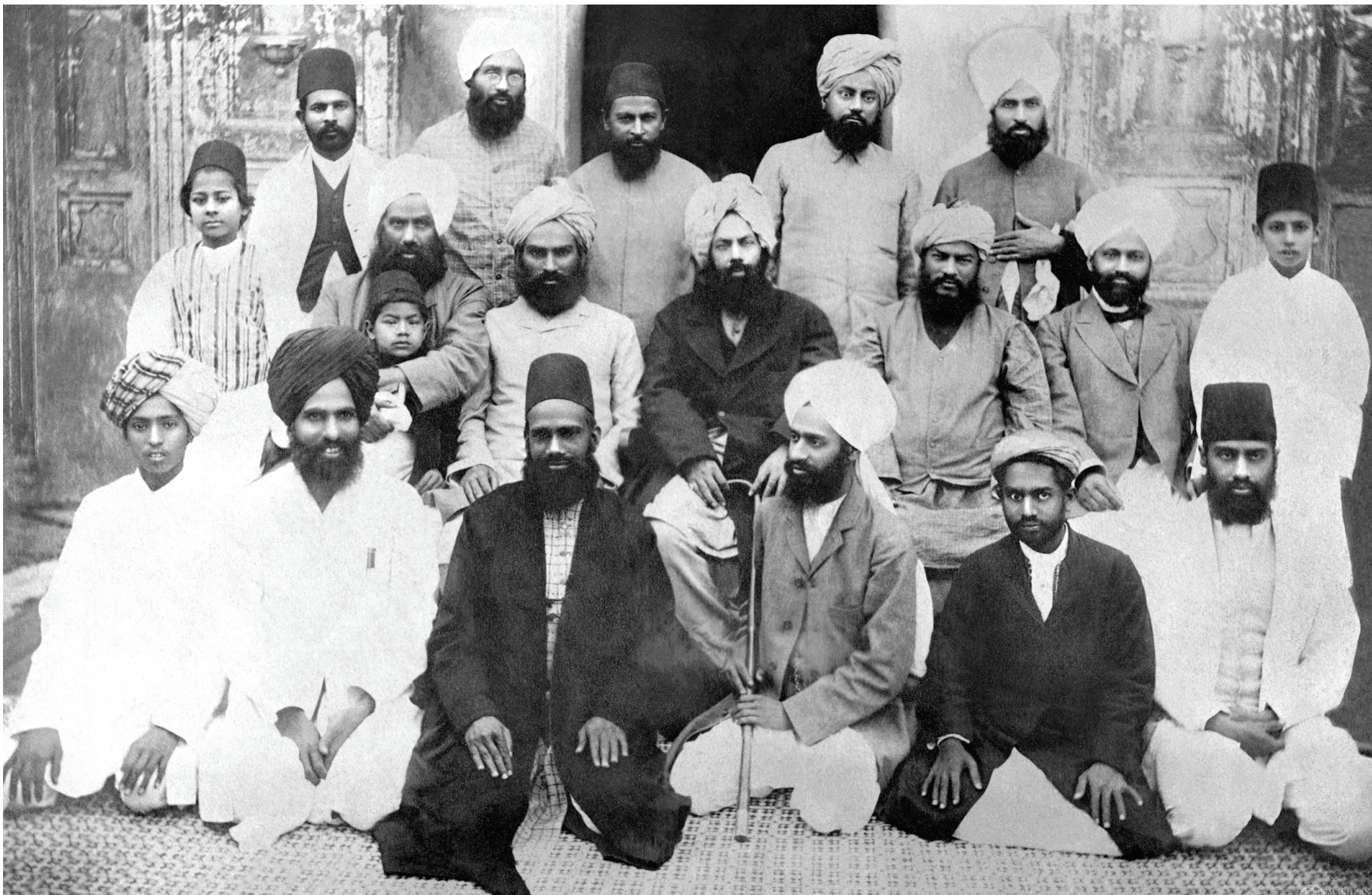

In november 1833 veroorzaakte de Leoniden sterrenregen honderdduizenden vallende sterren per uur. Het werd gezien door mensen over de hele wereld als een teken van de komst van de Messias. In 1835 werd Mirza Ghulam Ahmad^{as} geboren. Deze houtsnede werd, op basis van een schilderij uit 1833, gemaakt in 1889 door Adolf Vollmy voor de 'Adventist Book Bible Readings for the Home Circle'. 1889 was ook het jaar waarin Mirza Ghulam Ahmad^{as} de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap stichtte.

Mirza Ghulam Ahmad van Qadian^{aa}, de Beloofde Messias en Mahdi.
De Heilige Profeet Mohammed beschreef hem dertien eeuwen eerder: 'Een man
met de mooiste bruine kleur die er is. Zijn haar is lang en valt tussen zijn schouders.'
(Bukhari). Foto: *Makhzan-e Tasaweer*.

Mirza Ghulam Ahmad^{aa} met enkele metgezellen in Qadian.
De vetgedrukte namen komen voor in de verhalen in dit boek:

Van rechts naar links: Staand: *Abdul Hameed de zoon van Shaikh Rahmat Ullah, Hakeem Fazal Ilahi, Munshi Taj Din; Mir Nasir Nawab uit Delhi* (de schoonvader van de Beloofde Messias^{aa}); *Mir Hamid Shah; Ghulam Muhammad uit Sialkot; Mirza Bashir-ud-din Mahmood Ahmad, de Beloofde Zoon.*^{aa}

Op de stoelen gezeten **van rechts naar links:** *Shaikh Rahmat Ullah; Maulvi Abdul Karim uit Sialkot; Ahmad, de Messias en Mahdi^{aa}; Maulvi Ghulam Hassan Pishawar; dokter Nooruddin* (met op zijn schoot Mirza Bashir Ahmad, de tweede zoon van de Beloofde Messias^{aa}).

Op de grond gezeten: *Khalifa Rasheed-ud-din; Seith Ismail Adam; Mufti Muhammad Sadiq; Mirza Khuda Bakhsh; Shaikh Mola Bakhsh; Shaikh Abdur Razzaq de zoon van Shaikh Abdur Rahman.*

(Foto: *Makhzan-e Tasaweer*)

Persoonlijke bezittingen van Ahmad^{as}: inktpot, slippers en medicijnenkist.

Foto's: *Makhsan-e Tasaweer*.

جاء الحق وانهق الباطل ان الباطل كان هوقا

بفضل عظیم حضرت ہادی عالم و عالمیان و رحمت عیم رہنمائے ملک شہان کتاب الاجاب موسوم بہ

۱۴

براہین احمدیہ

ملقب بہ

انبراہین الاحمدیہ علی حقیقت کتاب البتہ القرآن النبوة المحمدیہ

حکومت خیر اسلام پنجاب میرزا غلام احمد صاحب ریسر اعظم قادیان ضلع گورداسپور پنجاب داماد ابراہیم
کمال تحقیق اور تدقیق سے ایف کر کے شکرین اسلام پنجاب احمدیہ کریم نے برآمد انعام و شرف پر یہ شاہکار کیا

امرتسر پنجاب

ہندو پریس میں ششم طبع ہوئی

Digitized by eGangotri Library

امرتسر پنجاب

De titelpagina van het eerste deel van het boek *Barahin-e Ahmadiyya* ('De Bewijzen voor Mohammed') uit 1880.

Foto: Ahmadiyya Archive & Research Centre (ARC)

Een straat in Lahore ca. 1880. Ahmad^{as} reed door zulke straten in een koets van het treinstation naar zijn verblijf. De mensen stonden in de straten en zaten op de daken. Ze hielden een lamp omhoog om het gezicht van de Ahmads^{as} te zien en strooiden bloemen over hem heen.

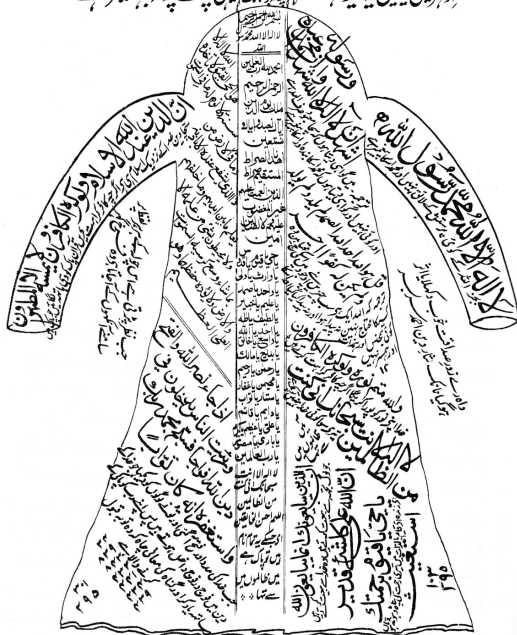

Boven: De Jama moskee in Delhi waar Ahmad^{as} in 1891 met twaalf metgezellen naartoe reisde om zijn aanspraak als Messias bekend te maken.
Onder: De Gouden Tempel in Amritsar waar de Ahmad^{as} de mantel van Guru Nanak ging bekijken.

AHMADIYYA
A R C
PUBLISHERS & DISTRIBUTORS

کہاں ہیں جو بہرے ہیں اُفت کا دم اطاعتِ محسوس کو بنا کر قدم
اوم کر این یس کی تصویر ہے کہ صاحبِ اہلِ پاک چولہ جہانگیر ہے

وہ بہادر تھا نہ رکشا تباہی دشمن سے دُور

دیکھو چلتے دین کو کس صدق سو دکھلا گیا

Boven: metgezellen van de Beloofde Zoon bij de graftombe van Jezus^{as} in Kashmir.
Onder de tekening van de mantel van Guru Baba Nanak met de Koranverzen.

De profeet Mohammed^{sa} had voorspeld: 'Het eerste teken van de komst van de Mahdi is het verschijnen van de ster met de staart', en: 'Een ster zal verschijnen uit het oosten die zo helder zal zijn als de volle maan'. De komeet verscheen in het jaar dat Ahmad^{sa} zijn aanspraak had gemaakt door God te zijn aangesteld als hervormer voor de veertiende eeuw. In de ochtendhemel van september 1882 verscheen de meest heldere komeet van de eeuw, waarom hij de 'Grote Komeet van 1882' wordt genoemd. De ster bleef maandenlang aan de hemel staan. Hij was tot februari 1883 zichtbaar met het blote oog.

In 1894 werden de zon en de maan verduisterd in de maand Ramandan, zoals voorspeld was door de profeet Mohammed^{sa}: 'Voor de Mahdi zijn er twee grote hemelse tekenen die sinds de begintijd van de hemelen en de aarde nooit hebben plaatsgehad, en dat zijn de maaneclips op de dertiende nacht, en de zoneclips op de achtentwintigste dag in de maand Ramadan.' (*Dar Qutni*). In Mekka haalden de moslims hun wapens uit de kast omdat ze meenden, dat de Mahdi hen zou oproepen tot gewapende strijd. (*Paisa Akhbar*, 6 april 1894, p. 8)

Koning Abdur Rahman van Afghanistan (in het midden met het zwaard).
Aan zijn rechterhand zit Syed Abdul Lateef (in de zwarte jas). Koning Abdur
Rahman werd in 1901 opgevolgd door koning Habibullah, die Syed Abdul
Lateef ter dood veroordeelde omdat hij geloofde in Ahmad^{as}.

Stadsdelen en dorpen werden geledigd door de pest. De Britse hygiënediens spuit de lege huizen schoon. Bombay, 1897. Foto: Kapitein C. Moss. (National Army Museum)

Spence died with his friends fallen away from him and his fortune dwindled. He suffered from paralysis and insanity. He died a miserable death, with King City torn and frayed by internal dissensions.

Misses came forward frankly and stated that he has won his challenge, or "prediction." And he asks every seeker after truth an answer: Is truth as he announced it. He regards the confessions which he told his teachers in America as evidence of divine

Ghulam Yasin
Former Ahmadiyya Muslim
Missionary in U.S.A.

Ahmad²⁸ verscheen in krantenberichten over de hele wereld, waardoor in vervulling ging hetgeen is geschreven in de Evangelïen over de komst van de Mensenzoon: 'Elk oog zal hem zien'. (Mattheüs 24:30, Openbaringen 1:7).

**Het leven van Mirza Ghulam Ahmad
uit Qadian**

De jonge jaren

De geboorte

God zag dat de mensen alle deuren naar Hem gesloten hadden en zei: 'Ik ben een verborgen schat geworden en Ik wil worden gekend.' Twee jaar voordat Ahmad^{as} werd geboren, regenden het honderdduizenden sterren op de aarde, zoals in de Koran en de Bijbel was voorzien, dat 'de sterren van de hemel zullen vallen.' (Koran 81:3, Matt. 24:29) Mensen over de hele wereld zagen het en dachten bij zichzelf: de Messias is gekomen, hoewel zij niet wisten waar hij was. God zond de Messias in de nobele familie van Mirza Hadi Baig uit Perzië. Hij werd geboren in 1835 in een dorpje met de naam Qadian, dat precies lag ten oosten van Damascus. Zijn naam was Ghulam Ahmad^{as}, hetgeen betekent: de dienaar van Mohammed. Dit alles was zoals de Heilige Profeet^{sa} het dertien eeuwen daarvoor had voorzien. Want hij had gezegd: Iemand uit het volk van Salman de Pers zal het geloof terugbrengen op aarde. Hij zal verschijnen in een dorp met de naam Kada,¹ ten oosten van Damascus. En zijn naam zal Ahmad zijn. Hij zal het kruis breken en de Antichrist verslaan.² De heilige Ibn Arabi had honderden jaren eerder in een visioen gezien dat de Mahdi geboren zou worden als een tweeling.³ En ook zo gebeurde het. Het zusje van Ahmad^{as} stierf kort nadat zij geboren was. Zij noemden hem Ghulam Ahmad

Qadiani. De getallen van de letters van zijn naam bedragen 1300. Want de Messias zou dertienhonderd jaar na de profeet Mohammed^{sa} worden geboren, aan het begin van de veertiende eeuw. Ahmad^{as} verscheen in India dat onder bestuur was gekomen van de Engelsen, zoals Jezus^{as} was verschenen in Israël onder het bestuur van de Romeinen.

Het kind Ahmad

Zijn moeder heette Cheragh Bibi, wat betekent: verlichte vrouw. Zij was een nakomeling van Fatima^{ra}, de dochter van Mohammed^{sa}. Ze had God lief, ze voedde de armen en zij voedde de jongen op in vroomheid. Zijn vader heette Ghulam Murtaza. Hij zorgde voor Ahmad^{as}, en hij leerde hem geneeskunde. Hoewel hij ook met hem spotte. Zijn vader noemde Ahmad^{as} ook wel ‘de bruid’, omdat hij zich afzonderde. Ook noemde hij hem ‘masitar’, wat betekent: kluizenaar, omdat Ahmad^{as} vaak in de moskee te vinden was. God was altijd met het jonge kind Ahmad^{as} en Hij leidde hem bij elke stap. De kinderen in het dorp vingen kwartels en lieten hanen vechten met elkaar. Ook bevochtten ze elkaar met houten zwaarden. Maar God weerhield hem hiervan, daar de Messias geen wereldse oorlogen zou voeren. Ahmad^{as} zwom in de grote meren die zich vulden rondom Qadian in het regenseizoen. Hij hield ervan om paard te rijden en lange wandelingen te maken. Op een dag kwam Ahmad^{as} bij een heilige genaamd Ghulam Rasul, die ondergedompeld was in gebed en Gods liefde. Ghulam Rasul zei: ‘Als er nu een profeet zou komen, dan zou het deze jongen zijn’, zei hij en hij aaide over

De jonge jaren

het hoofd van Ahmad^{as}. Ahmad^{as} kreeg thuis les van twee leraren, die allebei de naam Fazl hadden, wat betekent: zegening. Ahmad^{as} speelde buiten met zijn nichtje Hurmat. Hij zei eens tegen haar: 'Bid voor mij, dat God mij schoonheid schenkt in mijn gebeden.' Op een dag zag hij een droom waarin hij een huis binnenging met mensen die zijn bedienden waren. Hij zei tegen hen: 'Ruim mijn huis op en maak mijn bed gereed, want mijn tijd is gekomen.' Ahmad werd angstig wakker, want hij dacht, dat hij misschien sterven zou. Maar het betekende, dat God hem geestelijk leven zou geven. Toen hij zestien jaar oud was, liet de vader van Ahmad hem trouwen met Hurmat. Samen kregen zij twee zonen, die Sultan en Fazl heetten. Toen hij achttien jaren oud was, reisde Ahmad naar Batala om daar enig Arabisch te leren. Zijn studiegenoot was Muhammad Hussain uit Batala, die later een bewonderaar en weer later een grote vijand zou worden.⁴

Ahmad moet wereldse werken doen

De vader van Ahmad^{as} kwam van een familie van landeigenaren, maar had veel land verloren toen de Sikhs het gebied hadden veroverd. Hij wilde terugwinnen wat hij verloren had, en hij begon daarvoor vele rechtszaken. Ahmad zag hoe treurig zijn vader was door het verlies van zijn land en hoeveel tijd hij kwijt was om het weer terug te krijgen. Hij dacht bij zichzelf, 'Deze wereld is vergankelijk, ik moet mijn leven wijden aan God, Die onvergankelijk is.' De vader van Ahmad^{as} zag, dat hij veel in de Koran las en in de boeken geschreven door de heiligen. Hij maakte zich zorgen dat

Ahmad geen wereldse taken zou kunnen doen. Daarom stuurde hij Ahmad^{as} naar verschillende steden, om te leren hoe hij moest werken in een rechtbank. Hoewel Ahmad^{as} wel wist dat hij veel tijd zou verspillen, gehoorzaamde hij zijn vader.

Ahmad reist en werkt

Ahmad^{as} liep lange tochten naar de steden, waar hij van zijn vader heen moest, zoals Batala, Lahore en Gurdaspur. Hij had een bediende, die Ismail heette en zij kregen samen één paard mee. Wanneer zij op weg waren, liet Ahmad^{as} Ismail als eerste rijden op het paard terwijl hij er zelf naast liep. Ismail zei dan, 'Mijnheer, ik voel mij ongemakkelijk als ik op het paard zit, terwijl u loopt.' Ahmad^{as} antwoordde, 'Ik voel mij niet ongemakkelijk om te lopen, waarom zit u dan ongemakkelijk op het paard?' In de rechtszaken waarin hij hielp, sprak hij geen leugen. Op een dag had zijn vader een klacht ingediend tegen de pachters van zijn land. Zij hadden bomen op het land omgehakt. De rechter vroeg aan de huurders, wat zij ervan vonden. Ze zeiden: vraag het aan Ahmad^{as}, want wij vertrouwen hem. Ahmad^{as} zei: 'De bomen op het land zijn net als de planten. De pachters van het land hebben daar ook rechten over.' Hier was de vader van Ahmad^{as} niet blij mee, maar hij wist niet, dat God wel tevreden was, en Hij Ahmad^{as} nooit in de steek liet. Op een dag was Ahmad^{as} in gebed, terwijl de rechtszaak startte. Ahmad^{as} zag na zijn gebed de rechter naar buiten komen en zei: 'Mijnheer de rechter, ik was in gebed.' De rechter antwoordde: 'Maakt u geen zorgen, ik heb in uw

De jonge jaren

voordeel beslist.’ Op een andere gelegenheid kwam Ahmad^{as} uit de rechtszaal en zijn gezicht was blij. Men vroeg hem, ‘Hoe heeft de rechter beslist in uw zaak?’ Ahmad^{as} zei: ‘De beslissing was in mijn nadeel, maar ik ben Allah dankbaar dat het nu achter de rug is.’ Waar hij verbleef, gaf hij zijn eten weg aan de armen. Omdat de mensen zagen, dat hij God diende en zich aan al Gods wetten hield, hadden de mensen Ahmad^{as} lief en hielpen hem graag. Wanneer Ahmad^{as} zijn vader terugzag, vertelde Ahmad hem over Gods woord, de Koran, terwijl zijn vader hem bleef zeggen, dat hij zich moest bekwamen in het wereldse werk.

Mohammed verschijnt in zijn droom

In die tijd, toen Ahmad^{as} ongeveer vijfentwintig jaren oud was, zag hij een droom. Ahmad^{as} zag dat hij in een huis was, dat prachtig, licht en schoon was. In het huis werd gesproken over Mohammed^{sa}, de grootste der profeten. Ahmad^{as} vroeg aan de mensen in het huis, ‘Waar is de Heilige Profeet^{sa}?’ De mensen wezen naar een kamer en Ahmad ging naar binnen. Daar zag hij de profeet Mohammed^{sa}. Zijn gezicht straalde van liefde, vriendelijkheid en schoonheid. Ahmad^{as} voelde zich aangetrokken tot Mohammed^{sa} als een magneet. Mohammed^{sa} zei toen: ‘O Ahmad, wat hebt u daar in uw rechterhand?’ Ahmad^{as} keek naar zijn rechterhand en zag dat hij een boek vasthield. Het kwam tot hem, dat hij het boek geschreven had. Ahmad^{as} antwoordde: ‘Uwe heiligheid, dit is een boek dat ik geschreven heb.’ De Heilige Profeet^{sa} keek naar het boek en vroeg in de Arabische taal: ‘Hoe noemt u het boek?’ Ahmad^{as}

antwoordde, het heet ‘Qutbi’, wat betekent: ‘de richting van de pool.’ De Heilige Profeet^{sa} pakte het boek aan van Ahmad^{as}. Toen de hand van Mohammed^{sa} het boek raakte, veranderde het in een vrucht die de vorm had van een guave maar zo groot was als een watermeloen. De Heilige Profeet^{sa} tilde de vrucht op om het te snijden en het uit te delen. De vrucht stroomde over van honing die over de arm van Mohammed^{sa} liep, helemaal tot aan zijn elleboog. En zie, een dode man lag voor de deur van de kamer en kwam tot leven en kwam achter Ahmad^{as} staan. Mohammed^{sa} gaf een stuk van de vrucht aan Ahmad^{as} om te geven aan de man, die tot leven was gewekt. Ahmad^{as} gaf het stuk aan de man, die het meteen op at. De rest van de stukjes legde Mohammed^{sa} op de schoot van Ahmad^{as}. En zie, de stoel van de Heilige Profeet^{sa} zweefde omhoog tot aan het plafond en het gezicht van de Heilige Profeet^{sa} begon te stralen alsof het werd verlicht door de zon en de maan. Ahmad^{as} keek naar het mooie gezicht van de Heilige Profeet^{sa} en tranen van geluk stroomden over zijn wangen. Ahmad^{as} werd wakker en nog steeds hilde hij. Allah liet Ahmad^{as} toen begrijpen, dat de man die tot leven was gewekt, de islamitische religie was, die weer tot leven zou worden gewekt door Ahmad^{as}, met de zegeningen van de profeet Mohammed.^{sa}

Het visioen van de heilige Sain Ghulab Shah

In die tijd was er in de stad Ludhiana, honderd kilometer ten zuiden van Qadian, een man die Sain Gulab Shah heette. Hij was ondergedompeld in Gods liefde. God vertelde hem over het ongeziene, met visioenen en

De jonge jaren

openbaringen. Sain Gulab Shah zei nu tegen zijn naasten: 'Jezus^{as} is volwassen geworden en woont nu in Qadian. Hij heet Ghulam Ahmad. Hij zal eerdaags naar Ludhiana komen om de fouten uit de Koran te halen. Maar de schriftgeleerden zullen hem verwerpen.' De mensen zeiden tegen Sain Gulab Shah, 'Zijn er dan fouten in de Koran, ook al is dit het woord van God?' En hij antwoordde: 'Er zijn vele interpretaties gemaakt en de taal van de poëzie heeft de ware betekenis van de Koran verborgen.' Men vroeg hem: 'Is Jezus^{as} dan niet in de hemel opgenomen en komt hij niet nederdalen naar de aarde?' Sain Ghulab Shah antwoordde: 'Jezus, de profeet van Allah, is al overleden en zal niet terugkeren. Ik heb dit goed onderzocht.' Onder de mensen die dit hoorde, was Mian Kareem Bakhsh, die het zich bleef herinneren, en later in Ludhiana trouw zwerde aan Ahmad^{as}, toen die naar Ludhiana was gekomen. En hij heeft ervan getuigd voor ons allen.

Ahmad heeft zijn werkgever gevonden

Een Britse officier kwam om de vader van Ahmad^{as} te bezoeken. De vader stuurde een bediende om Ahmad^{as} te gaan halen, want hij wilde hem voorstellen voor een baan bij de overheid. De bediende vond Ahmad^{as} tussen stapels met boeken. De bediende zei, 'Uw vader wil u voorstellen voor een baan bij de overheid.' Maar Ahmad^{as} antwoordde, 'Ik ben al aangenomen voor de baan die ik zoek', waarmee hij werken voor God bedoelde. Toen zijn vader hem zag, vroeg deze, 'Hebt u werkelijk uw baan gevonden?' Ahmad^{as} zei, 'Dat klopt.' En de vader antwoordde: 'Dan is het goed.'

Ahmad werkt in Sialkot

Ondanks wat Ahmad^{as} aan zijn vader had duidelijk gemaakt, stuurde zijn vader hem weer weg om werelds werk te leren doen. Ahmad^{as} reisde naar de stad Sialkot, honderdtwintig kilometer naar het zuidoosten, om te werken in de rechtbank. Daar verwonderde Ahmad^{as} zich erover, hoe de mensen verlangden naar uiterlijke rijkdom. Dag en nacht spanden ze zich in om het te bemachtigen en het maakte hen niet uit of het door waarheid of door leugen was verkregen. Ahmad^{as} zag mensen onverschillig en ongedisciplineerd in hun geloof. En anderen die arrogant waren en zondigden op allerlei manieren.

Ahmad dient God en de mensen

Waar hij woonde, bad hij zittend, staand en lopend en las de Koran. Hij schreef de verzen op papier en hing ze aan de muur, zodat hij over Gods woord kon nadenken. Soms kwam er iemand aan de deur voor een vraag over een rechtszaak. Ahmad^{as} zei: 'Ik zal dat werk doen in de rechtbank, u hoeft hier niet te komen om mij te herinneren.' Aan het einde van de maand kreeg Ahmad^{as} het salaris van zijn werk. Een klein deel bewaarde hij voor boodschappen. Met een ander deel liet hij kleding maken voor weduwen en behoeftigen. En het laatste deel verdeelde hij onder de armen. Omdat Ahmad^{as} geneeskunde had geleerd van zijn vader, kwamen ook de zieken bij hem, die hij medicijnen gaf.

De jonge jaren

Ahmad redt het leven van zijn huisgenoten

Ahmad^{as} verbleef eens in een huis met vijftien of zestien anderen. Op een nacht klonk een krakend geluid van het plafond. Ahmad^{as} hoorde het en maakte zich zorgen. Hij maakte de anderen in het huis wakker. ‘Wij moeten naar buiten’, riep Ahmad^{as}, ‘het dak lijkt te gaan instorten!’ De mensen zeiden, ‘Het zal wel een muisje zijn, het is niets’, en ze draaiden zich om om weer te gaan slapen. Het geluid kwam nog eens en weer wekte Ahmad^{as} zijn huisgenoten. Weer draaiden ze zich om en sliepen door. Toen klonk het een derde keer. Ahmad^{as} riep nu alle mensen uit hun bed en duwde ze het huis uit. Als laatste liep Ahmad^{as} naar buiten. Hij was nog niet op de tweede trede van het trapje achter de voordeur, of het huis stortte in.

De hardloopwedstrijd

Na het werk liepen de medewerkers van de rechtbank eens samen met Ahmad^{as} naar huis. Iedereen zei over zichzelf dat ze erg goed waren in hardlopen. Een man die Billa Singh heette, zei dat hij iedereen kon verslaan. Ahmad^{as} zei, ‘Ik daag je uit voor een wedstrijd.’ Er werd een scheidsrechter gekozen. Ze spraken af dat ze op blote voeten zouden rennen tot aan de brug. Toen het startsein was gegeven, renden Ahmad^{as} en Billa Singh om het hardst. De andere mannen liepen er achteraan. Toen ze de brug bereikten, hoorden ze dat Ahmad^{as} de wedstrijd gewonnen had.

De christelijke missie in Sialkot

In 1857 was er een opstand geweest tegen de Britse regering van India. De Britten sloegen de opstand neer en zeiden: 'God heeft ons deze dag laten zien waarop de vlag van Jezus' heerschappij prijkt over heel India! Nu moeten wij geen zwakte tonen en iedereen in India tot het christendom bekeren, zodat zij loyaal zullen zijn aan onze regering.' En ze stuurden vele priesters naar India en bouwden vele kerken om dit werk te doen. Binnen enkele jaren werden er honderdduizend moslims bewogen om Jezus^{as} te aanbidden als God. De christenen vestigden een belangrijke missie in Sialkot, waar Ahmad^{as} werkte. De christenen wilden de provincie Punjab de basis maken om heel India te bekeren tot het Christendom. En zo was in vervulling gegaan wat Mohammed^{sa} had voorgezegd, dat de Antichrist zich zou verspreiden over de wereld en dat de moslims zich tegen hem moesten beschermen met de eerste tien verzen van Koranhoofdstuk *Al-Kahf*: 'Opdat Wij diegenen mogen waarschuwen, die zeggen, Allah heeft Zich een zoon genomen' (Koran 18:5).

Ahmad debatteert met priesters

Ahmad^{as} vond het interessant om met priesters en hindoegeestelijken, die pandits worden genoemd, over het geloof te spreken. Ahmad^{as} kwam ze wel eens tegen bij het boodschappen doen. Op een dag sprak hij met een priester genaamd Alaisha. De priester zei: 'Zonder christen te zijn, kan iemand niet verlost worden.' Ahmad^{as} vroeg hem: 'Wat is verlossing? Kunt u het eens goed uitleggen?' Alaisha kon het niet en zei, 'Ik heb het

De jonge jaren

zo niet bestudeerd.' Een andere priester heette mijnheer Butler. Hij zei eens tegen Ahmad^{as}: 'Jezus was zonder zonde, omdat hij zonder menselijke vader was geboren, dus hij heeft de zonde van Adam niet geërfd.' Want de christenen geloven, dat zonde overgeërfd wordt van Adam, die zondigde toen hij een appel at. Ahmad^{as} antwoordde: 'Had Jezus van zijn moeder Maria niet ook de zonde moeten erven, aangezien u toch gelooft, dat zij van Adam komt? Verder gelooft u, dat Eva degene was die tot de zonde was verleid. Jezus zou daarom niet van een vrouw mogen afstammen, als u wil geloven, dat hij zonder zonde is.' De priester verwonderde zich over deze antwoorden en had liefde voor Ahmad^{as}. Daarom kwam hij vaak na het werk naar Ahmad^{as} om samen naar huis te lopen. Bij Ahmad^{as} aangekomen, ging hij graag mee naar binnen om naar hem te blijven luisteren. De mensen in zijn kerk zeiden, 'Spreek toch niet met deze, u zult onze kerk nog vernederen!' Maar mijnheer Butler antwoordde: 'Ahmad is een groot man, zelfs de grootste. U ziet dat niet, maar ik kan dat goed zien.' Zo had een priester de Messias al herkend als de grootste van de mensen. Voordat mijnheer Butler weer terug naar Engeland ging, kwam hij naar Ahmad^{as} om afscheid te nemen. Uit liefde zat de priester voor Ahmad^{as} op de grond.

De moeder van Ahmad overlijdt

Toen Ahmad^{as} drieëndertig jaar oud was, had zijn moeder Cheragh Bibi het einde van haar levensdagen bereikt en was stervende. Zijn vader riep Ahmad^{as} terug uit Sialkot. Ahmad^{as} reed in een rijtuig naar Qadian en

maakte zich grote zorgen. ‘Kunt u opschieten’, zei Ahmad^{as} tegen de chauffeur, ‘aangezien mijn moeder stervende is.’ Helaas was Cheragh Bibi, zijn geliefde moeder die Ahmad^{as} jarenlang gemist had op zijn werk in Sialkot, al overleden toen Ahmad^{as} bij haar aan kwam. We behoren aan Allah en naar Hem keren wij terug. Ahmad^{as} treurde en bezocht later nog vaak de begraafplaats, naast het plein voor het Eid gebed in Qadian. Zijn ogen betraanden als hij bad voor zijn moeder.

Ahmad stopt met wereldse taken

Ook zijn vader was bedroefd, en bedacht, dat hij al die jaren veel tijd en geld had besteed aan het terugwinnen van land, maar dat de dood ook hem zou komen halen en hij zijn land niet met zich mee kon nemen in zijn graf. Tegen zijn vader, die dit nu zou begrijpen, zei Ahmad^{as}: ‘Ik wil geen werelds werk meer doen. Maak twee gewaden voor mij van katoen. En stuur mij elke dag wat brood.’ Zijn vader ging akkoord en zei: ‘Mijn lieve dienaar van de profeet, ik ben blij met u, want uw pad is het ware pad.’

Openbaring

God is verheugd over Ahmad

Ahmad^{as} leefde van gebed, het helpen van de armen en het verdedigen van de godsdienst. Hij schreef in de krant weerwoord aan hindoes en de christenen, die de Islam en de profeet Mohammed^{sa} lasterden. De moslims kenden Ahmad^{as} daardoor als een geleerde en vrome man. Op een dag was Ahmad^{as} naar de stad Batala gegaan, twintig kilometer naar het westen, om iets te kopen. In die dagen was zijn oude studiegenoot Muhammad Hussain teruggekeerd naar Batala van een bezoek aan de leraar Nazir Hussain uit Delhi, die hij was gaan volgen. Nazir Hussain was de grote leider van een nieuwe groep moslims, die zich de ‘Ahle Hadith’ noemden, wat betekent: volgers van de gezegden van Mohammed. Muhammad Hussain was een Maulvi geworden, wat betekent: een geleerde. Maar mensen hielden niet van deze nieuwe groep. Als een ‘mullah’, wat betekent: geestelijke, hoorde, dat een lid van deze groep in zijn moskee had gebeden, liet hij soms het tapijt uit de moskee weghalen. Toen de mensen hoorden, dat de geleerde Ahmad^{as} in Batala was, dachten ze bij zichzelf: Laten we Muhammad Hussain vernederen door een debat met Ahmad^{as}. Ze vonden Ahmad^{as} en leidden hem naar het huis van Maulvi Hussain,

zeggende, dat zij een debat wensten. Ze kondigden het debat aan en het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje. Toen Ahmad^{as} aankwam bij het huis, stond daar al een grote menigte die reikhalzend uitkeek naar het debat. En in het huis zat ook de vader van Muhammad Hussain. Ahmad^{as} ging voor Muhammad Hussain zitten. Toen vroeg Ahmad^{as} hem: ‘Wat is uw visie?’ Muhammad Hussain antwoordde: ‘Mijn visie is dat de Heilige Koran oppermachtig is en dat de uitspraken van de profeet Mohammed^{sa} op de tweede plaats komen.’ Toen Ahmad^{as} dit hoorde, zei hij onmiddellijk: ‘Uw visie is juist en er is geen bezwaar tegen. Er is geen reden om met u in discussie te gaan.’ Zodra Ahmad^{as} dit gezegd had, ontstond er grote onrust onder de aanwezigen. Ze riepen: ‘We hebben verloren. We hebben verloren!’ De man die Ahmad^{as} had gebracht was ook woedend en zei: ‘U heeft ons vernederd en beledigd!’ Maar Ahmad^{as} stond als een onwrikbare berg en bekommerde zich niet om het rumoer. Die nacht hoorde Ahmad^{as} voor het eerst de stem van God. God zei tegen hem: ‘God is blij met wat u heeft gedaan. Hij zal u zoveel zegenen, dat koningen zegeningen zullen zoeken van uw kleding.’ Ahmad^{as} zag daarbij in een visioen een gemeenschap van gelovigen en rechtvaardige koningen. Sommigen kwamen uit India, sommigen uit Arabië, Perzië, Syrië en Rome en andere landen, die Ahmad^{as} zelfs niet kende. God vertelde Ahmad^{as} dat deze mensen hem zullen aanvaarden en in hem zullen geloven. Ze zullen om zegeningen vragen en voor hem bidden.

*Ahmad deelt openbaringen met de bewoners van
Qadian*

Allah sprak steeds meer met Ahmad^{as} en Hij vertelde hem zaken uit het ongeziene. Ahmad^{as}, die in afzondering woonde, vertelde aan de dorpelingen, wat God hem verteld had, zodat zij God zouden erkennen. Zo waren er twee hindoes genaamd Lala Sharampat en Lala Malawamal, die vaak bij Ahmad^{as} op bezoek kwamen. Op een dag werd de broer van Lala Sharampat samen met een andere man gearresteerd voor een misdrijf. Lala Sharampat ging naar Ahmad^{as} en vroeg hem, of hij wist, wat het oordeel zou worden. Ahmad^{as} bad tot Allah. Ahmad^{as} zag in een visioen dat de zaak van hoger beroep terug zou worden verwezen naar de rechtbank. De broer van Lala Sharampat zou de helft van de straf krijgen en zijn partner de hele straf. Maar toen verspreidde zich het gerucht, dat de broer werd vrijgesproken. De hindoes in Qadian staken kaarsen aan. ‘De profetie van mijnheer Mirza is niet uitgekomen!’ riepen zij op de markt. Ahmad^{as} voelde zich ongelukkig, omdat zijn goede bedoeling vernederd werd. In deze ellendige toestand knielde hij voor gebed om hulp. God zei: ‘Wees niet bang, u zult zegevieren.’ Daarop kwam het nieuws, dat de uitspraak precies zo was geweest als Ahmad^{as} had gezegd. Ahmad^{as} was opgelucht en de hindoes verwonderden zich.

De andere hindoe, genaamd Lala Malawamal, leed een keer aan tuberculose. Op een dag kreeg hij hoge koorts. Lala Malawamal kwam huilend naar Ahmad^{as} voor gebed. Het hart van Ahmad^{as} smolt toen hij hem zo zag

en hij bad voor hem. Onmiddellijk na het gebed zei Allah tegen Ahmad^{as}: ‘Wij zeiden: O vuur, wees koel en ongevaarlijk.’ Ahmad^{as} vertelde aan Lala Malawamal en de andere hindoes wat God hem gezegd had. Na een week was Lala Malawamal genezen. Lala Malawamal had liefde voor Ahmad^{as} en nadat Ahmad^{as} was overleden, verkocht hij de medicijnen die Ahmad^{as} had voorgeschreven in zijn winkel en hij vertelde de mensen over Ahmad^{as}. Op een dag zag Ahmad^{as} in een droom, dat iemand hem vijftig roepies had gestuurd als bijdrage voor het drukken van een boek. Een hindoe zag ook een droom waarin Ahmad^{as} geld kreeg toegestuurd, maar hij zag duizend roepies. Hij vertelde Ahmad^{as} zijn droom. Maar Ahmad^{as} zei tegen hem: ‘Negentien-twintigste van uw droom is onwaar; dit komt omdat u een hindoe bent en geen moslim.’ Ahmad^{as} wist, dat de hindoe hier misschien door gekwetst zou zijn, maar hij dacht ook: het is de waarheid, en ze moeten de waarheid weten. Enige dagen later ontving Ahmad^{as} de vijftig roepies en de hindoes verwonderden zich.

De heiligen ontmoeten Ahmad in visioenen

God toonde Ahmad^{as} visioenen. Ahmad^{as} zag dat hij samen met Jezus^{as} at uit dezelfde schaal. Hij zag ook Baba Nanak, de heilige van de Sikh religie, die aan Ahmad^{as} duidelijk maakte, dat Nanak nooit een andere religie heeft gehad dan de Islam. Ook ontmoette Ahmad^{as} de moslimheilige Abdul Qadir Jilani. Op een dag ontmoette Ahmad^{as} een heilige in zijn visioen, die hem zei, ‘De profeten ontvingen zegeningen met vasten.’

Openbaring

Zo begreep Ahmad^{as}, dat hij moest vasten. Ahmad^{as} wilde niet dat mensen ervan wisten. Daarom vroeg Ahmad^{as} aan enkele weeskinderen, om op gezette tijden naar zijn deur te komen. Aan hen gaf hij dan het eten, dat hij van zijn huis kreeg opgestuurd. Maar als hij in de avond het vasten wilde breken en hij thuis vroeg of eten gebracht kon worden, kreeg hij soms geen eten. Ahmad^{as} at dan niets en dronk alleen wat water, en vastte de volgende dag opnieuw. Zo deed hij dat negen maanden lang. Tijdens het vasten zag Ahmad^{as} kolommen wit, groen en rood licht uit de hemel nederdalen, die zijn hart vulden met liefde. In zijn visioenen zag hij ook de Heilige Profeet Mohammed^{sa}, met zijn dochter Fatima^{ra}, met Ali^{ra} die haar echtgenoot is en de neef van Mohammed^{sa}, en hun kinderen Hassan^{ra} en Hussain^{ra}. Zo vertelde God aan Ahmad^{as}, dat hij een nakomeling was van de profeet Mohammed^{sa},⁵ en dat in vervulling ging, wat de profeet Mohammed^{sa} had gezegd: ‘De Mahdi zal komen onder mijn nakomelingen, onder het nageslacht van Fatima.’⁶

Ahmad bezoekt de andere heiligen van zijn tijd

Ahmad^{as} reisde om de heiligen te bezoeken in het land, die ondergedompeld waren in Gods liefde en gebed. En de heiligen kwamen ook naar Ahmad^{as}. In Amritsar, vijftig kilometer ten zuiden van Qadian, woonde een heilige, genaamd Maulvi Abdullah Ghaznavi^{ra}. Zijn naam betekent: uit de provincie Ghazni, in Afghanistan. In Afghanistan had Abdullah Ghaznavi een droom gehad. Hij droomde dat het boek ‘Bukhari’, waarin

overleveringen staan van de profeet Mohammed^{sa}, bedekt was met stof, en dat hij het stof ervan afhaalde. Na deze droom bestudeerde Ghaznavi het boek Bukhari veel. De schriftgeleerden, die vaak wrok koesteren tegen de heiligen, begonnen te roepen, 'Hij is een Wahabi!', wat betekent: een volgeling van Abdul Wahab, die een schriftgeleerde uit Arabië was, die toen nog werd verketterd. De schriftgeleerden namen Ghaznavi gevangen, ze schilderden zijn gezicht zwart, zetten hem op een ezel en dreven hem zo de stad uit, terwijl zij riepen, 'Hij is een ongelovige! Hij is een ongelovige!' Na een lange reis kwam Abdullah Ghaznavi naar Amritsar. Hij was daar gaan wonen en had vele volgelingen, die van hem hielden. Ahmad^{as} had over hem gehoord, en hij wist dat God met hem was. Daarom bezocht Ahmad^{as} hem. 'U ontvangt Gods openbaring', zei Ahmad^{as}. 'Ik heb een groot verlangen en ik wil dat u voor mijn verlangen bidt. Maar ik mag u niet vertellen, wat mijn verlangen is.' Maulvi Abdullah Ghaznavi zei: 'Het is goed om uw verlangen geheim te houden en ik zal bidden, als God het wil. Maar Gods openbaring hebben wij niet in de hand.' Ahmad^{as} ging hierop terug naar Qadian. Enkele dagen later werd een brief bezorgd. Hij kwam van Maulvi Abdullah Ghaznavi. 'Deze nederige heeft voor u gebeden', schreef hij, 'en God openbaarde mij dit Koranvers: "Veranker stevig onze voeten en help ons tegen het ongelovige volk" (Koran 2:251). Ik heb nooit eerder zo snel na gebed een openbaring gekregen. Ik beschouw dat als een teken van de oprechtheid van uw verlangen.' Ahmad^{as} verheugde zich. Want hij verlangde

ernaar, dat hij God zou helpen om de religie van Mohammed^{sa} te verdedigen. En God had hier nu over gesproken tegen Abdullah Ghaznavi.

De vader van Ahmad overlijdt

Toen Ahmad^{as} veertig jaren oud was, had hij de leeftijd bereikt waarop God Zijn profeten aanstelt. God zei op een dag tegen hem: 'Wij roepen de nacht tot getuige en datgene dat zal gebeuren na zonsondergang.' Ahmad^{as} begreep dat het betekende, dat zijn vader zou overlijden. Hij voelde zich verdrietig en bezorgd. Hij dacht, 'Wat zal er toch gebeuren als mijn vader overlijdt? Misschien zal ik wel in armoede geraken.' Toen voelde Ahmad^{as} zijn geest terugtrekken uit deze wereld, waarop God tegen hem zei: 'Is Allah niet genoeg voor Zijn dienaar?'. De woorden van God kwamen met een gevoel van grote opluchting, alsof een pijnlijke wond ineens genezen was. Ahmad^{as} begreep nu dat God hem nooit in de steek zou laten. Hij schreef de woorden van Allah op een papier. Dit gaf hij aan Lala Malawamal, die hij vroeg om naar Amritsar te gaan, om de woorden te laten graveren in een zegelring. Ahmad^{as} heeft de ring altijd gedragen. Na zijn overlijden is de ring gegeven aan zijn kaliefen, die hem dragen tot op deze dag. De nacht nadat God gesproken had, overleed Ghulam Murtaza. Na het overlijden gaf Ahmad^{as} zijn deel van zijn erfenis aan zijn broer, Ghulam Qadir. Zijn broer begreep Ahmad^{as} niet en klaagde, dat Ahmad^{as} zich nuttiger moest maken. Ahmad^{as} vroeg eens om een weinig geld om een abonnement te nemen op een krant, zodat hij daarin de Islam kon verdedigen tegen haar vijanden. Maar

Ghulam Qadir wees hem af, dat vond hij overdreven. Ghulam Qadir was vaak weg uit Qadian, en in zijn afwezigheid, grepen zelfs zijn bedienden hun kans om Ahmad^{as} te pesten en te kleineren.

De Mujaddid

Ahmad verdedigt de Islam

Ahmad^{as} had in zijn jaren in Sialkot aangezien hoe de Islam door de moslims was vergeten en werd belasterd door christenen en hindoes, die schepselen aanbidden in plaats van God. Hij zag ook hoe de moslims, de uitverkorenen van Gods Koninkrijk, werden verleid om de arme Jezus^{as} als God te aanbidden. Nu was de tijd gekomen, om de Islam te verdedigen. Ahmad^{as} schreef vier boeken. Ze heetten ‘Barahine Ahmadiyya’, wat betekent: Bewijzen voor Mohammed. Ahmad^{as} bracht bewijzen naar voren voor de goddelijke oorsprong van de Koran en de volmaaktheid van het voorbeeld van Mohammed^{sa}. Wie zijn argumenten kon weerleggen, of dezelfde argumenten kon aanvoeren voor de waarachtigheid van een andere godsdienst, zou hij al zijn bezittingen geven. Ook schreef Ahmad^{as}:

‘Sinds de zon der gerechtigheid in de wereld is verschenen in de gezegende persoon van de Heilige Profeet, tot op de dag van vandaag, hebben duizenden personen door het Goddelijke woord te volgen en de Heilige Profeet^{sa} te gehoorzamen, de hoogste geestelijke rangen bereikt en blijven dit doen. De Almachtige God

schonk hun voortdurend zulke gunsten, zegeningen en steun dat het voor degenen met helder zicht duidelijk is dat zulke mensen Gods uitverkorenen zijn.’ En hij schreef er nog vele zaken en wonderen in, die u zelf nog kunt lezen.

‘Dit is degene die Mohammed liefheeft.’

In een droom zag Ahmad^{as} dat men onrustig aan het zoeken was, naar degene die het geloof kon doen herleven. Iemand ging voor Ahmad^{as} staan. De man wees naar Ahmad^{as} en zei: ‘Dit is degene die Mohammed^{sa} liefheeft.’ En God zei ook tegen hem: ‘Allah heeft u de Koran onderwezen zodat u degenen zal waarschuwen, wiens voorouders niet gewaarschuwd zijn en de weg der schuldigen aan het licht zal komen. Zeg: Ik ben aangesteld en ik ben de eerste om het te geloven.’ Wat betekende, dat Ahmad^{as} de Mudjeddîd was, de hervormer voor de mensen, die de Islam doet herleven, voor deze eeuw. Want de profeet Mohammed^{sa} had gezegd: ‘Allah zal de Islam niet in de steek laten. Iedere eeuw zal er iemand opstaan, die de Islam opnieuw zal doen herleven’.⁷

De blijdschap van de moslims

Het eerste deel van het boek kwam uit in 1880. De moslims jubelden over de boeken. Eindelijk was er iemand opgestaan die de Islam verdedigde tegen haar vijanden. Ook de oude studiegenoot van Ahmad^{as}, Muhammad Hussain van Batala, die nu een schriftgeleerde was geworden, juichte. ‘Er is in de hele

geschiedenis niets beters over de Islam geschreven dan dit', schreef hij. De arts Nooruddin^{ra} uit Bhera had gezien hoe de Islam van alle kanten werd aangevallen en door de moslims werd verlaten. Hij had op zijn bedevaart in Mekka gebeden: 'God, stuur toch iemand die Uw vijanden bekogelt met een spiritueel bombardement!' Hij hoorde over Ahmad^{as} en schreef hem: 'Als u volgelingen aanneemt, laat mij dan de eerste zijn.' In Ludhiana was er een heilige, genaamd Sufi Ahmad Jaan^{ra}, die duizenden volgelingen had. Toen hij Barahine Ahmadiyya gelezen had, schreef hij: 'In deze veertiende eeuw, waarin een storm van immoraliteit woedt in alle religies en overtuigingen, was er grote behoefte aan een boek als Barahine Ahmadiyya en aan een hervormer als Mirza Ghulam Ahmad (moge zijn zegeningen voortduren), die altijd klaar staat om de waarachtigheid van de Islam te bewijzen aan de tegenstanders.' Sufi Ahmad Jaan wist, wat er komen zou, want hij schreef: 'Wij zijn ziek en we kijken alleen naar u. Om Gods wil, wees onze Messias!' Sufi Ahmad Jaan weigerde vanaf nu zelf volgelingen aan te nemen. 'Als de zon is opgekomen, welk nut hebben de sterren nog?', zei hij. Hij vroeg Ahmad^{as} om zijn trouw te aanvaarden, maar Ahmad^{as} antwoordde, dat God hem nog niet gevraagd had om volgelingen aan te nemen. Enige jaren later was Sufi Ahmad Jaan overleden, maar kwam Ahmad^{as} naar zijn huis, om de trouw van volgelingen te aanvaarden. En de eerste daarvan was dokter Nooruddin^{ra}.

Het visioen met Maulvi Abdullah Ghaznavi

In 1881 overleed Maulvi Abdullah Ghaznavi. Hij verscheen aan Ahmad^{as} in een droom. Hij stond voor hem als een nobele en machtige strijder in volle wapenuitrusting. Ahmad^{as} vroeg aan Ghaznavi om een andere droom uit te leggen: 'In een droom hield ik een zwaard in mijn hand waarvan de punt eerst naar de hemel was gericht. Ik wees ermee naar rechts en duizenden tegenstanders stierven. Ik wees ermee naar links en duizenden vijanden kwamen om. Wat betekent dit, denkt u?' Het gezicht van Maulvi Abdulla, straalde in de droom van blijdschap, geluk en geloof. Hij zei tegen Ahmad^{as}: 'De betekenis van deze droom is dat God u zal aanvaarden voor een belangrijke taak. Het zwaard naar rechts wijzen en uw tegenstanders doden, betekent dat dit werk zal worden gedaan door spiritueel licht en wonderen. Het zwaard wijzen naar links en duizenden vijanden komen om, betekent dat Allah u de macht zal geven om hen te verslaan met rede en argumenten. Dus Allah zal de waarheid vestigen langs twee wegen. In mijn leven hoopte ik altijd al, dat God zo iemand zou opwekken!' Enkele dagen voor zijn overlijden vertelde Maulvi Abdullah aan zijn naasten, dat God hem had geopenbaard, dat er een licht op Qadian was nedergedaald, maar dat zijn kinderen zich ervan af hadden gekeerd. En zo is het gegaan, want de kinderen van Maulvi Abdullah Ghaznavi keerden zich tegen Ahmad^{as}, toen God hem zijn missie had gegeven.

De Grote Komeet

De Heilige Profeet Mohammed^{sa} had voorgezegd: ‘Het eerste teken van de komst van de Mahdi is het verschijnen van de ster met de staart’,⁸ en: ‘Een ster zal verschijnen uit het oosten die zo helder zal zijn als de volle maan’.⁹ In de ochtendhemel van september 1882 verscheen de meest heldere komeet van de eeuw, en daarom werd hij de ‘Grote Komeet van 1882’ genoemd. De ster bleef maandenlang aan de hemel staan en was tot februari 1883 nog zichtbaar met het blote oog. Overal ter wereld verontrustte men zich, dat het een teken was voor de komst van de Messias.¹⁰

De vallende sterren

In de nacht van 27 op 28 november 1885 verlichtte een regen van meteoren de hemel. Duizenden vlammen bewogen aan de horizon. Terwijl Ahmad^{as} naar de vallende sterren keek, zei God tegen hem: ‘U was het niet die wierp, maar het was Allah die wierp.’ En in zijn hart gaf God het te kennen, dat dit de vervulling was van wat er in de Koran geschreven staat, ‘wanneer de sterren van de hemel zullen vallen’ (Koran 81:3), hetgeen ook te vinden is in de Bijbel en andere geschriften.¹¹ Zo wist Ahmad^{as} dat deze lichten aan de hemel voor hem werden getoond. Hij was er uren naar aan het kijken en genoot ervan met volle teugen. Over de gehele wereld verschenen de berichten in de krant over de vallende sterren en men vroeg zich af, of dit misschien de sterren waren, die zijn gevallen voor de komst van de Messias.

Een vrouw van nobele afkomst

God sprak tot Ahmad^{as}: ‘U zult trouwen met een vrouw van nobele afkomst en uw nageslacht zal nobel zijn.’ En zo gebeurde het, dat Ahmad^{as} trouwde met Nusrat Jahan, die uit een gegoede familie kwam en een Syed was, wat betekent: van de familie van Mohammed^{sa}. Ahmad^{as} en Nusrat Jahan^{ra} kregen samen tien kinderen. Vijf kinderen zijn overleden. Degenen die leefden waren: Mahmood, Bashir, Sharif, Mubarak en Amtul Hafeez.

Ahmad nodigt de mensen uit om tekenen te zien

Ahmad^{as} stuurde twintigduizend brieven naar koningen, ministers en religieuze leiders over de hele wereld. ‘Ik ben de hervormer van de tijd’ schreef hij. ‘God heeft mij verder verteld dat mijn geestelijke krachten gelijk zijn aan die van Jezus en ik een geestelijke gelijkenis met hem heb. Door het volgen van de profeet Mohammed^{sa}, de volmaakte mens, heb ik een hogere rang bereikt dan vele heiligen die voor mij kwamen. Wanneer u in mijn voetsporen volgt, zult u gezegend worden. Vijandschap jegens mij zal u leiden tot vervreemding van God en wanhoop. Kom naar mij en aanschouw hemelse tekenen. Als u geen tekenen ziet, dan zal ik uw onkosten vergoeden.’ De mensen vreesden, dat wanneer Ahmad^{as} tekenen zou tonen, zij moslim zouden moeten worden. Daarom durfde bijna niemand te komen. Maar Ahmad^{as} had hindoe burens in Qadian: Phara Mal, Baij Nath, Bishan Das Brahmin en Bishan Das. Zij schreven Ahmad^{as}: ‘U schrijft helemaal naar Londen en Amerika

brieven om zoekers naar waarheid uit te nodigen om naar Qadian te komen en tekenen van God te zien. Maar als uw burens hebben wij daar meer recht op. Wij hoeven geen buitensporige tekenen te zien. We kunnen echter niet beloven dat we moslim worden, want een echte bekering gebeurt alleen als God mensen naar de waarheid leidt.' Ahmad^{as} was blij met hun brief en hij vertelde hen verschillende voorspellingen, die uitkwamen en waarvan de hindoes hebben getuigd.

Ahmad zondert zich af in vasten

God leidde Ahmad^{as} toen naar de stad Hoshiarpur, zeventig kilometer naar het oosten, alwaar hij zich terugtrok om veertig dagen te bidden en te vasten, zoals het voor de profeten van God gewoon is.

Het was januari 1886 en Ahmad^{as} reed in een ossenkoets. Met hem waren drie vrienden, Abdullah Sanauri, Hamid Ali en Fateh Khan. Aangekomen bij de rivier de Beas klommen ze in een oude boot. Ahmad^{as} zei: 'Het gezelschap van een heilige is als het oversteken van een rivier. Er is hoop om veilig aan de andere kant te komen, maar er is ook gevaar om te verdrinken.' En dit ging over Fateh Khan, want hij zou in de toekomst Ahmad^{as} verlaten en zou geestelijk verdronken zijn.

In Hoshiarpur zonderde Ahmad^{as} zich af. God sprak liefdevol met hem en Ahmad^{as} zag in zijn visioenen de heiligen en profeten. God zei toen tegen Ahmad^{as}: 'Zij die aan u trouw afleggen, leggen trouw af aan Mij. Bouw een Ark onder onze ogen en volgens Onze openbaring.' Dat betekende, dat God wilde dat Ahmad^{as} volgelingen

zou aanvaarden, en dat zijn gemeenschap zou zijn als een Ark van Noach die de mensen zou beschermen tegen zonde en bestraffing.

De Beloofde Zoon

Ook zei God in Hoshiarpur tegen Ahmad^{as}: ‘U zult een gezegende zoon krijgen met de naam Bashir en door hem zullen volkeren gezegend worden.’ Deze zoon werd Bashiruddin Mahmood Ahmad^{ra}, die later de tweede opvolger werd van Ahmad^{as}. Hij heeft de Islam door zijn inspanningen over de hele wereld verspreid met boeken, predikers en moskeeën. De Beloofde Zoon werd geboren op 12 januari 1889, en dit was ook de dag, waarop Ahmad^{as} de mensen uitnodigde, zijn volgeling te worden door trouw te zweren op zijn hand, wat *baiat* heet. Ahmad^{as} stelde tien voorwaarden op, waaraan de mensen moesten voldoen, die zijn volgelingen wilden zijn. Ze moesten in één God geloven, in de waarachtigheid van de Heilige profeet Mohammed^{sa}, en zich houden aan de wetten van de Heilige Koran. Ze moesten het gebed houden, zich afhouden van vulgariteit en zonde, en compassie hebben met alle schepselen.

De mensen komen om trouw te zweren

Op 23 maart 1889 reisde Ahmad^{as} naar Ludhiana, naar het huis van Sufi Ahmad Jaan, die altijd zijn volgeling had willen zijn, maar nu overleden was. De eerste eed van trouw werd afgelegd door Nooruddin^{ra} de arts, zoals Nooruddin^{ra} gebeden had, dat het zou gebeuren. Daarna

kwamen de andere nederigen naar Ahmad^{as} om hun trouw te zweren, want zij hadden gelezen, dat Mohammed^{sa} had gezegd: ‘Wanneer u de Mahdi ziet, gaat dan naar hem toe en zweer hem trouw, ook al moet u kruipen over bergen van ijs’.¹² De nederigen van hart kwamen, zoals Mohammed^{sa} voorzegd had: ‘De mensen die God beschermd heeft, zullen naar Jezus toe komen’¹³ en het zijn alleen de nederigen die de bescherming van Allah ontvangen. En wanneer zij trouw zwerden, vroeg Ahmad^{as} hen om na hem deze woorden te herhalen: ‘Vandaag smee ik op de hand van Ahmad^{as} om vergeving voor al mijn zonden en mijn slechte gewoonten. Ik beloof met een oprecht hart en vastberadenheid dat ik, voor zover het in mijn macht is, tot de laatste dag van mijn leven zal wegblijven van alle zonden en ik mijn geloof voorrang zal geven boven de luxe van de wereld en mijn lagere verlangens. Ik zal mijn best doen om te voldoen aan de tien voorwaarden. Ik vraag God vergeving voor alle zonden die ik in het verleden heb begaan.’ En daarna volgde in het Arabisch: ‘O Allah vergeef mij! O Allah vergeef mij! O Allah vergeef mij al mijn zonden, ik bekeer mij tot u. Ik getuig dat niets waardig is te worden aanbeden behalve Allah. Ik stel geen deelgenoten op naast Allah. En ik getuig dat Mohammed^{sa} de dienaar en boodschapper is van Allah. Ik heb mijn ziel onrecht aangedaan en ik beken al mijn zonden. Vergeef mij, want er is niemand die zonden kan vergeven behalve U.’

De gemeenschap in Qadian

God zei tegen Ahmad^{as}: ‘Mensen zullen naar u toe komen van verre oorden. De paden waarover zij lopen zullen versleten raken. Wees niet hoogmoedig jegens hen en word niet moe, hen te ontvangen.’ Daarom nodigde Ahmad^{as} zijn volgelingen uit om naar Qadian te komen, zodat ze in Ahmad^{as} het licht en de tekenen van de levende God konden zien.

Het stralende gezicht

Vele mensen kwamen en zweerden Ahmad^{as} trouw, alleen door hem te zien. Ahmad^{as} was het toonbeeld van mannelijke schoonheid. Zijn gezegende gezicht straalde als puur goud en hij had altijd een lieve glimlach. Zelfs in tijden van verdriet, spanning, rechtszaken en moeilijkheden werd zijn gezicht niet troebel. Wanneer de mensen dit zagen, dachten zij: ‘Hoe kan dit licht en deze opgewektheid stralen van het gezicht van een leugenaar?’ De huid van Ahmad^{as} had de lichtbruine kleur van tarwe en zijn haren waren steil, en reikten tot onderaan zijn oren, precies zoals de profeet Mohammed^{sa} hem eeuwen daarvoor beschreven had.¹⁴ Mohammed^{sa} had zelfs voorspeld, dat Ahmad^{as} soms zou

stotteren in zijn stem en dan met zijn hand op zijn dij zou slaan.¹⁵ Hij droeg een tulband, een lange jas en had bij het wandelen een stok bij zich.

De liefde voor Mohammed

Na Allah was de grootste liefde van Ahmad^{as} zijn meester, de Heilige Profeet Mohammed^{sa}. Wanneer hij ook over hem sprak, betraanden zijn ogen. Iemand zag hem eens heen en weer lopen in de moskee, terwijl hij voor zichzelf het gedicht oplas, dat ooit geschreven was over Mohammed^{sa} door diens metgezel Hassan ibn Thabit^{ra}: ‘U was de appel van mijn ogen en uw overlijden heeft mij blind gemaakt. Na uw dood kan geen dood mij meer raken.’ Op een dag werd er gesproken over de bedevaart naar Mekka. Ahmad^{as} verzuchtte, dat hij niet wist of hij het zou overleven, het graf te zien van zijn meester.

De twee gewaden

De profeet Mohammed^{sa} had in zijn visioen gezien, dat de Messias zou nederdalen met twee gele gewaden.¹⁶ De betekenis hiervan was, dat hij twee aandoeningen zou hebben: één van het hoofd, migraine, en één van het lichaam, diabetes. God beproefde Ahmad^{as} met vele zware dagen van ziekte, zodat hij het voorbeeld kon geven van het geduld van de profeet Job.

De twee engelen

De profeet Mohammed^{sa} had ook in zijn visioen gezien, dat de Messias zou nederdalen met twee engelen.¹⁷ Deze

engelen waren dokter Nooruddin^{ra} en Maulvi Abdul Karim^{ra}. Dokter Nooruddin^{ra} was zo trouw aan Ahmad^{as}, dat hij ooit, toen Ahmad^{as} hem had geroepen uit een andere stad, zijn werk en huis achterliet en zonder geld op zak naar Ahmad^{as} op reis ging, vertrouwend op Allah. Abdul Karim^{ra} was een geleerde uit Sialkot. Dokter Nooruddin^{ra} was zijn leraar geweest en had hem verteld over de Mujaddid. Abdul Karim^{ra} ging wonen op de bovenste verdieping van het huis. Hij verwonderde zich over Ahmad^{as} en schreef op wat hij zag, zodat volgelingen die verder weg woonden, ervan konden leren.¹⁸

Het huis van Ahmad was vol als een schip

God had liefde voor zijn volgelingen gelegd in zijn hart. Ahmad^{as} zei: ‘Wat zou het mooi zijn als de huizen van mijn vrienden aan de vier kanten van mijn huis zouden zijn. En dat elk huis een raam zou hebben naar mijn huis. Zo zou ik dan steeds met hen in contact kunnen zijn.’ Daarom liet Ahmad^{as} veel vrienden bij hem in huis wonen. Binnen, buiten, op alle verdiepingen, was het huis vol gasten net als een schip, zodat het huis zelf leek op een Ark van Noach. Ahmad^{as} woonde zelf in een klein gedeelte van het huis, wat leek op een tijdelijk verblijf voor reizigers; alsof hij er nooit aan dacht dat het zijn eigen huis was. ‘Mensen moeten nooit denken dat ze een last voor mij zijn’, zei Ahmad^{as}. ‘Het doel dat God voor ons heeft gesteld wordt pas bereikt als ze keer op keer naar mij toe komen. Zelfs als de hele wereld mijn huishouden zou worden, dan zou God ervoor zorgen dat

we ze kunnen onderhouden'.¹⁹ 'De mensen moeten ook nooit vermijden om een vraag te stellen. Wie met vragen blijft zitten, laat een abces groeien in zijn hart dat op een dag kwaadaardig wordt en open zal gaan. Ik word er niet moe van om vragen te beantwoorden, dus maak gebruik van deze mogelijkheid'.²⁰

De mensen praten vrij met Ahmad

Een man die gewend was aan de geestelijke leiders en de beheerders van graftombes van die tijd, kwam eens op bezoek in de moskee van Ahmad^{as}. Hij zag de mensen vrij met elkaar en met Ahmad^{as} spreken. Hij schrok en zei: 'Er is een gebrek aan respect in uw moskee, de mensen spreken zonder angst tegen u.' Ahmad^{as} antwoordde: 'Het is niet mijn weg om angstaanjagend te zijn, zodat mensen mij moeten vrezen als een vleesetend beest. Ik haat het, om te zitten als een afgod. Ik ben gekomen om afgodendienst af te schaffen, niet om zelf een afgod te worden.'²¹

De rust van Ahmad

Maulvi Abdul Karim^{ra} zag Ahmad^{as} al zijn mooie boeken schrijven midden in het huis. Daar waren dan ook vaak luidruchtige kinderen of eenvoudige vrouwen die oneerbiedig met elkaar kibbelden en tegen elkaar schreeuwden. Maar Maulvi Abdul Karim^{ra} zag Ahmad^{as} in zijn werk opgaan alsof hij in stille afzondering zat. Op een dag zei Abdul Karim^{ra} tegen Ahmad^{as}, 'Wordt u niet gestoord door het lawaai?' Hij glimlachte en zei: 'Ik hoor het niet, wat zou mij storen?'

De gemeenschap in Qadian

Op een avond bracht een vrouwelijke bediende het ontbijt naar Ahmad^{as}. Ze zette het bord voor hem neer en zei, 'Uw eten is klaar, mijnheer.' 'Helemaal goed', zei Ahmad^{as}, 'ik had honger en stond op het punt om u te roepen.' De bediende vertrok weer. Ahmad^{as} raakte daarna in gedachten verzonken over iets dat hij aan het schrijven was. Toen kwam er een hond. De hond ging voor hem zitten en at het eten op. Hij likte het bord helemaal schoon, stond toen zonder zorgen op en liep weg met een waardige tred. Maulvi Abdul Karim^{ra} zag dit gebeuren. Hij dacht: 'Bij God, zelfs dit dier weet hoe goedaardig deze man is!' Rond het middaguur herinnerde Ahmad^{as} weer dat hij wilde eten en riep de bediende. Deze zei: 'Mijnheer, het is nu al enige tijd geleden dat ik het eten bij u heb gebracht!' Ahmad^{as} zei: 'Vooruit, dan eet ik vanavond wel weer.' Wat betekende, dat Ahmad^{as} de hele dag zou vasten.²²

Het vertrouwen

Ahmad^{as} richtte een gaarkeuken op, de *langar khana*, zodat de armen gratis konden eten op de plek, waar zij ook spiritueel voedsel kregen. In de keuken werkten grof gemanierde jongeren. Deze kregen geld mee om boodschappen te doen. Ze reisden helemaal naar Lahore voor inkopen. Maar Ahmad^{as} vroeg ze nooit om te laten zien wat ze hadden gekocht. Het wisselgeld dat ze hem gaven, stopte hij weer in zijn zak met zijn ogen dicht. Ze kookten en aten wat ze wilden. Het leek wel alsof ze de baas waren over de keuken. Wanneer zij ook nalatig waren, sprak Ahmad^{as} hen daar niet op aan.²³

Goede behandeling van zijn vrouw

De vrouwelijke bedienden in het huis van Ahmad^{as} waren eenvoudig en ongeschoold. Ze keken naar Ahmad^{as} in verwondering, en zeiden vaak met verbazing, 'Mijnheer Mirza doet vaak wat zijn vrouw hem vraagt.' Op een dag werd er over iemand gezegd dat deze ruw was jegens zijn vrouw. Ahmad^{as} was diepbedroefd. Hij zei: 'Zo zouden onze vrienden niet moeten zijn.' Ahmad^{as} bleef lang praten over het goed behandelen van vrouwen. 'Behalve schaamtelosheid, zouden we de onhebbelijkheden van onze vrouwen met geduld moeten verdragen. Het is beschamend om ruzie te hebben met uw vrouw. God heeft ons man gemaakt, en onze vrouw is een voltooiing van Zijn gunst jegens ons. Wij kunnen dankbaar zijn door vrouwen te behandelen met vriendelijkheid en tederheid.' Er was ook een man, die de gewoonte had om zijn zoon te slaan. Toen Ahmad^{as} dit hoorde, maakte dit hem verdrietig. Hij riep de man en gaf hem een les. 'In mijn ogen is het slaan van kinderen zoals u doet, gelijk aan het stellen van goden naast Allah. U zet zichzelf op de stoel van Allah.' Op een dag was Ahmad^{as} ergens verdrietig over. In een gesprek met zijn vrouw Nusrat Jahan, verhief hij per ongeluk zijn stem. Hij zei niets kwetsends, maar Ahmad^{as} schrok van zichzelf en dacht, 'Dit komt door een zwakte in mijn gehoorzaamheid aan God.' Ahmad^{as} zocht vergiffenis bij God met extra gebeden en gaf aalmoezen. Nusrat Jahan^{ra} en Ahmad^{as} waren lief voor elkaar. Nusrat Jahan^{ra} zei wel eens, 'De zegeningen in

De gemeenschap in Qadian

uw leven kwamen toen ik in uw huis kwam.’ Ahmad^{as} glimlachte dan en zei, ‘Dat klopt helemaal’.²⁴

Goede behandeling van kinderen

Ahmad^{as} had snoepjes in huis. Deze gaf hij aan kinderen, die bij hem langs kwamen. En soms nam hij zelf ook een snoepje. Toen Mahmood, de zoon van Ahmad^{as}, vier jaar oud was, kwam hij eens de kamer van Ahmad^{as} binnen met een aantal speelkameraden. Ahmad^{as} was een boek aan het schrijven en er lag een stapel aantekeningen in de kamer. Mahmood had een luciferdoosje bij zich. Hij stak de aantekeningen van zijn vader in brand. Mahmood vond het prachtig en begon te klappen van vreugde. Al die tijd was Ahmad^{as} ongestoord aan het schrijven. Het vuurtje ging uit en de aantekeningen waren een hoopje as geworden. De kinderen gingen de kamer uit om iets anders te doen. Even later wilde Ahmad^{as} zijn aantekeningen raadplegen. Hij vroeg één van de kinderen of deze wist waar ze gebleven waren. Het kindje zweeg. Ook een ander kind durfde niets te zeggen. Maar een derde verklapte: ‘Mahmood heeft de papieren in brand gestoken.’ Alle kinderen waren bang voor wat er zou volgen. Echter, Ahmad^{as} glimlachte en zei: ‘Uitstekend. Daarin moet de wijsheid van Allah hebben gelegen. God zal mij vast inspireren tot iets beters.’²⁵

Ahmad zorgt voor reizigers

Een volgeling genaamd Sethi Ghulam Nabi^{ra} woonde in Chakwal, driehonderd kilometer in het oosten. Hij

reisde eens in de winter naar Qadian om Ahmad^{as} te bezoeken. Het motregende en hij kwam pas aan in de avond. Sethi werd door een bediende een maaltijd gebracht en daarna legde hij zich te ruste. Rond middernacht werd Sethi wakker van kloppen aan de deur. Hij schrok wakker en deed open. Daar stond Ahmad^{as} in de regen voor zijn deur. In zijn ene hand hield hij een lantaarn. En in de andere een glas melk. Sethi schrok ervan, dat zijn meester in de regen stond. Maar Ahmad^{as} sprak geruststellend: ‘Deze melk kwam ergens vandaan en het kwam bij me op dat ik het voor u moest brengen. Drink het alstublieft. Misschien bent u gewend aan een glas melk voor het slapen gaan.’ Tranen welden op in de ogen van Sethi, toen hij eraan dacht, dat zijn meester vreugde vond in het dienen van degenen, die hem kwamen dienen.²⁶

Ahmad geeft medicijnen

Soms bonkten ongeletterde dorpsvrouwen op de deur om medicijnen te vragen. ‘Mijnheer Mirza, doe de deur eens open!’ riepen ze dan. Ahmad^{as} sprong dan op en kwam ze helpen alsof hij de roep van zijn meester beantwoordde. Hij had vijf of zes koffers open staan waaruit hij kleine flesjes of buisjes met olie en dergelijke aan het uitdelen was. Hij stond alert en werkte vlot, als een Engelsman op zijn post. Het bleef ongeveer drie uur stormlopen, en het was alsof zich daar een ziekenhuis had geopend. Maulvi Abdul Karim^{ra} zag dit en zei: ‘Uwe heiligheid, dit kost zoveel van uw kostbare tijd.’ Maar Ahmad^{as} zei: ‘Er is geen ziekenhuis in de omgeving. Ik

De gemeenschap in Qadian

bestel medicijnen die op zeker moment van pas komen. Dit is werk van grote zegeningen, men moet niet traag zijn in zulke dingen'.²⁷

Ahmad luistert naar vrouwen en kinderen

Vaak bleven de vrouwen hangen om aan Ahmad^{as} te vertellen wat ze op hun hart hadden, zoals klachten over hun schoonmoeder of schoonzus. Ahmad^{as} wees ze niet af, ook niet als hij het druk had. Kinderen kwamen op zijn bed zitten, en Ahmad^{as} zat aan het voeteneinde. De kinderen vertelden hem verhalen over kikkertjes en vogeltjes. Hij luisterde uren naar ze en glimlachte, alsof hij luisterde naar een nachtegaal.

Ahmad laat de armen niet gekwetst worden

Op een dag zat Ahmad^{as} op het dak van de moskee te wachten om daar met enkele gasten te eten. Een arme volgeling, Mian Nizamuddin uit Ludhiana, gekleed in gescheurde kleren, zat naast Ahmad^{as}. Nu kwamen de respectabele gasten en gingen naast Ahmad^{as} zitten. Om ruimte te maken was Mian Nizamuddin steeds achteruit geschoven, totdat hij de plaats bereikte waar de schoenen stonden. Ahmad^{as} had gezien, wat er was gebeurd. De maaltijd werd gebracht. Ahmad^{as} nam wat curry op een bord en nodigde Mian Nizamuddin uit om samen beneden te eten. Mian Nizamuddin kon zijn blijdschap niet geloven! Degenen die hem naar achteren hadden geduwd, dachten na over wat zij gedaan hadden.²⁸

Ahmad geneest met gebed

Een jongen, Abdul Karim^{ra} genaamd, kwam naar Qadian vanuit Hyderabad, in Zuid-India, voor godsdienst-onderwijs. Hij was een goede en zachtaardige jongen, en zijn moeder was een weduwe. Maar in Qadian werd hij tot ieders schrik gebeten door een dolle hond. De vrienden in Qadian stuurden hem naar een speciaal ziekenhuis voor de beste behandeling. Gelukkig genas hij en keerde hij weer terug naar Qadian. Maar na enige tijd ontwikkelde hij toch symptomen van watervrees, wat betekende dat hij toch de hondsdolheid had gekregen. De jongen werd snel teruggestuurd naar het ziekenhuis. Ahmad^{as} vroeg de dokter om hem op de hoogte te houden. De artsen stuurde een telegram: 'Tot onze spijt kan niets voor Abdul Karim worden gedaan, aangezien hij nu watervrees heeft, wat betekent, dat hij niet kan genzen.' Toen hem dit werd verteld, zei Ahmad^{as}: 'Zij hebben er geen medicijnen voor, maar God wel.' Hij bleef vurig bidden voor het herstel van Abdul Karim^{ra}. De jongen genas, tot verwondering van de dokters, en leefde nog lang.²⁹

Het wonder van het vermeederen van voedsel

Op een dag maakte Nusrat Jahan^{ra} een beetje Pilau (rijst gekookt met vlees) klaar voor Ahmad^{as}. Het was net genoeg voor hem alleen. Maar op die dag kwamen de burens, de familie Muhammad Ali Khan, op bezoek. Ahmad^{as} zei tegen Nusrat Jahan^{ra} om ook hen te bedienen met het eten. Nusrat Jahan^{ra} zei, 'Hazrat, er is te weinig rijst want ik maakte het alleen voor u klaar!'

De gemeenschap in Qadian

Ahmad^{as} zei rustig: 'Maakt u geen zorgen; breng de kookpot maar hier.' Toen de pot bij hem werd gebracht bedekte hij hem met een zakdoek, en stak zijn vinger onder de doek. Hij deed gebed, ging naar buiten en zei: 'Dien nu het eten op, God zal het zegenen.' God zegende de rijst zodat de hele familie van Muhammad Ali Khan ervan kon eten. Een deel werd gestuurd naar de familie van dokter Nooruddin^{ra}. Al snel werd bekend dat er door God gezegende rijst werd uitgedeeld. Velen kwamen hun deel halen en voor allen was er genoeg.³⁰

De Messias

God vertelt Ahmad dat hij de Messias is

In 1891, toen Ahmad^{as} zesenvijftig jaren oud was, zei God tegen hem: ‘Jezus, de zoon van Maria, is dood. U bent gekomen in zijn geest om de belofte te vervullen.’ In een visioen zag Ahmad^{as} dat Allah hem volledig in Zich opnam. Zijn ogen werden Gods ogen, zijn oren werden Gods oren, zijn handen werden Gods handen en zijn voeten Gods voeten. En zo ging in vervulling, hetgeen God aan de profeet Mohammed^{sa} had gezegd over de ware gelovigen: ‘Ik word het oog waarmee hij ziet, het oor waarmee hij hoort, de hand waarmee hij pakt en de voet waarop hij loopt’.³¹ In deze toestand zei Ahmad^{as}: ‘We verlangen naar een nieuw universum, een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.’ Ahmad^{as} schiep in het visioen de hemel en de aarde en bracht er orde in. Toen schiep hij de lagere hemel en zei: ‘We hebben de lagere hemel met lichten versierd.’ Toen zei hij: ‘We gaan nu de mens scheppen uit klei.’ Daarna zei Ahmad^{as}: ‘Ik besloot een plaatsvervanger te scheppen, dus schiep ik Adam. Wij schiepen de mens in de beste vorm.’ De nieuwe hemel betekende, nieuwe tekenen van de levende God. En een nieuwe aarde betekende, nieuwe gelovigen, op wie Gods tekenen zullen vallen. En de nieuwe Adam betekende, dat Ahmad^{as} als profeet de

vertegenwoordiger van God op aarde was.³²

Ahmad^{as} zei nu tegen zijn familie: ‘God heeft mij nu een opdracht gegeven waardoor ik veel tegenstand zal krijgen.’

Ahmad ontdekt de waarheid over Jezus in de Koran

Ahmad^{as} geloofde tot die tijd net als de meeste moslims en christenen, dat Jezus^{as} levend in de hemel was opgenomen. En dat Jezus in de latere dagen zou terugkeren op aarde. Nadat God hem de waarheid had duidelijk gemaakt, zocht hij het na in de Koran. Daar zag hij dat Jezus^{as} had gezegd: ‘Nadat Gij mij deed sterven, waart Gij de getuige over hen’ (Koran 5:117) en dat God had gezegd: ‘O Jezus, Ik zal u doen sterven’ (Koran 3:56). En hij zag nog vele andere verzen, waaruit bleek, dat Jezus^{as} niet aan het kruis stierf.

De schriftgeleerden zijn woedend

Ahmad^{as} schreef in twee boeken de bewijzen op, dat Jezus^{as} overleden is en Ahmad^{as} de vervulling is van de belofte. Hij schreef ook, dat de Mahdi en de Messias dezelfde persoon zijn, daar de Heilige Profeet^{sa} had gezegd: ‘De Mahdi en Jezus zijn één en dezelfde persoon’.³³ Ahmad^{as} verzekerde de mensen, dat de Islam zal overwinnen door zijn komst. De mensen, die hem hadden geprezen, werden nu zijn tegenstanders en verklaarden hem een ongelovige. De oude studiegenoot van Ahmad^{as}, Muhammad Hussain uit Batala, had Ahmad^{as} eerder veel geprezen om het boek ‘Barahine Ahmadiyya’. Maar nu zei hij: ‘Ik was degene die hem

De Messias

groot heeft gemaakt en ik zal degene zijn die hem zal vernederen!’ Hij begreep niet, dat niet hij, maar Allah degene was, die Ahmad^{as} groot had gemaakt.

De reis naar Ludhiana

Ahmad^{as} reisde naar Ludhiana. Hij liet bekend maken met een pamflet, dat God hem had gekozen als de Messias. Het nieuws verspreidde zich door heel India en maakte grote oproer onder de mensen. Maulvi Muhammad Hussain reisde ook af naar Ludhiana en vroeg om een debat. Ahmad^{as} aanvaardde het verzoek en schreef: ‘Aan dit debat moeten niet alleen Muhammad Hussain, maar al degenen deelnemen, die mij tot een ongelovige hebben verklaard, zodat met een gebedsduel de waarheid duidelijk moge worden.’ Het debat werd gehouden in het huis van Maulvi Muhammad Hussain. De afspraak werd gemaakt dat de argumenten werden opgeschreven en voorgelezen. Maulvi Muhammad Hussain schreef: ‘Geef bewijs dat Jezus is overleden.’ Ahmad^{as} antwoordde hem: ‘Ik heb deze reeds gegeven in mijn boeken. Bewijst u nu dat Jezus tot op de dag van vandaag nog in leven is, terwijl alle andere mensen zijn overleden, zelfs onze Heilige Profeet Mohammed^{sa}.’ Maulvi Muhammad Hussain kon dit niet. Hij begon er nu over te spreken, dat de gezegden van de profeet Mohammed^{sa}, die hadith worden genoemd, belangrijker zijn dan de Koran, zodat hij de Koran kon omzeilen.

De bekering van Maulvi Nizamuddin

Maulvi Nizamuddin was een schriftgeleerde die tijdens het debat verbleef in hetzelfde huis als Maulvi Muhammad Hussain. Hij vroeg Muhammad Hussain: 'Zijn er verzen in de Koran die bewijzen dat Jezus nog leeft?' Muhammad Hussain antwoordde: 'Jazeker, er zijn er wel twintig.' Daarop ging Maulvi Nizamuddin naar Ahmad^{as} en vroeg hem welk bewijs hij had dat Jezus was overleden. Ahmad^{as} antwoordde dat zijn visie wordt gesteund door de Koran. De Maulvi zei: 'Zal ik twintig verzen uit de Koran geven om te bewijzen dat Jezus leeft?' Ahmad^{as} zei: 'Maulvi Sahib, het is genoeg voor mij als u slechts één enkel vers geeft.' De Maulvi antwoordde: 'U zult zien, ik zal u twintig verzen geven!' De Maulvi ging terug naar Maulvi Muhammad Hussain en zei: 'Ik heb Mirza overgehaald. Ik heb hem gezegd dat ik twintig verzen kan geven, maar hij vroeg er zelfs maar één. Geef me nu een paar verzen uit de Koran die bewijzen dat Jezus nog leeft. Daarmee zal ik dan naar Mirza gaan en hem verslaan.' De aanwezigen waren allen verheugd en verwachtten snel hun overwinning te zien. Maar Muhammad Hussain werd boos. Hij zei: 'U hebt Mirza niet verslagen, u hebt ons verslagen! Ik probeer Mirza al heel lang ertoe te brengen dat hij debatteert met de gezegden, maar hij trekt me altijd weer terug naar de Koran. Als er een enkel vers in de Heilige Koran is dat bewijst dat Jezus nog leeft, zou ik het al lang geleden hebben aangevoerd. We wenden ons tot de gezegden, want de Koran steunt ons niet. De Heilige Koran bevestigt juist de visie van Mirza!' Toen Maulvi

Nizamuddin deze bekentenis van Maulvi Muhammad Hussain hoorde, werden zijn ogen geopend en zei hij: 'Als de Heilige Koran niet aan uw kant staat, waarom hebt u dan eerder gezegd van wel? Ik zal nu aan de zijde van Mirza staan, want dit is geen zaak voor werelds gewin. Ik zal staan waar de Heilige Koran staat!' Nu wist Maulvi Muhammad Hussain dat Maulvi Nizamuddin hem zou verlaten. Hij verbood de huisbaas om nog eten te geven aan Nizamuddin. Toen hem de bedreiging ter ore was gekomen, grapte Nizamuddin: 'Maulvi Sahib! Ik heb al gezondigd naar de Heilige Koran, pak toch niet ook mijn wereldse eten af!' Maulvi Muhammad Hussain schaamde zich. Maulvi Nizamuddin ging terug naar Ahmad^{as} en ging voor hem zitten met een gebogen hoofd. Ahmad^{as} vroeg hem: 'Vertel me eens, heeft u twintig, negentien, tien, vijf, twee of zelfs maar één vers meegebracht?' Maulvi Sahib zweeg eerst, vertelde toen het hele incident en zei: 'Ik zal staan waar de Heilige Koran staat.' Toen legde hij de baiat af op de hand van Ahmad^{as}. Maulvi Muhammad Hussain werd nu woedend. Hij verbrak de regel, dat het debat op schrift gevoerd moest worden en begon met toespraken oproer te veroorzaken. De politie begon zich zorgen te maken over een opstand. De politie stuurde daarom Maulvi Muhammad Hussain de stad uit. Ahmad^{as} meende, dat de politie ook wilde, dat hij wegging. Hij vertrok daarom naar Amritsar. Maar enkele dagen later vernam hij, dat de politie hem niets kwalijk nam. Daarom keerde hij terug naar Ludhiana en bleef daar nog een maand, om de mensen te vertellen, dat hij de Messias was.

De bekering van Maulvi Ghulam Nabi

Maulvi Ghulam Nabi uit Khushab was een gelovige en geleerde man. Hij bezocht Ludhiana toen het tumult ontstond over het debat van Ahmad^{as} en Muhammad Hussain. Toen hij de woede van de geleerden in Ludhiana zag, kreeg Ghulam Nabi wrok tegen Ahmad^{as}. Hij was een begaafd redenaar en hij hield toespraken tegen Ahmad^{as} in verschillende steden. Hij presenteerde Koranvers na Koranvers en gezegde na gezegde van de Profeet^{sa} om te laten zien dat Ahmad^{as} een bedrieger was. Op een dag trok Ghulam Nabi naar een stad om een toespraak te geven. Toevallig was Ahmad^{as} ook in dezelfde stad met vijf vrienden. Duizenden mensen waren aanwezig bij de toespraak van Ghulam Nabi, zelfs alle schriftgeleerden van Ludhiana waren gekomen. Ghulam Nabi hield zijn toespraak en van alle kanten klonk er enthousiasme en waardering. Ahmad^{as} verbleef vlakbij en werkte aan een boek. De vijf vrienden zuchtten in het huis bij Ahmad^{as} onder de kreten van de oproer in de stad tegen Ahmad^{as}. Toen Ghulam Nabi zijn toespraak had beëindigd, trok hij met een enorme menigte de straat op. Tegelijkertijd kwam Ahmad^{as} even naar buiten om via de veranda het huis binnen te lopen. Toen zag Ahmad^{as} Maulvi Ghulam Nabi. Ahmad^{as} liep naar hem toe en begroette hem met de islamitische vredesgroet, 'Vrede zij met u' en Ahmad^{as} stak zijn hand uit. Ghulam Nabi beantwoordde Ahmad^{as} met: 'Ook u zij vrede' en schudde de hand. Nu gebeurde er iets vreemds. Ghulam Nabi was plotseling zijn boosheid kwijt. Alsof hij door Gods hand werd meegetrokken liep

hij met Ahmad^{as} het huis in en binnen gekomen ging hij op de grond voor Ahmad^{as} zitten.

Buiten stonden de schriftgeleerden en de menigte. De mensen begonnen met elkaar te discussiëren. Eén van hen zei: 'Wat een dwaasheid heeft Maulvi Sahib begaan door met Mirza naar binnen te gaan!' Een ander antwoordde: 'Mirza is een tovenaars. Wie weet wat voor magie hij heeft gebruikt!' Een derde zei 'Mirza heeft iets groots beweerd, daar zit vast wel waarheid achter.' Een ander meende: 'Het punt is, Mirza schijnt rijk te zijn. Aangezien schriftgeleerden erg hebzuchtig zijn, zal Mirza hem hebben omgekocht.' Weer anderen spraken al deze verklaringen tegen en zeiden dat Ghulam Nabi een grote en dappere geleerde is. 'Hij zal pas naar buiten komen als hij Mirza heeft verslagen!' Andere mensen beaamden het. 'Deze kans doet zich niet elke dag voor. Mirza Sahib wordt nu door Maulvi Sahib gedwongen zijn bewering in te trekken!'

Binnen vroeg Ghulam Nabi aan Ahmad^{as}, 'Hazrat, waarvandaan heeft u uw visie over de dood van Jezus?' 'Uit de Heilige Koran, de gezegden van de profeet Mohammed^{sa} en de uitspraken van de vier grote geleerden,' antwoordde Ahmad^{as}.

Ghulam Nabi zei: 'Als er een vers is in de Heilige Koran dat de dood van Jezus^{as} bevestigt, vertel het me dan.' Ahmad^{as} pakte de Koran en zei: 'Hier is de Heilige Koran.' Ahmad^{as} opende twee passages, legde daar een papier tussen en overhandigde de Koran aan Ghulam Nabi. De eerste passage was in hoofdstuk Al-Imran en de tweede was in het laatste deel van hoofdstuk Al-

Ma'ida. Ghulam Nabi las de verzen: 'O Jezus, Ik zal u doen sterven' (Koran 3:56) en het vers waarin Jezus^{as} op de Dag des Oordeels antwoordt op de vraag, of hij de mensen heeft geleerd om hem als God te aanbidden. Daarin zegt Jezus^{as} tegen God: 'Ik was getuige van hen, zolang ik in hun midden verbleef, maar nadat U mij deed sterven, was U de bewaker over hen' (Koran 5:117). De Maulvi verwonderde zich. Toen vroeg hij: 'In de Koran staat ook "*yuwaffihim udjurahum*" (Koran 3:58), wat is dan de betekenis van deze woorden?' Ghulam Nabi meende, dat het woord "tawaffa" in de eerdere verzen, zowel sterven als iets anders kon betekenen. Ahmad^{as} zei: 'De verzen die ik u heb voorgelegd en het vers dat u me laat zien, hebben verschillende woordstammen. Kijk eens wat beter en denk na!' Na een paar minuten zei Ghulam Nabi: 'Vergeef me alstublieft, dit is mijn fout. U had gelijk, de Koran staat aan uw kant.' Ahmad^{as} zei nu: 'Als de Koran aan mijn kant staat, aan wiens kant staat u dan?' Ghulam Nabi begon te huilen en zei snikkend: 'Mijn zwakke en zondige persoon is ook bij Hazrat Sahib.' Huilend uit berouw over zijn zonden, bleef hij voor Ahmad^{as} zitten. Toen er een tijdje verstreken was, begon echter de menigte te schreeuwen dat Maulvi Sahib naar buiten moest komen. Maar Ghulam Nabi^{ra} bleef zitten. Hij wilde niets liever dan blijven bij zijn meester. Toen de mensen even later nog eens riepen, kwam hij samen met Ahmad^{as} naar buiten. Ghulam Nabi^{ra} riep uit over de menigte: 'Ik heb de waarheid gezien en aanvaard. Ik heb nu niets meer met u te maken. Als u uw geloof wil beschermen, dan

moet u hier komen, u bekeren en slagen door trouw te zweren aan de Imam van de tijd! Hoe kan ik afstand nemen van de Imam, die door de Heilige Profeet Mohammed^{sa} is beloofd? De Heilige Profeet^{sa} heeft aan deze Imam zijn groeten gegeven.' Want de profeet Mohammed^{sa} had gezegd: 'Als u de Mahdi ziet, geef hem dan mijn groeten van vrede.'³⁴ Ghulam Nabi^{ra} keek opzij naar Ahmad^{as} en zei, 'Hierbij breng ik u de groeten over van de Heilige Profeet^{sa}, zoals hij ons geboden heeft. En ook mijn nederige zelf groet u!' Ahmad^{as} antwoordde en zei: '*wa alaikum as salam*': 'met u zij ook vrede.' Er was nu zoveel geestelijke kracht in de stem van Ahmad^{as}, dat Ghulam Nabi^{ra} beefde als een kip voordat hij geslacht wordt. Het gezicht van Ahmad^{as} straalde met licht en vrede. De vrienden van Ahmad^{as} waren buiten zichzelf van blijdschap en riepen: 'Alhamdulillah!' Toen sprak Ghulam Nabi^{ra} weer tot de menigte: 'Alle heiligen en geleerden stierven terwijl zij wachtten op deze Imam en ze gaven de groeten van de Profeet^{sa} door aan degenen die na hen kwamen. Vandaag is deze belofte van God vervuld. Hoe moet Ghulam Nabi^{ra} van hem scheiden? Hij is de Ahmad^{as} en hij is de Mahdi. Ja, hij is het! De Messias, zoon van Maria, die Mozes opvolgde, is gestorven. Voorwaar, hij is dood en hij zal niet terugkeren. De Beloofde Messias is gekomen! Hij is gekomen! Hij is gekomen! Gaat nu heen of doe zoals ik en kniel neer aan zijn gezegende voeten om redding te vinden. Moge u het genoegen van Allah verdienen en de tevredenheid van de Heilige Profeet^{sa}.' Hierop riep de menigte: 'Ongelovigen! Ongelovige! Ongelovige!' De menigte viel boos uit elkaar en iedereen ging zijns weegs,

verwensingén uitend. Degenen die hadden gezegd dat Ahmad^{as} een tovenaár was, zeiden: ‘Wij zeiden het u toch!’

De grote moskee van Delhi

In september 1891 reisde Ahmad^{as} af naar Delhi, de drukke hoofdstad van India, meer dan vierhonderd kilometer in het zuiden. Ahmad^{as} liet pamfletten verspreiden, waarin hij uitlegde wat zijn leer is. Ook nodigde hij de schriftgeleerden uit tot een debat over de vraag of Jezus^{as} volgens de Koran nog leeft, in het bijzonder de geleerden Abu Muhammad Abdul Haq en Nazir Hussain. De laatste was de leraar van de oude studiegenoot van Ahmad^{as}, Muhammad Hussain uit Batala en de leider van de ‘Ahle Hadith’ groep, wat betekent: de volgelingen van de gezegden van de profeet Mohammed^{sa}. Muhammad Hussain zelf kwam ook naar Delhi en schreef: ‘Hij is mijn prooi, die hier in Delhi helaas opnieuw mijn slachtoffer wordt. Ik heb geluk dat ik mijn ontsnapte prooi heb teruggevonden!’ Abu Muhammad ging naar Ahmad^{as} en verontschuldigde zich, daar hij graag alleen was, zei hij. De leerlingen van Nazir Hussain kozen de datum voor het debat, maar lieten Ahmad^{as} daarvan in het ongewisse. Op de dag van het debat stookten ze een woedende menigte op, die het huis van Ahmad^{as} omsingelde. Ze schreeuwden scheldwoorden en sommigen drongen het huis binnen, waardoor de metgezellen Ahmad^{as} moesten beschermen. Toen stuurden de volgelingen van Nazir Hussain bericht naar Ahmad^{as}. De dag van het debat was

aangebroken, zeiden ze, en Nazir Hussain zat te wachten. Maar Ahmad^{as} kon door de menigte het huis niet uit. Nu lieten de schriftgeleerden omroepen, 'Mirza is bang van de grote geleerde Nazir Hussain!' Ahmad^{as} schreef de waarheid over wat ze hadden gedaan. Hij zorgde daarna voor een veilig debat geleid door de politiechef. Aan Nazir Hussain schreef hij: 'Morgen zal ik in de grote moskee zijn om met u in debat te gaan. Moge God u vervloeken als u niet verschijnt.'

In de grote Jama moskee van Delhi hadden duizenden mensen zich verzameld. Ahmad^{as} baande zich met twaalf metgezellen een weg door de massa mensen, die hen met rooddoorlopen ogen woedend aanstaarden. Onder hun kleding hadden de mensen stenen verborgen, die zij zouden gebruiken om Ahmad^{as} te stenigen, als zij de kans kregen. Maar de politie was nu op de hoogte van de onrust en waren gekomen met honderd agenten. Vooraan de moskee gekomen, bij de alkoof die 'Mihrab' wordt genoemd, gingen Ahmad^{as} en zijn twaalf volgelingen op stoelen zitten.³⁵ Nazir Hussain kwam omringd door volgelingen en werd meegenomen naar een apart kamertje. De volgelingen van Nazir Hussain gingen naar de Engelse politiechef: 'Mijnheer Mirza beweert de Messias te zijn en beschouwt ons als vals', zeiden ze. 'Hij zegt dat de Zoon van Maria, waarvan u en ik overtuigd zijn dat hij in de hemel leeft, al dood is. Hij wil debatteren of Jesus is overleden, maar wij willen debatteren of hij de Messias is.'

Een metgezel van Ahmad^{as}, Ghulam Qadir^{ra} genaamd, sprak ook Engels. Deze zei tegen de politiechef: 'Ziet u

mijnheer, zolang een kantoor nog bezet is, kan niemand anders erin werken. Eerst moet duidelijk zijn of Jezus nog leeft. Dan kunnen we spreken over of Ahmad de Messias is.' De politiechef vond het een goede uitleg. Ahmad^{as} en zijn metgezellen stelden voor, dat als Nazir Hussain niet wil debatteren, hij dan kan zweren dat Jezus nog leeft, op straffe van Gods oordeel. Maar de volgelingen van Nazir Hussain zeiden: onze geleerde is oud en zwak, hij kan niet zweren.

Toen Nazir Hussain weigerde te debatteren of te zweren, begon de menigte onrustig te worden. De Britse politiechef merkte dat er oproer zou komen en zei tegen Ahmad^{as}: 'Nazir Hussain wil niet debatteren, noch wil hij zweren. Ik vraag u om te vertrekken.' Ahmad^{as} stond al op, maar één van zijn metgezellen hield zijn hand vast. 'Laat de tegenpartij eerst vertrekken, dan zullen wij ook gaan', zei hij. Want anders zouden de schriftgeleerden omroepen dat Ahmad^{as} gevlucht was. De politiechef besloot, dat beide partijen dan samen moesten vertrekken.

De politieagenten dreven de menigte uiteen. Ze maakten een kring om Ahmad^{as} en zijn vrienden en leidden hen zo weg uit de moskee. De mensen hadden de koets van Ahmad^{as} weggehaald. De politie zette Ahmad^{as} en zijn vrienden in een andere koets, maar Maulvi Abdul Karim^{ra} was achtergebleven en de woeste menigte sloot zich om hem heen. Een andere vriend, Muhammad Khan^{ra}, sprong weer uit de koets en haalde Maulvi Abdul Karim^{ra} uit de mensenmassa. Ze sprongen samen in de wagen en de koets vertrok, terwijl de menigte stenen gooide.

‘Er komt geen boodschapper of ze bespotten hem’

De schriftgeleerden van Delhi verspreidden pamfletten waarin ze Ahmad^{as} als een ongelovige verklaarden. Op straat werden leuzen geroepen en honderden zwervers en straatjongens werden opgestookt om het huis van Ahmad^{as} aan te vallen.

Ahmad^{as} schreef aan de schriftgeleerden: ‘Als u ware gelovigen bent, en ik ben een Antichrist, strijdt dan tegen mij met gebed en laat met hemelse tekenen zien dat God aan uw kant staat.’ Maar zij namen de uitdaging niet aan. In plaats daarvan, trok Muhammad Hussain uit Batala door heel India en verzamelde tweehonderd fatwa’s van de schriftgeleerden, waarin ze Ahmad^{as} uitscholden en hem een ongelovige verklaarden. Hierop schreef Ahmad^{as}: ‘Ik ben blij dat ze mij erkennen als ongelovige, vervloekte, antichrist, afvallige en bewoner van de hel. Want dit was ook het geschenk van de schriftgeleerden en de tollenaars aan Jezus. Maar God beschermt Zijn uitverkorenen, anders hadden zulke mensen alle heilige volgelingen van de profeet Mohammed^{sa} opgegeten als dinosaurussen.’ En zo ging ook over Ahmad^{as} in vervulling hetgeen in de Koran geschreven staat: ‘Wee over de mensen; er komt geen boodschapper tot hen of ze bespotten hem.’³⁶

Ahmad veroordeelt geweld

Ahmad^{as} zag, dat de verdorven schriftgeleerden de leer van de Islam verdraaiden en de mensen tot opstand aanzetten. Ze vertelden, dat volgens de Islam alle ongelovigen moeten worden gedood. Tegelijkertijd zag hij, dat de christenen de onwetende moslims precies

hetzelfde vertelden, om hen van de Islam af te brengen. Ahmad^{as} liet een boek verspreiden met de titel 'De Britse regering en Jihad', waarin hij schreef:

'Wanneer deze maulvi's de Britse leiders ontmoeten, buigen zij, alsof ze zich op de grond gaan nederwerpen. Maar onder elkaar zeggen ze dat India een oorlogsgebied is en dat het verplicht is om te moorden.'

'O moslimgeleerden en maulvi's, luister naar mij! Ik vertel u waarlijk dat dit niet de tijd is voor jihad. Wees niet ongehoorzaam aan de Heilige Profeet Mohammed^{sa}. De verwachte Messias is gekomen en beveelt u zich te onthouden van religieuze oorlogen met gewapende strijd, moorden en bloedvergieten.'

'Denk aan het gezegde uit het boek van Imam Bukhari, dat eer betoont aan de Beloofde Messias door te zeggen, dat hij een einde zal maken aan godsdienstoorlogen. Aldus beveel ik degenen die zijn toegetreden tot mijn gelederen, om zich te onthouden van al deze gedachten, hun harten te zuiveren, compassie te tonen en meelevend te zijn tegenover de lijdende mensen. Zij moeten vrede verspreiden op aarde, want dat zal ook hun geloof doen verspreiden.'

De Messias breekt het kruis

De zon komt op uit het westen

Ahmad^{as} zag in een visioen dat hij in Londen was. Hij hield in de droom een overtuigende toespraak in het Engels over de waarachtigheid van de Islam. Toen ving hij in de struiken witte vogeltjes, die op patrijsjes leken. Het betekende, dat zijn geschriften zich zouden verspreiden naar Engeland en veel oprechte Britten zullen worden gegrepen door de waarheid. Enkele maanden later, op 13 januari 1892, kwam John White, een ruimdenkende Brit uit Madras naar Qadian en deed *baiat*. Ahmad^{as} was blij, dat zijn visioen was uitgekomen. Zelfs de naam van de man was White! Maar in de toekomst zouden de kaliefen van Ahmad^{as} zelfs wonen in Londen en zouden er nog veel meer witte vogels trouw zweren aan hen. De schrijver van dit boek is daar zelf een bewijs van en heeft de kalief van Ahmad^{as} in Londen bezocht en toespraken zien houden aan de lessenaar in de moskee in Londen. En zo is in vervulling gaan, hetgeen voorzeggd was door de Heilige Profeet Mohammed^{sa}, dat in de tijd van de Messias, de zon zal opkomen uit het westen.³⁷

Koningin Victoria ontvangt de boodschap van Islam

In 1893 schreef Ahmad^{as} een brief aan koningin Victoria, voor wie hij veel waardering had om de zorg van haar regering voor de vrijheid van godsdienst en de gezondheid van haar onderdanen. Ahmad^{as} schreef haar een brief om haar daarvoor te bedanken en heeft de koningin uitgenodigd om moslim te worden. De koningin nam de brief met grote dank aan en vroeg om meer boeken van Ahmad^{as}. En we weten, dat koningin Victoria veel liefde kreeg voor de Islam en veel waardering had voor de moslimbediende in haar huis in Engeland, die ze haar 'Munshi' noemde.³⁸ God had in 1892 tegen Ahmad^{as} gezegd: 'Het Britse Rijk zal nog acht jaar bestaan. Daarna zal er zwakheid komen, onrust en ondergang.' En het was acht jaar later, dat koningin Victoria overleed.

De zorg van de priesters

In 1894 hielden de priesters van het Britse Keizerrijk een internationale conferentie in Londen. Charles John Ellicott, de bisschop van Gloucester, bracht daar zijn angst voor Ahmad^{as} onder woorden: 'Er zijn tekenen van een nieuwe beweging in de Islam. Ik heb van goed geïnformeerde mensen gehoord dat er in India, onder de Britse heerschappij, een nieuwe vorm van de Islam is opgedoken, waarvan de invloed zelfs tot hier in Engeland reikt. Deze beweging verwerpt de innovaties in het geloof, op basis waarvan wij de religie van Mohammed^{sa} altijd hebben veracht. Door deze 'nieuwe Islam' krijgt Mohammed langzaam zijn oorspronkelijke

De Messias breekt het kruis

glorie weer terug. Deze nieuwe Islam is niet passief, maar zendingsgericht. Het is zeer betreurenswaardig, dat zelfs enigen van ons zich met interesse tot de Islam wenden.' En we weten niet, of de priester hiermee misschien wel koningin Victoria bedoeld heeft. De kerkleiding wist nu, dat zij veel in het werk moesten zetten, om de boodschap van Ahmad^{as} tegen te houden.

De moslims vragen Ahmad naar Amritsar

De Engelse kerkleiding had de missie in Sialkot versterkt met predikers, die ook de nabijgelegen dorpen bezochten om op straat te prediken en de moslims ertoe te brengen, Jezus^{as} te aanbidden als hun God. Pandah was een moslim uit het dorpje Jandialah naast Amritsar. Pandah en zijn vrienden zochten argumenten op om de prediking van de priesters te weerleggen en discussieerde met hen op straat. De priesters waren hierdoor ontdaan en klaagden bij de leider van hun missie, dokter Henry Martyn Clark in Amritsar. De priesters vroegen, of hij de moslims kon tegenhouden van weerwoord geven op straat, want anders zouden de mensen niet christen worden. Dokter Clark kwam naar Jandialah en zei tegen Pandah: 'Het heeft niet veel zin dat uw vrienden mijn predikers lastigvallen. Het zou beter zijn als u een bijeenkomst organiseert en uw geleerden erbij roept. Dan zal blijken welke religie waar is. Zeg nu maar tegen uw jongens dat ze onze predikers met rust moeten laten.' Pandah stemde in met het voorstel. Hij stuurde brieven naar moslimgeestelijken met het verzoek om met de priesters in debat te gaan over de waarachtigheid van de Islam. Hij schreef ook een brief aan Ahmad^{as}, die blij de

uitnodiging aanvaardde. Ahmad^{as} verzamelde met enkele vrienden, waaronder Maulvi Abdul Karim. Ze namen hun slaapkleren mee en reisden in drie of vier rijtuigen af naar het huis van dokter Clark. Dokter Clark was thuis. Hij vroeg de dienstmeisjes stoelen voor de gasten op de veranda te zetten. Zelf ging hij naar de overkant van de straat om zijn collega te roepen. Ahmad^{as} en zijn vrienden deden ondertussen het middaggebed onder een boom voor het huis. Ook Pandah arriveerde. Aan de overkant vroeg dokter Clark aan zijn collega, Abdullah Atham genaamd, of deze kon debatteren met Ahmad^{as}. Atham riep uit: 'Dokter Clark! Als het honderd andere predikers waren geweest, was het geen probleem geweest. Maar u heeft uw hand gestoken in een wespennest. Het is heel moeilijk om in debat te gaan met Mirza Sahib uit Qadian. U bent dit zelf begonnen, lost u het zelf maar op!' Dokter Clark antwoordde: 'Ik ben hiermee begonnen omdat ik u vertrouw als voorvechter van het Christendom. En nu weigert u?' Met veel overhalen lukte het dokter Clark om Atham toch mee te krijgen. Ze liepen naar de veranda en gingen zitten bij het gezelschap van Ahmad^{as}. Abdullah Atham liet zich in de stoel vallen en verzuchtte, 'Ik ben dood.' En zo ging in vervulling hetgeen door Mohammed^{sa} was voorzien, dat: 'Wanneer de Antichrist Jezus zal zien, zal hij smelten als zout in water, en Jezus zal zeggen: Ik heb slechts één slag voor u, en die zult u niet overleven'.³⁹

Het debat met de christenen

De regels voor het debat werden afgesproken. De partijen zouden vijftien dagen lang debatteren en ieder zou vijftig mensen meenemen. Atham was bang. De volgende dag kreeg hij bezoek van de schriftgeleerden van Amritsar, die hadden gehoord dat Ahmad^{as} de aandacht trok. 'Ahmad^{as} is een ongelovige', zeiden ze, 'waarom debatteert u met hem?' Atham zag nu een mooie kans om het debat uit de weg te gaan. Hij schreef naar Ahmad^{as}: 'Omdat er fatwa's van ongeloof tegen u zijn, zal ik debatteren met andere geleerden' Ahmad^{as} antwoordde: 'Er zijn ook fatwa's van ongeloof tegen u. We debatteren op basis van de Bijbel en de Koran. De fatwa's hebben er niets mee te maken.' Hierop had Atham niets meer te zeggen.

Het debat werd gehouden op de grote veranda van het huis van dokter Clark. Er waren van elke kant vijftig deelnemers en honderden mensen stonden op straat om te horen wat er gaande was. Ahmad^{as} en Atham schreven hun argumenten op, ze werden voorgelezen en gedrukt voor de mensen op straat die het niet konden horen. Ahmad^{as} begon het debat. 'Uw priesters hebben een zwak en machteloos mens tot God verklaard, die zoals alle mensen negen maanden opgroeide in een baarmoeder en temidden van menstruatiebloed ter wereld is gekomen.' De christenen konden dit niet aan en stonden al op om weg te gaan. Maar dokter Clark hield hen tegen en zei: 'Nu is niet het moment om te vluchten!' Atham antwoordde in zijn voordracht: 'Jezus was dertig jaar lang een gewoon mens maar toen de Heilige Geest in hem voer, werd hij een manifestatie van

God.' Ahmad^{as} antwoordde: 'Wanneer de Heilige Geest op iemand nederdaalt, is deze een profeet, geen God.'

De christenen werden bleek van schrik en vroegen Atham, 'Wat hebt u nu toch gezegd?' Atham werd boos en zei: 'Wat had ik anders moeten schrijven. Ik heb geschreven wat ik wilde. Ik ga weg, schrijf wat u zelf wil!' En Atham meldde zich ziek.

Dokter Clark werd zenuwachtig en bedacht een list. Hij liet een blinde, een dove en een lamme brengen en liet de christenen aan Ahmad^{as} vragen: 'Als u beweert de Messias te zijn, genees dan deze lieden.' Ahmad^{as} schreef: 'Ik geloof niet dat Jezus blinden, doven en lammen genas alleen door zijn hand op hen te leggen. Dus voor mij heeft uw vraag geen betekenis. Anderzijds gelooft u hier zelf wel in. En u zegt ook, dat als u het geloof heeft van een mosterdzaadje, u hetzelfde kan doen als Jezus deed. Dank u dat u mij de moeite hebt bespaard om naar een blinde, een dove en een lamme te zoeken. Hier is mijn geschenk: wanneer u het geloof heeft van een mosterdzaadje, geneest u dan deze lieden.' De priesters werden bang en lieten de dove, de blinde en de lamme weer snel wegbrengen.

Ahmad leerde over vergiffenis van zonden:

'Ik begrijp de rechtvaardigheid van uw geloof niet. De ene persoon zondigt en de ander wordt naar de galg gestuurd. Als u hier goed over nadenkt, zult u beseffen dat dit een schande is. Sinds God de mens heeft geschapen, heeft Hij een natuurwet voor hem gemaakt om vergeven te kunnen worden. Verlossing ligt erin, het leven zo te leiden, dat uw eigen leven een offer kan

worden genoemd op de weg van de Almachtige God.^{'40} Op de vijftiende dag van het debat schreef Ahmad^{as}: 'Gisteravond heb ik met pijn en weemoed tot God gebeden voor een besluit, aangezien ik een hulpeloos mens ben en niets kan doen buiten Zijn wil. God gaf mij het goede nieuws dat van de twee partijen, degene die opzettelijk leugens spreekt, die van de ware God is afgeweken en een nederig mens tot God heeft gemaakt, binnen vijftien maanden in het vuur zal worden gegooid en grote vernedering zal ondergaan, als ze zich niet tot de waarheid bekeert. Dat wil zeggen, één maand voor elke dag dat dit debat heeft geduurd. Dit zal ter meerdere glorie zijn van de ware God en de waarachtige partij, opdat enige blinden mogen zien, doven mogen horen en lammen weer mogen lopen.' Waarmee hij bedoelde: de geestelijk blinden, doven en lammen genezen zullen zijn. Abdullah Atham was inmiddels weer teruggekomen bij het debat. Ahmad^{as} confronteerde hem ermee, dat hij in een boek de Heilige Profeet Mohammed^{sa}, de Antichrist had genoemd en de Islam had bespot. Atham schrok. Zijn gezicht werd bleek. Hij stak hij zijn tong uit, legde zijn handen op zijn oren en schudde met zijn hoofd heen en weer, zoals de mensen in India doen, als zij berouw tonen. 'Ik heb dat nooit geschreven!' riep hij uit. Zo had Atham aanvaard dat de Islam de waarheid is. Tot het einde van zijn leven schreef hij geen woord tegen de Islam of tegen de profeet Mohammed. Hij stierf daarom niet binnen vijftien maanden. Maar toch strafte God hem uiteindelijk om het verbergen van de waarheid, zoals u straks zult lezen.

De eerlijke schriftgeleerden herkennen de Messias

Omdat zij zagen, dat Ahmad^{as} de christenen verslagen had, kwamen de schriftgeleerde Nabi Baksh en de rechter Amir Hussain naar Ahmad^{as} om hem te aanvaarden als de Messias. Want zij wisten, dat de profeet Mohammed^{sa} had gezegd, dat de Messias het kruis zou breken.⁴¹ Dat betekende: hij zal het geloof in het christendom overwinnen. Omdat de rechter Amir Hussain een grote geleerde was, zorgde het voor veel onrust bij de schriftgeleerden.

De voorspelling van Abdullah Ghaznavi komt uit

De schriftgeleerden zeiden nu: 'Uw debat met de christenen is afgelopen, nu zullen wij met u komen debatteren!' Ook Muhammad Hussain uit Batala kondigde aan dat hij naar Amritsar zou komen. Maar Ahmad^{as} schreef hem: 'U zult met mij geen duel aangaan en niet in mijn aanwezigheid durven komen.' Maulvi Abdul Haq Ghaznavi kwam op voor een duel tegen Ahmad. Hij was één van de kinderen van de heilige Maulvi Abdullah Ghaznavi, die een van Ahmad^{as} was en in hem geloofd had. Zo ging in vervulling, wat Allah aan Abdullah Ghaznavi had gezegd: Er zal een licht vallen op Qadian, maar zijn kinderen hebben er geen deel aan. Er was een plaats afgesproken, en er verzamelde zich een grote menigte. Muhammad Hussain kwam naar de plaats van het duel om te bewijzen dat Ahmad^{as} geen gelijk had. Maulvi Abdul Haq gebruikte beledigende woorden jegens Ahmad^{as} en schold hem uit voor ongelovige. Ahmad^{as} antwoordde nu met krachtige stem:

‘Als mijn boeken in tegenspraak zijn met de Koran en de gezegden van de Profeet en als ik vervuld ben van ongeloof, moge Allah dan vervloekingen en rampen op mij neerzenden zoals er vanaf het begin van de wereld tot nu toe niet over een ongelovige zijn gezonden. Iedereen, zeg Amien! Want mocht ik een ongelovige zijn en een afvallige van het islamitische geloof, dan is mijn dood beter, want ik veracht zo’n leven met heel mijn hart. Mocht ik echter geen ongelovige zijn, dan zal God Zelf beslissen naar waarheid. Hij ziet mijn hart en de harten van mijn tegenstanders.’ Hierop sidderde de menigte en de mensen begonnen verward door elkaar heen te spreken.

Muhammad Yaqoob was een volgeling van Maulvi Abdullah Ghaznavi. Hij was een ‘Hafiz’, wat betekent dat hij de Koran uit het hoofd kende. Ahmad^{as} had zijn gebed nog niet beëindigd toen hij een kreet slaakte en huilend aan de voeten van Ahmad^{as} viel. Hij smeekte Ahmad^{as} zijn trouw te aanvaarden. Ahmad^{as} antwoordde dat hij de *baiat* zou aannemen nadat het gebedsduel voorbij was. Tegelijkertijd vluchtte Maulvi Muhammad Hussain weg van de menigte. Bij het aanzien van dit alles wankelden de schriftgeleerden van Ghaznavi. Ze zagen, dat God de harten van de mensen bewoog voor Ahmad^{as}. En ook was uitgekomen, hetgeen Ahmad^{as} voorzegd had over Maulvi Muhammad Hussain. De menigte viel uiteen en de mensen gingen huns weegs.

De schriftgeleerden schuilen in de kelder

Nu liet Ahmad^{as} de oproep verspreiden: 'Ik zal nog drie dagen hier blijven. De schriftgeleerden die met mij willen debatteren, moeten een plek uitkiezen en tegen mij opstaan. Laat men niet later ophef maken, dat ik gevlucht ben.' Maulvi Muhammad Hussain van Batala zei tegen de andere schriftgeleerden: 'Niemand kan opstaan tegen Mirza. Hij zal u met één of twee woorden al verslagen hebben. Het is beter voor ons, als wij een manier bedenken, om weg te blijven.' Ze bedachten dat zij ergens zouden schuilen. Ze gingen de Muhammad Jaan-moskee binnen en gingen een kamertje binnen in de kelder van de moskee. Ze vroegen de muezzin, dat is degene die de gebedsoproep doet, om de deur van die kamer op slot te doen en de sleutel bij zich te houden. Iedereen die naar hen vroeg moest hij antwoorden dat ze bij iemand waren uitgenodigd en dat ze laat terug zouden komen. Iemand genaamd Khawaja Yusuf Shah ging op zoek naar de schriftgeleerden, omdat hij een debat wilde zien. Hij kwam aan bij de moskee en vroeg de muezzin waar ze waren. De muezzin antwoordde, 'Ze zijn weggegaan en komen pas laat terug.' Khawaja riep toen met luide stem: 'Alle schriftgeleerden hebben de uitnodiging geaccepteerd. Niemand is hier, ook al was het vandaag de dag van het debat. Nadat mijnheer Mirza is vertrokken, zullen deze geestelijken vast opstaan en vragen wanneer het debat zal plaatsvinden!' Hierop kwam er iemand naar Khawaja toe en verklapte dat de schriftgeleerden zich samen in een kamertje onder de moskee hadden verzameld en de deur op slot hadden

De Messias breekt het kruis

gedaan. Khawaja nam nu de sleutel van de muezzin en opende het kamertje. De gezichten van de geestelijken verbleekten. Khawaja zei streng: 'Vandaag is de laatste dag van het debat en u bent zich hier gaan verstoppen. Met wie gaat u debatteren wanneer mijnheer Mirza morgen vertrokken is?' De geleerden zeiden met trillende stem: 'We zijn nog in overleg. Wees gerust, u zult snel van ons horen!' Maar Khawaja wist wel, dat zij niet zouden debatteren en hij vertrok. De volgende dag had Ahmad^{as} de trein nog niet bereikt of er werden pamfletten aan de muur gehangen. 'Mirza is gevlucht' stond erop geschreven.

Het graf van Jezus

Ahmad^{as} was door Allah verteld dat Jezus^{as} was overleden en uit de Koran wist hij, dat Jezus^{as} niet aan het kruis gestorven was. Ahmad^{as} vroeg zich af, waar Jezus^{as} dan begraven zou liggen. Toen Ahmad's boodschap zich naar Kasjmir verspreidde, kwamen de mensen die in hem geloofden naar Qadian. Op een dag sprak een man uit Kasjmir terloops met Ahmad^{as} over het graf van een profeet, dat in Sirinagar lag, waarvan de mensen beweerden dat het Mozes was. Dokter Nooruddin^{ra} had veertien jaar in Kasjmir gewoond, en zei dat er in Kasjmir geen graf was van Mozes, maar het graf in Srinagar van een profeet was die bekend stond als Yus Asaf. Ahmad^{as} kreeg een gevoel dat dit het graf van Jezus^{as} moest zijn en vroeg Allah om hem meer bewijzen hiervan te sturen. In juli 1899 zag Ahmad^{as} in een droom dat Victoria, de keizerin van India (moge Allah haar

behouden) zijn huis bezocht. De keizerin was twee dagen liefdevol in zijn huis gebleven. Ahmad^{as} zei in de droom: 'We moeten een manier bedenken om haar te bedanken.' De droom betekende, dat Ahmad^{as} hulp zou krijgen. Diezelfde dag ontving Ahmad^{as} een brief waarin werd verteld dat er in de buurt van Jalalabad in Afghanistan, een plein was dat bekend staat als het plein van de profeet Yus Asaf^{as}. In het dorp wordt het al eeuwen verteld, dat deze profeet ongeveer tweeduizend jaar geleden uit Syrië kwam. Het plein wordt al eeuwen met eerbied onderhouden. Ahmad^{as} was heel blij met de brief en lachte, 'Allah is mijn getuige, als iemand mij een miljoen roepies had gestuurd, dan zou het niet beter zijn geweest dan deze brief!' Enige jaren later zag Ahmad^{as} in een droom dat er in Kasjmir oude evangeliën waren ontdekt, die het kruis zouden breken. Ahmad^{as} stelde in de droom voor dat enkele mensen daarheen zouden gaan en die evangeliën zouden brengen, zodat er een boek over zou kunnen worden geschreven. De droom betekende, dat Allah een belangrijke ontdekking in Kasjmir zou laten zien. Zo verzamelden zich meer en meer bewijzen, dat Yus Asaf^{as} niemand anders was dan Jezus^{as}. En dat zijn graf lag in Srinagar, Kasjmir. Ahmad^{as} schreef alle bewijzen op in het boek 'Jezus in India.' Zo gingen de woorden in vervulling, dat de Messias 'het kruis zou breken'.⁴² Het betekende, dat de Messias zou bewijzen, dat Jezus^{as} niet aan het kruis gestorven was. En ook gingen in vervulling de woorden van Jezus over de komst van de Messias in de latere dagen: 'Waar het dode lichaam is, daar zullen de

De Messias breekt het kruis

arenden zich verzamelen'.⁴³ Wat betekent: de Messias zal zijn heilige volgelingen verzamelen in India, in hetzelfde gebied waar ook het graf van Jezus zou liggen.

De mantel van Guru Nanak

In 1872 was Guru Nanak, de heilige van de Sikh religie, aan Ahmad^{as} verschenen in een visioen. Hij had gezegd dat hij moslim was. Ahmad^{as} wilde nu bewijzen verzamelen, opdat de gelovigen van de Sikh religie, een teken zouden ontvangen van zijn waarachtigheid en de weg terug zouden vinden naar de grootste van alle profeten, Mohammed. Ahmad^{as} hoorde, dat in de tempel in Amritsar de mantel van Guru Nanak werd bewaard. In 1895 ging Ahmad^{as} naar de tempel, en hij nam tien vrienden mee. Dokter Nooruddin^{ra} en Maulvi Abdul Karim^{ra} waren erbij. Een vriend zorgde ervoor, dat zij door geld te betalen bij de mantel mochten komen. De mantel was ingepakt in honderden doeken. Eén voor één werden de doeken van de mantel afgehaald. Toen de laatste doek werd opgetild, zagen Ahmad^{as} en zijn vrienden de mantel van Guru Nanak. Tot hun blijdschap, was de mantel helemaal beschreven met verzen uit de Koran! Voor zich zagen ze de bekende Koranverzen genaamd Soera Al-Fatiha, Ayatul Kursi en Soera Al-Ikhlaas geborduurd in de mantel. Ahmad^{as} vroeg één van de vrienden, om de rechtermouw op een papier te tekenen. Een andere vriend tekende de linkermouw, weer een andere de voorkant en iemand anders de achterkant. Blij keerden ze terug naar Qadian om het nieuws te vertellen, dat ze het bewijs hadden

gevonden. Later hoorde Ahmad^{as} dat er in een andere tempel het lievelingsboek van Guru Nanak werd bewaard, dat 'Pothi Sahib' wordt genoemd. Ahmad^{as} stuurde zijn vrienden om het boek te bekijken. En toen zij het bekeken, bleek het een kleine Koran te zijn. Zo werden er tekenen getoond, voor de gelovigen van de Sikh religie.

De conferentie van de grote religies

In die tijd was er een nobele hindoe genaamd Swami Shugan. Hij had lang gewerkt om zijn hindoe gemeenschap te verbeteren. Maar na jaren wist hij zeker, dat het alleen zou lukken als de mensen de ware religie zouden vinden. Daarom organiseerde hij van 26 tot 28 december 1896 een grote conferentie in de stad Lahore, waaraan alle religieuze groepen uit India mee zouden doen. Hij nodigde verschillende groepen uit: hindoes, sikhs, christenen, moslims en zelfs 'vrijdenkers' die geen godsdienst hadden. Swami Shugan nodigde Ahmad^{as} uit, maar ook Muhammad Hussain uit Batala. Ahmad^{as} nam de uitnodiging aan en schreef een bijdrage. Hierop zag Ahmad^{as} een visioen. In het visioen zag Ahmad^{as} dat hij in een paleis was. Een hand uit de hemel raakte het paleis aan en een helder licht verspreidde zich en verlichtte de handen van Ahmad^{as}. Iemand stond naast Ahmad^{as} en zei: 'Allah is groot, het fort Khaibar is gevallen.' En daarna zei God: 'Allah is met u en Hij staat waar u staat.' Het visioen betekende, dat het licht van God nederdaalde op het paleis van het hart van Ahmad^{as} en dat het fort van valse ideeën met Gods hulp

De Messias breekt het kruis

overwonnen zou worden. Ahmad^{as} voelde zich ziek en vroeg Maulvi Abdul Karim^{ra} om naar de conferentie te gaan om de toespraak voor te lezen. Maulvi Abdul Karim^{ra} was aan de beurt op de tweede dag, om half twee in de middag. In de lezing leerde Ahmad^{as}, dat de Koran de mens van het niveau van een dier verheft tot het niveau van een heilige. Het doel van de mens is om zijn natuurlijke kwaliteiten goed te gebruiken en ze in te zetten op de juiste plaats en op het juiste moment. Zo worden natuurlijke eigenschappen morele kwaliteiten en daarna spirituele kwaliteiten. De mens gaat gloeien met het licht van God zoals ijzer gaat gloeien in het vuur en wordt dan de ontvanger van de openbaring van God. Ahmad^{as} leerde:

‘De Almachtige God heeft drie soorten kennis beschreven: kennis door zekerheid van de rede, kennis door zekerheid van de waarneming en kennis door de zekerheid van ervaring. Dit kunnen we als volgt begrijpen. Wanneer iemand rook ziet, begrijpt hij met zijn verstand dat rook en vuur bij elkaar horen. Dus waar rook is, daar is vuur. Dit is kennis door de zekerheid van de rede. Als hij dichterbij het vuur komt, ziet hij de vlammen met zijn ogen. Dat is kennis door de zekerheid van waarneming. Als hij het vuur dan binnengaat, zou dat kennis zijn door de zekerheid van ervaring.’

En Ahmad^{as} leerde: ‘De derde bron van kennis is zekerheid door ervaring. Dat betekent alle ontberingen, tegenslagen en lijden die de profeten en de rechtvaardigen ervaren door toedoen van hun tegenstanders, of die hen door Gods besluit worden opgelegd. Door deze ontberingen en dit lijden

verschijnen alle geboden van de wet, die eerst verstandelijk werden begrepen, in praktische vorm en worden ervaring. Door praktische oefening bereiken ze hun hoogtepunt, en de betrokkene zelf wordt de belichaming van de goddelijke wet. Alle morele kwaliteiten zoals verdraagzaamheid, vergelding, volharding, barmhartigheid enzovoorts, die tot dusver in theorie de geest en het hart doordrongen, worden door praktische ervaring een deel van de persoonlijkheid van degene die lijdt, en drukken zijn stempel op hem.'

Ahmad leerde: 'Natuurlijke vermogens worden pas moreel wanneer ze bewust worden toegepast op de juiste plaats en het juiste moment.'

'Zo lang de mens natuurlijke vermogens niet omzet in morele, verdient hij geen lof, want deze eigenschappen worden ook in dieren gevonden en zelfs in vaste stoffen.'

En Ahmad^{as} leerde: 'God, die de oceaan is van genade, heeft niet verordend dat goddelijke openbaring voor de toekomst zou worden verzegeld en dat de wereld zo zou worden vernietigd. De deuren van Zijn openbaring en het gesprek met Hem staan altijd open. Als u zoekt langs de juiste weg, zult u het gemakkelijk vinden. Het water des levens is uit de hemel neergedaald en is naar de drinkplaats gestroomd. Wat moet u doen om ervan te drinken? Ga naar die fontein en houd uw mond bij de kraan, om u eraan te laven. De zaligheid van een mens ligt erin, dat hij rent in de richting waarin hij licht ziet, en dat hij de weg bewandelt waar hij een teken ziet van de Vriend, die hij verloren heeft.' ⁴⁴

De Messias breekt het kruis

Nadat Maulvi Abdul Karim^{ra} begonnen was met voorlezen, in zijn mooie en duidelijke stem, leek het alsof de zaal betoverd werd. Iedereen zat als bevroren te luisteren. Twee uren gingen ongemerkt voorbij. Toen de tijd voorbij was, wilde iedereen meer horen. Een schriftgeleerde, genaamd Maulvi Mubarak Ali, die net als Abdul Karim^{ra} uit Sialkot kwam, gaf zijn tijd aan de toespraak aan Ahmad^{as}. Hierop sprak Maulvi Abdul Karim^{ra} nog een uur. De mensen wilden meer horen en de conferentie werd met een uur verlengd. De dag was voorbij, maar de mensen wilden nog steeds meer horen. Maulvi Abdul Karim^{ra} las de hele toespraak uit op de volgende dag. Hij had zeven en een half uur gesproken. Buiten in de stad hadden de mensen gehoord over de mooie toespraak en tussen de zeven- en achtduizend mensen waren komen luisteren. De volgende dag schreef de krant: 'Zelfs de vijanden van de Islam moesten wel toegeven dat de Islam de conferentie had gewonnen. Mijnheer Mirza is de kampioen van de Islam.' En toen de toespraak in Engeland werd gelezen, schreef men in de krant: 'De man die op deze manier Europa en Amerika aanspreekt, kan geen normaal wezen zijn.'⁴⁵

Allah leert Ahmad volmaakt Arabisch

De schriftgeleerden bespotten Ahmad^{as}, dat hij het Arabisch niet beheerste. Allah besloot hun mond te snoeren. Terwijl Ahmad^{as} sliep, leerde God hem veertigduizend Arabische woordstammen, de combinaties van drie letters die vervoegd worden tot eindeloze mooie betekenissen. Nu daagde Ahmad^{as} de schriftgeleerden uit om beter in het Arabisch te schrijven

dan hij. Maar zij durfden het niet. Een schriftgeleerde genaamd Mehr Ali Shah zei, dat Ahmad^{as} zijn boeken had overgeschreven van een ander. Maar later bleek, dat Mehr Ali Shah zelf zijn boeken van een ander had overgeschreven. En niemand heeft zulke mooie boeken in het Arabisch geschreven dan Ahmad^{as} tot op de huidige dag.

De Messias doodt met zijn adem

De Heilige Profeet^{sa} had voorspeld dat ‘de Messias zal doden door zijn adem’,⁴⁶ wat betekent: de strijd zal niet met wapens worden gevoerd, maar met argumenten, en God zou de waarheid tonen door Zelf degenen te bestraffen, die opzettelijk de waarheid loochenen.

De schaamteloze neven van Ahmad

De neven van Ahmad^{as} van zijn vaderskant, Mirza Nizamuddin en Mirza Imam Din, woonden ook in Qadian. Ze geloofden niet in Allah. Ze bespotten de profeet Mohammed^{sa} en de profetieën van Ahmad^{as} in geschriften, die ze over heel India lieten verspreiden. Ze bouwden zelfs een muur op de weg, om de bezoekers van Ahmad^{as} te verhinderen, om bij hem te komen. Eerder hadden ze al eens geprobeerd om voor werelds gewin, de vader van Ahmad^{as} te vermoorden. Hun zus Hurmat^{as} was de eerste vrouw van Ahmad^{as}. Zij liet zich door haar broers opzetten tegen hem, waardoor het huwelijk was verkind. Ahmad^{as} had vaak te lijden gehad, en zij leefden gescheiden. Nizamuddin en Imam Din daagden Ahmad^{as} uit: ‘We weten van geen God, die spreekt. Laat Ahmad^{as} een teken aan ons zien als hij waarachtig is!’

Daarop sloot Ahmad^{as} zich op in zijn kamer en smeekte: 'Mijn Heer, mijn Heer, help Uw dienaar en verneder Uw vijanden. Hoe lang zullen ze Uw Boek vals noemen en Uw boodschapper lasteren? Ik smeed U om Uw genade, O Eeuwig Levende, O Zelfbestaande, O Helper.'

God antwoordde aan Ahmad^{as}: 'Ik heb hun ongehoorzaamheid en hun overtredingen gezien. Ik zal ze spoedig teisteren met tegenslagen van allerlei soort, en ze van onder de hemel wegvagen. U zult spoedig zien hoe Ik met hen zal omgaan en Ik heb de macht om alles te doen wat Ik wil. Ik zal hun vrouwen tot weduwen maken, hun kinderen wezen, en hun huizen ruïnes, zodat ze kunnen smaken wat ze hebben gezegd en wat ze hebben verdiend.' God zei tegen Ahmad^{as} dat de enige uitweg voor hen was, om de dochter van hun familielid Mirza Ahmad Baig ten huwelijk te geven aan Ahmad^{as}. Als zij met een ander zou trouwen, dan zouden zowel haar man en haar vader sterven en andere rampen zouden de familie treffen. Maar de familie luisterde niet en ze huwden hun dochter uit aan een andere man. Hierop stierf binnen vier maanden de vader van het meisje en verschillende andere leden van de familie. De familie was geschrokken. Ze bekeerden zich, gaven aalmoezen en vroegen Ahmad^{as} om vergiffenis en gebed. Door hun berouw was de echtgenoot van hun dochter gespaard en Ahmad^{as} trouwde niet met haar.⁴⁷

Het overlijden van Atham en de priesters

Atham had na het debat in Jandialah berouw getoond en schreef niets meer tegen de Islam. Maar toch maakte

God hem en de priesters van Amritsar, tot een teken. Eerst overleed plotseling één van de priesters. Een andere priester verliet daarop Amritsar in paniek, maar overleed onderweg. Atham werd krankzinnig en kreeg hevige angsten, dat een slang hem zou bijten, of dat hij door honden zou worden aangevallen. In de nacht werd hij wakker van nachtmerries. In de hoop dat hij elders zou kalmeren, verhuisden de priesters hem naar Ludhiana, dan weer naar Gujrat en dan weer naar Ferozpur. Maar nadat de vijftien maanden waren verstreken, werden de priesters toch hoogmoedig en riepen uit dat de profetie van Ahmad^{as} vals was gebleken. Ahmad^{as} antwoordde: 'Omdat Atham berouw toonde en hij sinds het debat geen woord tegen de Islam geschreven heeft, is zijn dood uitgesteld. Ik roep Atham op om een eed af te leggen dat hij niet beangstigd is door de profetie en zijn opvatting over de Islam niet heeft gewijzigd. Als hij daarna niet binnen een jaar sterft, geef ik hem duizend roepies.' Atham verklaarde hierop: 'Ik geloof niet in Jezus als zoon van God en ik ben het niet eens met de christenen die Ahmad^{as} verachten.' Maar omdat Atham nog steeds de waarheid van de Islam verborg, stelde Ahmad^{as}: 'Als Atham zweert dat hij niet beangstigd was door de profetie en zijn visie over de Islam niet heeft bijgesteld, dan staat de periode van één jaar vast. Maar ook als hij geen eed aflegt, dan zal God de schuldige die de waarheid verbergt niet onbestraft laten.' Atham legde geen eed af en stierf zes maanden later op 27 juli 1896. En zo ging ook in vervulling, wat Mohammed^{sa} had voorgezegd, dat 'Jezus zal de Antichrist

verslaan bij de poort van Ludd.’⁴⁸ Want Amritsar was op de weg naar Ludhiana en ook is ‘Ludgate Hill (Heuvel van de Poort van Lud)’ de naam van de heuvel in Londen, waar nog steeds de grote Sint Paulskerk staat van de Britse missie, die door Ahmad^{as} verslagen was.

De dood van Lekh Ram

Pandit Lekhram was een hindoe van de Arya groep, die niet kon stoppen met het beledigen van de profeet Mohammed. Toen Ahmad^{as} in 1885 de niet-moslims uitnodigde om naar hem toe te komen om Gods tekenen te zien, kwam hij naar Qadian, maar hij verbleef juist bij de tegenstanders van Ahmad^{as}. Hij bleef daarna maar vragen om tekenen. Hij zei ook dat Ahmad^{as} voorspellingen over hem bekend mocht maken. Ahmad^{as} bad tot God, en God antwoordde: ‘Hij is niets dan een levenloos kalf dat walgelijke geluiden maakt. Omdat hij de profeet Mohammed^{sa} heeft beledigd, is pijn en lijden voor hem bestemd, dat hem zeker treffen zal.’ Ahmad^{as} vroeg om de tijd van de bestraffing. God antwoordde: ‘Binnen zes jaar na vandaag zal hij worden gegrepen door een strenge straf wegens het beledigen van de Heilige Profeet Mohammed^{sa}.’ God zei ook: ‘Snel zult u de dag zien van het Eid feest.’ En ‘Vrees het scherpe zwaard van Allah.’ Ahmad^{as} maakte bekend, wat God hem verteld had. Maar Pandit Lekh Ram ging door met zijn beledigingen. Enige maanden later zag Ahmad^{as} een visioen. In het visioen was hij met zijn vrienden in een groot huis. Een reusachtige man kwam het huis in. Hij had een beangstigend gezicht alsof er bloed vanaf droop.

De Messias doodt met zijn adem

Ahmad^{as} keek naar de man en begreep in het visioen, dat dit een wraakengel moest zijn. De engel vroeg aan Ahmad^{as}, ‘Waar is Lekh Ram?’ Ahmad^{as} maakte het visioen bekend. Maar weer ging Pandit Lekh Ram door met zijn beledigingen. Zes jaar na de voorspelling kwam een man met een beangstigend uiterlijk naar het huis van Lekh Ram. Hij zei dat hij les wilde krijgen. Hij bleef enige dagen in het huis en op een onbewaakt moment stak hij plotseling Lekh Ram meermaals met een mes in zijn buik. Lekh Ram riep om zijn moeder, die haastig kwam aanrennen. Ze zag de moordenaar rustig weglopen naar een kleine kamer. De moeder van Lekh Ram deed de deur van de kamer op slot en riep de politie. Het hoofd van de politie kwam en doorzocht de kamer, maar vond niemand. De politiechef zei tegen de moeder: ‘Hij kan ontsnapt zijn als hij in een vlieg veranderd is, maar een mens had hier niet uit kunnen ontsnappen.’ Lekh Ram stierf aan zijn verwondingen en zo werd het woord van God bewaarheid.⁴⁹

De huiszoeking

Er ontstond grote oproer. De hindoes beschuldigden Ahmad^{as} ervan, dat hij zelf de moord beraamd had. Zij kwamen bij elkaar om een plan te maken om Ahmad^{as} te doden. De Britse politie merkte de onrust bij de hindoes, en besloten naar Qadian te gaan om het huis van Ahmad^{as} te doorzoeken. De schoonvader van Ahmad^{as}, Mir Nasir Nawab, hoorde dat de politie eraan kwam. Geschrokken haastte hij zich naar Ahmad^{as}. ‘De hoofdinspecteur van politie komt met een arrestatiebevel

en handboeien!’, bracht hij uit, buiten adem. Ahmad^{as} was bezig met het schrijven van een boek. Hij hief zijn hoofd op en zei glimlachend: ‘Mir Sahib, mensen dragen gouden en zilveren armbanden voor de sier. Ik zal met plezier ijzeren armbanden dragen voor de zaak van Allah.’ Hij pauzeerde even en zei toen: ‘Maar het zal niet zo zijn. Gods Koninkrijk heeft zijn eigen plannen. God zal dit niet toelaten voor de vertegenwoordiger van Mohammed, de Uitverkorene.’⁵⁰ De politie omsingelde zijn huis en onder hen waren enkele vijanden van Ahmad^{as}. Ahmad^{as} begroette hen vriendelijk en nodigde hen uit om naar binnen te komen. Hij leidde de politie rond naar elke kamer, de drukkerij en het gastenverblijf. De politie doorzocht ook andere huizen en ondervroeg de neef van Ahmad^{as}, die hem vijandig gezind was. Maar alles wat de politie vond, was de overeenkomst die Lekh Ram lang geleden had gesloten met Ahmad^{as}, waarin hij om een teken vroeg.

De dood van Alexander Dowie

In Amerika was er een arts genaamd Alexander Dowie. Hij noemde zich een profeet en stichtte een speciale stad, Zion genaamd. Hij had honderdduizenden volgelingen en zijn roem reikte van Amerika tot Australië. Hij had een eigen krant waarin hij schreef: ‘Ik waarschuw de mensen van Amerika, Europa en christenen dat de Islam niet dood is. De Islam is gevuld met kracht, hoewel de Islam vernietigd moet worden. Jazeker, het mohammedanisme moet uitgeroeid worden.’ Dit kwam Ahmad^{as} ter ore en hij antwoordde Dowie: ‘Ik vraag

Dowie beleefd waarom het nodig is om talloze moslims te doden. Er is een eenvoudige manier om te weten te komen, of de God van Dowie of onze God de ware is. Dowie hoeft niet steeds te bidden voor de dood van alle moslims. Hij hoeft alleen mij in zijn gebed te onthouden en bidden dat de leugenaar als eerste zal sterven. Ik ben ongeveer zeventig jaar oud en Dowie is nog maar vijftig. Echter niet leeftijd, maar God zal het duel beslissen. En ook als Dowie het duel vermijdt, dan zal er een ramp komen over Zion.' Ahmad^{as} stuurde zijn brieven naar de kranten in Engeland en Amerika, die erover schreven. De mensen vroegen aan Dowie, of hij niet moest reageren, aangezien hij misschien zwak zou lijken. Dus Dowie schreef in 1903: 'In India woont een dwaze Mohammedaanse Messias die mij maar blijft schrijven dat het graf van Jezus in Kasjmir ligt. Mensen vragen waarom ik niet reageer. Denkt u soms, dat ik deze muggen en vliegen zal beantwoorden? Als ik mijn voet op ze zet, dan verpletter ik ze.' Ahmad^{as} zag de brutaliteit van Dowie en bad tot God. Dowie pronkte met geld en met zijn goede gezondheid. Maar nadat Ahmad^{as} gebeden had, werd Dowie gegrepen door Gods toorn. Eerst kwamen er geldproblemen. Dowie moest lenen en zijn goede naam werd bezoedeld. Toen organiseerde Dowie een grote bijeenkomst met duizenden mensen om geld te verzamelen. Hij noemde het, het Laatste Avondmaal. Dowie verscheen plechtig in een wit gewaad. Er was een grote ceremonie. Zoals het gewoon is bij de christenen, deelden ze brood en wijn uit en zeiden, dat dit het vlees en bloed van Jezus^{as} was. Aan het

einde van de avond wachtte het publiek in spanning de slotwoorden af van Dowie. Maar plotseling begon Dowie vreemd met zijn arm te zwaaien, alsof hij een eng insect ervan af wilde schudden. Daarna sloeg hij een paar keer hard met zijn arm op de stoelleuning. Het publiek verbaasde zich. Het gezicht van Dowie verbleekte en hij zou bijna gevallen zijn als twee volgelingen hem niet hadden opgevangen. Dowie had een hersenbloeding gehad. Hoewel hij eerder een groot redenaar was, kon de tong die de profeet Mohammed^{sa} had beledigd, nu niets meer zeggen. Zijn gezondheid ging steeds verder achteruit, zodat men op een dag zei, dat er geen ziekte was, waaraan Dowie niet leed. Tegelijkertijd brak er een opstand uit onder zijn volgelingen en werd hij beschuldigd van fraude. Zijn vrouw en kinderen verlieten hem en zijn vader noemde hem een onwettig kind. Dowie raakte verlamd en moest gedragen worden door twee Afrikanen, die hem soms op de grond lieten vallen. Zo stierf uiteindelijk Alexander Dowie. En hoewel hij honderdduizenden volgelingen had gehad, kwamen er maar enkelen op zijn begrafenis. En nu schreven de Amerikaanse kranten: 'Lang leve Mirza Ghulam Ahmad, de Messias!' Zo ging in vervulling hetgeen Jezus^{as} had voorspeld over de komst van de Mensenzoon: 'Elk oog zal hem zien.' (Mattheüs 24:30) want het was in deze tijd, dat de drukpers het mogelijk maakte, dat honderdduizenden mensen over de hele wereld getuige waren van de overwinning van de Messias op Alexander Dowie en zijn beeltenis zagen in de krant. Ahmad^{as} schreef: 'Mijn taak is het breken van het kruis.

De Messias doodt met zijn adem

Met de dood van Dowie werd een groot stuk van het kruis gebroken, want hij stond wereldwijd in de voorhoede van het kruis. Hij beweerde een profeet te zijn en zei dat door zijn gebed alle moslims zouden worden vernietigd, de Islam zou worden weggevaagd en de Kaba verlaten zou worden. God zorgde ervoor dat hij door mijn hand werd vernietigd. Ik weet dat door zijn dood, ook de profetie over het doden van het varken werd vervuld. Want wie is er gevaarlijker dan degene die valselijk beweert een profeet te zijn en, zoals een varken, het vuil van leugens at?’

De moskee van Kapurthala

Er was een kleine maar oprechte gemeenschap volgelingen van Ahmad^{as} in de staat Kapurthala. De leden van de Jamaat hadden een intense liefde voor de Ahmad^{as}. Op een dag probeerden hun tegenstanders de moskee van de gemeenschap af te pakken. De zaak kwam voor de rechter. De vrienden in Kapurthala waren verontrust en smeekten Ahmad^{as} herhaaldelijk om gebed te doen voor een goede afloop. Ahmad^{as} schreef: ‘Wees niet bezorgd. Als ik waarachtig ben, krijgt u de moskee.’ Maar de houding van de rechter was vijandig. Hij had publiekelijk aangekondigd: ‘U heeft een nieuwe religie uitgevonden, dus u zult ook een nieuwe moskee moeten bouwen!’ De rechter besloot zijn oordeel in de rechtbank op schrift te gaan stellen. Terwijl hij zich voorbereidde om naar de rechtbank te gaan, gaf hij zijn bediende opdracht hem te helpen met zijn schoenen. De bediende stond op het punt dit te doen toen de rechter een

hartaanval kreeg. Binnen enkele ogenblikken was hij overleden. Er kwam een nieuwe rechter. Hij bestudeerde de zaak en gaf de moskee aan de volgelingen van Ahmad^{as}.⁵¹

De samenzwering

Het plan van de pandits, de priesters en de schriftgeleerden

De schriftgeleerden, de hindoe pandits en de priesters waren nu ten einde raad. Want hun argumenten werden weerlegd en wie het ook tegen Ahmad^{as} had opgenomen, was gestorven. Daarom besloten ze samen te spannen om Ahmad^{as} in de val te lokken. De christenen haalden een jongen van de straat genaamd Abdul Hamid, en zij zeiden hem: getuig dat Ahmad^{as} jou heeft gestuurd om de priester te vermoorden met een steen. Een advocaat van de hindoes was bereid om de zaak gratis bij de rechtbank te brengen, om de dood van Lekh Ram te wreken. Ze hoopten hiermee Ahmad^{as} ter dood te laten veroordelen. Ahmad^{as} werd geroepen naar de rechtszaal in Batala. Ook Muhammad Hussain van Batala had zijn kans schoon gezien en was bereid te getuigen tegen Ahmad. Toen de christenen het plan hadden gesmeed, riepen ze in koor, 'Nu hebben we Mirza in de val!' Ahmad^{as} zag in een droom dat er een bliksemstraal vanuit het westen naar zijn huis kwam. Er was geen donderslag bij en hij veroorzaakte ook geen schade.

Integendeel, het bewoog zich als een heldere ster langzaam naar zijn huis en Ahmad^{as} bekeek het van een afstand. Toen het dichterbij kwam, zag Ahmad^{as} dat het maar een kleine ster was. Hij had alleen maar in zijn hart gedacht, dat het bliksem was. Toen zei God tegen hem in de droom: 'Dit is slechts een dreigement van de autoriteiten. De gelovigen werden op de proef gesteld.' Ahmad^{as} begreep, dat er beproeving zou komen, maar dat het einde goed zou zijn.⁵² Ahmad^{as} zag zijn droom op maandag 29 juli 1897. Drie dagen later, op donderdag 1 augustus, diende Dokter Clark zijn beschuldiging in tegen Ahmad^{as} bij de rechtbank van Amritsar. Er werd een arrestatiebevel voor Ahmad^{as} gegeven. Het nieuws van het bevel verspreidde zich als een lopend vuurtje. Schriftgeleerden verzamelden zich elke dag op het station van Amritsar. Ze hoopten Ahmad^{as} te zien uitstappen met handboeien om, zodat ze hem konden beledigen en bespotten. Maar plotseling realiseerde de rechter in Amritsar zich, dat hij geen gezag had in Qadian en trok het arrestatiebevel weer in. Dokter Clark nam zijn klacht nu naar de commissaris in district Gurdaspur, kapitein Douglas geheten. Deze zei tegen dokter Clark: 'Dit is een zware beschuldiging en moet eerst door de politie worden onderzocht.' Maar dokter Clark zei: 'Ik ben ziek en ik wil zo snel mogelijk weer vertrekken.' Kapitein Douglas zei: 'Met dit bewijs kan ik Ghulam Ahmad^{as} niet laten arresteren. Maar ik kan hem vragen om een borg te betalen en hem laten komen voor een verklaring'.⁵³ En zo zorgde Allah er weer voor, dat Ahmad^{as} niet in de boeien werd geslagen, en de

De samenzwering

schriftgeleerden de Messias van Mohammed^{sa} niet konden bespotten, zoals ooit Jezus^{as} wel was bespot.

De advocaat stelt een oneerlijke verklaring voor

Ahmad^{as} koos een advocaat met de naam Fazluddin. De advocaat bereidde de verklaring voor om af te leggen in de rechtbank. Ahmad^{as} las de verklaring en merkte op, dat er leugens in stonden. ‘Als beschuldigde zult u niet onder ede worden verhoord’, zei de advocaat, ‘dus u kunt verklaren wat u wil.’ Ahmad^{as} zei: ‘De wet heeft toestemming gegeven om te spreken zoals men wil, maar God heeft liegen niet toegestaan. Ik ben op geen enkele manier bereid een verklaring af te leggen die in strijd is met de feiten. Ik zal alleen de waarheid spreken.’

De advocaat zei nu, dat Ahmad^{as} zichzelf zonder reden in problemen bracht. Ahmad^{as} zei: ‘Ik zou mezelf pas echt in problemen brengen als ik mijn God boos maak door voordeel te willen halen uit een valse getuigenis.’

De advocaat keek naar Ahmad^{as} en zag licht en overtuiging in zijn gezicht. Hij zei: ‘Maar dan heeft u niets aan mijn werk als advocaat.’ Ahmad^{as} antwoordde: ‘Ik heb nooit het idee gehad dat u als advocaat of welke andere persoon dan ook, mij kon helpen door uw eigen werken. Evenzo geloof ik niet dat iemands vijandschap mij kan vernietigen. Ik vertrouw op God die naar mijn hart kijkt. Ik heb u gekozen als mijn advocaat omdat het respectvol is om de middelen te gebruiken die men heeft, en ik heb u gekozen omdat ik weet dat u eerlijk bent in uw werk.’ De advocaat drong nogmaals aan, uit angst dat Ahmad^{as} het niet zou redden in de zaak. Maar Ahmad^{as}

riep: 'Nee! U dient mijn verklaring in, wat de gevolgen ook zijn! Er mag geen enkel woord veranderd worden. Ik kan met volle overtuiging zeggen dat deze verklaring beter zal zijn dan uw juridische verklaring. En de gevolgen waarvoor u vreest zullen niet plaatsvinden. De uitkomst zal goed zijn, als God het wil. Als de uitkomst slecht zou zijn in de ogen van de wereld en ik een straf zou krijgen, kan het me niet schelen. Want in dat geval zou ik blij zijn dat ik mijn Heer niet ongehoorzaam was.'

Maulvi Muhammad Hussain wil een stoel

Muhammad Hussain van Batala kwam op de dag van het verhoor de rechtszaal binnen. Hij hoopte Ahmad^{as} in de boeien aan te treffen. Echter, toen hij de rechtszaal binnenkwam, zag hij dat Ahmad^{as} op een stoel zat. Muhammad Hussain keek naar de commissaris, de britse kapitein Douglas. Muhammad Hussain zei tegen kapitein Douglas dat hij ook een stoel wilde. Maar kapitein Douglas weigerde het. Nu werd Muhammad Hussain jaloers. Hij zei dat zowel hij als zijn vader altijd een stoel hadden in de rechtszaal. De commissaris beet hem toe: 'Leugenaar! U krijgt geen stoel, en uw vader heeft ook nooit een stoel gekregen!' Nu dramde Muhammad Hussain zelfs door, dat hij bewijzen had dat hij altijd een stoel heeft gehad. Kapitein Douglas zei: 'Niet zoveel praten. Ga daarachter maar staan!'

In zijn getuigenis deed Muhammad Hussain zijn best om Ahmad^{as} op alle manieren zwart te maken, om de christenen te helpen, hem te laten veroordelen. Maar toen de advocaat van Ahmad^{as} reageerde, door

Muhammad Hussain zwart te maken met belastende feiten over zijn moeder, sprong Ahmad^{as} op uit zijn stoel en wees boos naar de mond van zijn advocaat. 'Dit sta ik niet toe!' riep Ahmad^{as}.

Toen Muhammad Hussain de rechtszaal weer verliet, ging hij om zijn vernedering goed te maken op een stoel zitten bij het deurwaarderskantoor. Maar de deurwaarders hadden gehoord dat de commissaris geen stoel had gegeven in de rechtszaal. Dus zeiden ze hem dat hij weer moest opstaan. Dus ging Muhammad Hussain een eindje verder naar het politiebureau. Hij was nog maar net op een stoel gaan zitten toen hij de aandacht trok van de politiechef. Deze stuurde een agent om Muhammad Hussain van de stoel af te sturen. Uiteindelijk kwam Muhammad Hussain helemaal uit het gerechtsgebouw naar de binnenplaats. Hij pakte een laken van iemand, spreidde het uit op de grond en ging erop zitten. Maar de eigenaar van het laken trok het weer onder Muhammad Hussain vandaan en zei boos: 'U bent een moslim en u wordt een leider genoemd. Maar u heeft een leugen gesproken over een moslim in de rechtszaal!' En dit was symbolisch voor hoe het Maulvi Muhammad Hussain in de toekomst zou vergaan, want langzaam taande zijn aanzien onder de mensen en niemand weet waar zijn graf is tot op de huidige dag.

Het geweten van kapitein Douglas

Toen het getuigenverhoor achter de rug was, ging kapitein Douglas naar het treinstation om naar huis te reizen. Hij liep onrustig heen en weer over het perron. Zijn secretaris vroeg hem, wat er was. Kapitein Douglas zei: 'Ik ben ontevreden over deze procedure. Overal waar ik kijk zie ik het gezicht van Ahmad, dat tegen mij zegt: Rechtvaardigheid is de specialiteit van uw regering. Laat het niet uit uw handen vallen! Ik voel oneerlijkheid in de beschuldiging en ik weet niet hoe ik de waarheid boven tafel moet krijgen.' De secretaris zei: 'Laten we dan Abdul Hamid in hechtenis nemen om hem te verhoren.' Kapitein Douglas vond dat een goed idee en gaf de opdracht.

Abdul Hamid werd verhoord op het politiebureau. Eerst vertelde hij weer het verhaal zoals in de rechtbank. Maar de agent zei: 'Verspil mijn tijd niet!' Toen viel Abdul Hamid huilend aan de voeten van de agent. 'Dokter Clark heeft mij gedwongen te getuigen' snikte hij. 'Ze lieten mij het op mijn hand schrijven, wat ik moest zeggen. Mijnheer Mirza is onschuldig!' Nu wist kapitein Douglas, dat de verklaring van Abdul Hamid niet deugde. Ook zag hij, dat het verhaal van Abdul Hamid helemaal niet paste bij een poging tot moord. Toen de priester dokter Clark hoorde, dat Abdul Hamid de waarheid sprak, stuurden hij iemand om hem te dreigen dat ze hem zouden opsluiten. Maar Abdul Hamid vertelde dit aan de politie.

Ahmad wordt vrijgesproken

Op de dag van de uitspraak, stond de menigte moslims, hindoes en christenen vol verwachting van wat er komen zou. De christenen, de hindoes en de schriftgeleerden wreven zich in hun handen, want zij dachten: dokter Clark is een christen, kapitein Douglas is een christen en Ahmad^{as} bestrijdt hun geloof. Ahmad^{as} zal nooit worden vrijgesproken en we zullen hem eindelijk vernederd zien! Maar de onschuldige moslims zagen dat er een samenzwering was tegen Ahmad^{as} en hoopten op gerechtigheid. Ahmad^{as} had zijn vrienden van tevoren al verteld, dat Allah hem had gerustgesteld. Maar ook zij zaten wel in spanning over wat er gebeuren zou. Toen sprak kapitein Douglas. 'In de zaak aangespannen door dokter Henry Martin Clark: Ik zie geen reden om Ghulam Ahmad^{as} in hechtenis te nemen om de vrede te bewaren, noch om de zaak terug te verwijzen naar de politie en hij wordt daarom vrijgesproken.' Er ging een schok door de zaal. Vijanden liepen woedend de zaal uit en vrienden hielden opgelucht adem. Ahmad^{as} bedankte Allah. Kapitein Douglas zei toen tegen Ahmad^{as}: 'Zij hebben u een groot onrecht gedaan. Wilt u een klacht indienen tegen hen?' Maar Ahmad^{as} antwoordde: 'Mijn zaak tegen de christenen is bij God. Het hemelse oordeel is genoeg voor mij.' Ahmad^{as} vertelde later aan zijn vrienden, dat Pilatus, de rechter van Jezus, zwak was omdat hij bezweek onder druk van de menigte. Deze rechter was kracht gegeven als een teken voor de status van de Messias van Mohammed^{sa}. God heeft het niet toegestaan, dat hij vernederd werd.

Muhammad Hussain zet de Britse regering op tegen Ahmad

Muhammad Hussain bedacht nu een nieuw plan. Op 14 oktober 1898, maakte hij een speciale Engelstalige uitgave van zijn tijdschrift 'Ishaatus Sunna', wat betekent: de boodschap van de Sunna, de handelingen van de Profeet Mohammed. Muhammad Hussain schreef in het tijdschrift dat Ahmad^{as} een gevaarlijke opstandeling was en zelfs gevaarlijker dan de Mahdi uit de Soedan, die in 1881 een opstand had geleid tegen de Britse regering. Ahmad^{as} is nu wel loyaal, schreef hij. Maar zodra hij aan de macht komt, zal hij zoveel onrust zaaien dat zelfs de Mahdi van Soedan er niets bij vergeleken is. Ahmad^{as} werkt ook samen met de koning van Afghanistan, om de Britse regering omver te werpen, schreef Muhammad Hussain. De Britse regering moest Ahmad^{as} onmiddellijk arresteren! Muhammad Hussain schreef over zichzelf: 'Ik ben geen volgeling van deze Mahdi. Ja, zelfs beschouw ik alle overleveringen van Mohammed^{sa} waarin de komst van een Mahdi wordt vermeld, als vals!' Muhammad Hussain stuurde zijn tijdschrift aan de Britse autoriteiten en hij hield het verborgen voor de moslims. De Britse autoriteiten waren geschrokken. Ze beloonden Muhammad Hussain voor zijn waarschuwing en gaven hem als dank een stuk land in de provincie Lailpur.

De politie komt naar de moskee

Eind oktober 1898 kwamen Ahmad^{as} en zijn vrienden samen op het dak van de Mubarak-moskee, om dan naar de gebedszaal beneden te gaan voor het avondgebed. Maulvi Abdul Karim^{ra} zou het gebed gaan leiden en was al in de moskee. Plotseling zag hij een hele eenheid politie aankomen! Abdul Karim^{ra} haastte zich naar het dak en vertelde Ahmad^{as}, wat hij had gezien. Ahmad^{as} ging mee naar beneden om de politiemannen te spreken. De politiechef zei: 'Wij hebben inlichtingen gekregen dat u banden heeft met de heerser van Kabul en van plan bent in opstand te komen tegen de Britse regering. Voor ons onderzoek moeten we uw huis doorzoeken.' Ahmad^{as} antwoordde, dat dit niet waar was: 'Wij hebben juist veel respect voor de Britse regering', zei hij. 'De godsdienstvrijheid en rechtvaardigheid die deze regering ons geeft, is nergens anders te vinden. Bovendien is het onze visie dat het verboden is om de Islam met het zwaard te verspreiden. De Islam verspreidt zich door zijn mooie leerstellingen en heeft daarvoor geen zwaarden nodig.' 'Maar', zei Ahmad^{as}, 'u mag uiteraard mijn huis doorzoeken. Als u even zou kunnen wachten tot wij het gebed hebben verricht.' De politiechef was een nette man. 'Ik zal wachten tot u klaar bent met gebed', zei hij. De politiechef zette zich neer in een hoek van de moskee en ging maar even kijken naar het gebed. Maulvi Abdul Karim^{ra} leidde het gebed met zijn mooie stem. De komst van de politie had hem bezorgd gemaakt. Daardoor kwam er een intense smeekbede op in zijn hart en reciteerde hij de Heilige Koran met diepe

beroering. Het hart van de gebedsgangers werd geraakt en ze schreeuwden het uit van verdriet en pijn in hun smeekbedes. De politiechef zag dit alles voor zich gebeuren en de beroering van het gebed kwam ook zijn hart binnen. Hij kon niet meer kwaad denken over Ahmad^{as} en zijn vrienden. Na het gebed liep hij op Ahmad^{as} toe. 'Mijnheer Mirza,' zei hij. 'Ik ben ervan overtuigd dat u oprecht bent en een man van God. En dat wat u zegt, waarachtig is. De aanklacht tegen u is een samenzwering. Ik zal uw huis niet doorzoeken.' De politiechef vertrok en nam alle politiemannen weer met zich mee.

De wanhoop van de schriftgeleerden

Maulvi Muhammad Hussain van Batala overlegde nu met Maulvi Abdur Rahman en een jonge Maulvi Umar Din, hoe zij Ahmad^{as} nu moesten tegenhouden. Maulvi Abdur Rahman stelde voor: 'Ahmad^{as} zegt dat hij genoeg uitleg heeft gegeven en niet meer in debat gaat. Laten we hem uitdagen. Als hij komt, zeggen we dat hij gelogen heeft en als hij niet komt, zeggen we dat hij gevlucht is.' Maulvi Umar Din zei: 'Wat heeft dat voor zin? Ik ga nu naar Mirza en dood hem meteen!' Maulvi Muhammad Hussain zei: 'Beste jongen, wat weet u ervan? Dit hebben we al geprobeerd.' Maulvi Umar Din dacht na. Ze hebben hem getracht te doden en hij leeft nog, dacht hij. Dat gebeurt alleen met profeten. Ahmad moet door God gezonden zijn. Direct ging Maulvi Umar Din naar Ahmad^{as} en zweerde hem trouw.⁵⁴

Bloed voor de aarde van Kabul

Sahibzadah Syed Abdul Lateef

Er kwamen mensen uit verre landen om trouw te zweren aan Ahmad^{as}. Zo iemand was Abdul Lateef^{fa} uit Kabul, een geleerde in dienst van de koning Habeebullah van Afghanistan. Hij was een Sahibzadah, wat betekende: de nakomeling van een nobele familie. En hij was een Syed, wat betekende: een nakomeling van de profeet Mohammed^{sa}. Abdul Lateef^{fa} ontving openbaringen en visioenen van God. Zijn wijsheid werd in het hele land erkend. Hij had duizenden volgelingen en de koning vroeg hem altijd om de ceremonies voor hem te leiden. Abdul Lateef^{fa} had pijn in zijn hart voor de Islam. Hij bad, dat Allah spoedig een Mujaddid zou sturen voor het behoud van het geloof. Hierop werden hem boeken opgestuurd van Ahmad^{as}. Toen hij de boeken las, zag Abdul Lateef^{fa} dat Ahmad^{as} het antwoord was op zijn gebeden en hij verlangde te gaan naar Qadian om trouw te zweren aan hem. Abdul Lateef^{fa} maakte een plan om op bedevaart naar Mekka te gaan, en onderweg Qadian te bezoeken. Hij vertelde de koning van Afghanistan dat hij op bedevaart ging. De koning gaf hem toestemming

en geld voor de reis. Abdul Lateef^{fa} kwam in Qadian in de maand oktober van het jaar 1902. Toen hij Ahmad^{as} zag, was hij meteen volledig aan hem toegewijd. Abdul Lateef realiseerde, dat tijd doorbrengen met de Mahdi belangrijker was dan de bedevaart, dus bleef hij in Qadian. En hij dankte God voor de tijd, die hij kon doorbrengen bij de profeet die het antwoord was op zijn gebeden.

Het verdrietige afscheid

Terwijl hij bij zijn geliefde meester verbleef, zei God tegen hem: 'Bied uw hoofd aan op dit pad en aarzel niet, want God heeft dit verordend omwille van Kabul.' Abdul Lateef zag in zijn visioenen dat de hemel oproer maakte en dat de aarde beefde als iemand die koorts heeft. 'De wereld heeft er geen weet van. Maar het zal gebeuren', zei hij tegen zijn vrienden. En Allah zei tegen Ahmad^{as}: 'Hij werd ter dood gebracht terwijl niemand naar hem luisterde. Het was een afschuwelijke gebeurtenis, het heeft de mensen diep geschokt.' Na een aantal maanden wist Abdul Lateef^{fa}, wat God van hem verlangde. Hij vroeg Ahmad^{as} toestemming om terug te keren naar Afghanistan. Op de dag van zijn vertrek liep Ahmad^{as} een aantal kilometers mee met Abdul Lateef^{fa}. Toen het moment van afscheid daar was, werd Abdul Lateef^{fa} overmand door emotie en wierp zich aan de voeten van Ahmad^{as}. Ook de ogen van Ahmad^{as} vulden zich met tranen. 'Staat u weer op', zei Ahmad^{as} tegen Abdul Lateef^{fa}. Maar Abdul Lateef^{fa} bleef aan zijn voeten. Toen zei Ahmad^{as}: 'Gehoorzaamheid is beter dan eerbied.'

Hierop stond Abdul Lateef^{fa} op en zei: 'Uwe heiligheid! De reden van mijn verdriet en angst is dat ik er in mijn hart zeker van ben, dat ik u in dit leven niet meer zal zien. Dat is mijn laatste blik op u.' Ahmad^{as} wist ook dat dit zo was en treurde. Zij omhelsden elkaar en Abdul Lateef verdween in tranen achter de horizon.

Abdul Lateef keert terug naar Afghanistan

Onderweg vertelde Abdul Lateef^{fa} zijn studenten dat de grond van Kabul zijn bloed nodig had om gereinigd te worden. Toen hij Afghanistan binnenkwam, schreef hij de koning een brief om toestemming te vragen terug te komen, aangezien hij niet op bedevaart, maar in Qadian was geweest. Een boosaardige minister gaf de brief aan de koning en zei dat Abdul Lateef^{fa} een ongelovige was geworden door naar de Mahdi van Qadian te gaan. De koning schreef Abdul Lateef^{fa}, dat hij zonder zorgen kon komen. Maar ondertussen vaardigde hij een arrestatiebevel uit. Abdul Lateef^{fa} werd gearresteerd door acht ruiters te paard. Het nieuws over de bekering van Abdul Lateef^{fa} was snel verspreid en de schriftgeleerden maakten veel oproer onder de mensen. Toen Abdul Lateef^{fa} bij de koning kwam, zei de koning: 'Houd hem op afstand, zodat ik zijn stank niet hoeft te ruiken!' De koning liet Abdul Lateef^{fa} opsluiten in het kasteel. Om zijn nek legden ze kettingen van vijfenzestig kilo zwaar en om zijn polsen handboeien van acht kilo zwaar. Zo liet de koning Abdul Lateef^{fa} vier maanden vastgeketend zitten. Steeds kwam er iemand naar Abdul Lateef^{fa}, om te zeggen, dat de koning hem zou vrijlaten als hij afstand

deed van zijn geloof in Ahmad. Abdul Lateef^{fa} antwoordde: 'Ik ben een geleerde. God heeft mij in staat gesteld om te oordelen tussen waarheid en leugen. Ik heb na diepgaand onderzoek geoordeeld, dat Mirza Ghulam Ahmad uit Qadian, de Messias is. Ik weet, dat mijn getuigenis, mij het leven kan kosten en dat het de ondergang zal zijn voor mijn vrouw en kinderen. Maar het is voor mij belangrijker om mijn geloof voorrang te geven boven mijn leven en wereldse gemakken.'

Het debat van Abdul Lateef met de schriftgeleerden

Na vier maanden in de kerker werd Abdul Lateef^{fa} ontboden in de rechtszaal. De koning bood hem aan dat hij vrijgelaten en eervol ontslagen zou worden, als hij berouw zou tonen over zijn bekering. Abdul Lateef^{fa} zei: 'De straf van de wereldse rechters zal slechts duren tot aan mijn dood. Ik vrees alleen de straf van Hem wiens straf eeuwig duurt. Echter, aangezien ik van waarheidsvinding houd, vraag ik een debat aan met de schriftgeleerden die mijn tegenstanders zijn. Mocht ik daarin ongelijk krijgen, dan kunt u mij straffen.' De koning ging akkoord met het voorstel van Abdul Lateef^{fa}. Er werden negen schriftgeleerden uitgenodigd om het tegen hem op te nemen. Een arts uit Lahore, die een vijand was van Ahmad^{as}, werd als scheidsrechter aangesteld. Het debat duurde van zeven uur 's morgens tot drie uur 's middags. Er had zich een grote menigte verzameld buiten het kasteel, maar er werd hen niets verteld over wat er in het debat besproken werd. De schriftgeleerden vroegen aan Abdul Lateef^{fa}: 'Zeg eens,

als deze man uit Qadian de Messias is, wat is dan uw visie op Jezus? Zal hij nog terugkeren naar de aarde?’ Abdul Lateef antwoordde kalm: De Koran getuigt dat Jezus overleden is. Hij zal niet naar de aarde terugkeren.’ ‘Daar is het bewijs!’ riepen de schriftgeleerden, ‘Hij is een ongelovige!’ Voor het namiddaggebed werd het oordeel uitgesproken. De schriftgeleerden stuurden hun oordeel naar de koning. En ze stuurden niet het verslag mee van het debat, zodat de koning niet kon lezen wat er besproken was. De koning liet nu een lange verklaring opstellen met het oordeel van de schriftgeleerden en het besluit, dat Abdul Lateef gestenigd moest worden.

De steninging

De lange verklaring werd gehangen om de nek van Abdul Lateef^{fa}. De koning liet een ring te steken door de neus van Abdul Lateef en er een touw aan vastknopen, zodat hij daaraan als een dier voort kon worden getrokken naar de plaats van steniging. Zo werd hij door de stad geleid. De menigte joelde, schold hem uit en bespote hem. De koning met zijn hovelingen en de rechters, schriftgeleerden en ambtenaren volgden achteraan. Aangekomen op de plaats van executie werd Abdul Lateef^{fa} tot aan zijn rug in de grond begraven, zodat zijn hoofd uit de grond stak en hij zijn armen niet meer kon bewegen. De koning boog vanaf zijn paard over hem heen en zei: ‘Wanneer u de man uit Qadian ontkent, zal ik uw leven redden. Dit is uw laatste kans. Wees genadig aan uzelf en uw familie.’ Abdul Lateef^{fa} zei: ‘God verhoede! Hoe kan ik de waarheid ontkennen?’

Dit leven heeft geen waarde. Wat zijn een vrouw en kinderen dat ik mijn geloof voor hen opgeef? Ik zal dat zeker niet doen en ik zal sterven voor de waarheid.’ Daarop riepen alle rechters en schriftgeleerden: ‘Ongelovige! Ongelovige! Stenig hem! Stenig hem!’ De koning zei nu tegen de rechter: ‘Werpt u de eerste steen.’ Maar de rechter zei: ‘U bent de koning.’ De koning antwoordde: ‘U bent de koning van de islamitische wet. Dit is uw oordeel en ik heb er geen aandeel in!’ Nu kwam de rechter van zijn paard en gooide de eerste steen. Het hoofd van Abdul Lateef^{fa} bloedde en boog voorover. Hierop gooide ook de koning een steen naar Abdul Lateef. En daarna volgde de menigte, die Abdul Lateef^{fa} bedolf onder duizenden stenen.

Gods toorn over Afghanistan

De toorn van God diende zich onmiddellijk aan, want na de steniging kleurde de hemel rood en er brak een cholera-epidemie uit, die duizenden mensen het leven kostte. Verschillende leden van de koninklijke familie stierven. Er verspreidde zich zo’n chaos door de stad dat iedereen alleen voor zijn eigen leven vreesde en niets meer kon doen voor anderen. Het lichaam van Abdul Lateef lag veertig dagen lang onder de berg stenen. Een volgeling van Abdul Lateef^{fa}, Mian Ahmad Noor genaamd, haalde daarna samen met enkele vrienden ‘s nachts zijn lichaam tevoorschijn en bracht het in het geheim naar de stad, om hem een begrafenis te geven. Door de paniek over de cholera, lette niemand op hen. Toen Abdul Lateef^{fa} uit de stenen werd getrokken, kwam

er een geur van muskus uit zijn lichaam. De vrienden zagen daardoor, dat hij een martelaar was in Gods ogen. Mian Ahmad Noor reisde hierna naar Qadian en vertelde Ahmad^{as} al hetgeen er gebeurd was. Ahmad^{as} zei: ‘O grond van Kabul! Wees getuige van een misdaad tegen u. O ongelukkige! In de ogen van God bent u gevallen, als de plaats van deze wreedheid.’

Met de leugens, de samenzweringen, de spot, de laster, de misleiding en het brute geweld van de schriftgeleerden ging in vervulling, hetgeen de profeet Mohammed^{sa} had voorzien: ‘De schriftgeleerden zullen de slechtste wezens zijn onder het hemelgewelf. Kwaadaardige plannen zullen van hen uitgaan en naar hen zullen deze terugkeren’.⁵⁵ En de schrijver van dit boek heeft met eigen ogen gezien, dat Gog en Magog niets van Afghanistan hebben heel gelaten.

Gods bestraffing

Allah had tegen Ahmad^{as} gezegd: 'Een boodschapper is in de wereld gekomen, maar de wereld aanvaardde hem niet. Maar God zal hem aanvaarden en zijn waarachtigheid tonen met machtige aanvallen.' Nu de mensen in zonde bleven leven en de vijanden van Ahmad^{as} alle perken te buiten gingen, was de tijd van bestraffing gekomen.

De zon- en maansverduistering in de Ramadan

De Heilige Profeet Mohammed^{sa} had voorzegd dat God voor de komst van de Mahdi twee tekenen zou tonen: een zonsverduistering en een maansverduistering in de maand Ramadan.⁵⁶ Ook was hiernaar verwezen in de Heilige Koran (75:6-9), in Jesaja (13:10) en in Mattheüs (24:29). De schriftgeleerden zeiden dikwijls tegen Ahmad: 'Als u de Mahdi bent, waar is dan de zon- en maans-verduistering?' God beantwoordde hun vraag. In de maand Ramadan van 1894 werden de zon en de maan verduisterd in het Oosten. En in de maand Ramadan van 1895 in het Westen. Er was een grote oproer in de moslimwereld, want allen wisten nu, dat de Mahdi zou

komen. In Mekka haalden de strijders zelfs hun geweren uit het stof, omdat zij dachten, dat zij met de Mahdi ten strijde moesten trekken.⁵⁷

Ahmad spreekt Gods oordeel uit

Nadat de voorspellingen over de zon- en maansverduisteringen in vervulling waren gegaan, schreef Ahmad: 'De maan- en zonsverduisteringen waren twee ernstige waarschuwingen van God. Hun optreden in dezelfde maand zijn een vermaning en ze wijzen op de goddelijke straf die degenen zullen ontvangen die volharden in vijandigheid.' God bewoog hem om te bidden: 'Mijn Heer, stuurt U een pest over hen, want het is beter voor een volk om te sterven, dan om in zonde te leven.' Ahmad^{as} zag daarop in een visioen dat Gods engelen zwarte zaailingen kwamen planten. Ze zeiden: 'Dit zijn de zaailingen van de builenpest, die het land zal teisteren.' Ahmad^{as} waarschuwde hierop de mensen: 'De pest is niet alleen op aarde gekomen vanwege de verwerping van de Messias van God, maar ook vanwege het vele lijden dat hem is aangedaan: de intriges van degenen die samenzweerden om hem te doden; ze hebben hem gebrandmerkt als een ongelovige en een Antichrist. Het niet aanvaarden van een boodschapper is op zichzelf niet de reden dat een volk door een ramp wordt getroffen. Als een boodschapper van God met fatsoen en goed gedrag wordt verworpen en hij niet wordt belasterd en mishandeld, dan wacht hen alleen het oordeel in het Hiernamaals.'

De belofte aan Ahmad

En God sprak tot Ahmad^{as} in april 1902: ‘Alleen u, en degenen die uw huis bewonen, zullen beschermd zijn.’ Ahmad^{as} liet waarschuwingen verspreiden door het hele land en schreef voor zijn volgelingen een boek, genaamd, de Ark van Noach. Daarin schreef hij: ‘Het moge duidelijk zijn dat een louter mondelinge belofte geen waarde heeft als hij niet wordt gesteund door een oprecht en vast besluit hem koste wat kost na te komen. Daarom: Hij alleen, die mijn leer volledig naleeft, zal mijn huis binnengaan, ten aanzien waarvan de Almachtige heeft beloofd: “Ik Zelf zal allen beschermen die in dit huis zijn.” Denk niet dat deze goddelijke bescherming alleen wordt gegeven aan hen die mijn huis bewonen van steen en mortel. Deze belofte omvat ook hen die mijn leer ten volle nakomen en van wie kan worden gezegd dat zij huisgenoten zijn van mijn geestelijke woning.’⁵⁸

Het beest uit de aarde

Ahmad^{as} zag in een visioen, dat er een vreemd beest naast hem zat, dat steeds het bos in rende om daar vernietiging te zaaien en de dieren van het bos op te eten. God onthulde Ahmad^{as}: de dieren in het bos zijn de mensen, die in zonde leven. En het vreemde beest is de pest, waarover in de Koran staat geschreven: ‘En wanneer het Woord voor hun bewaarheid wordt, zullen wij een beest uit de aarde tevoorschijn brengen dat hen zal verwonden, omdat de mensen niet in Onze tekenen geloven’ (Koran 27:83). En later werd bekend, dat de pest wordt verspreid door een vlo: een beest dat uit de aarde

komt, om de mensen te bijten, zodat de woorden van de Koran in vervulling gingen.

De catastrofe

In 1898 was de pest in het zuiden opgekomen en leek het alsof het verdween. Maar zoals Ahmad^{as} had voorzien, vlamde de ziekte op en begon veel slachtoffers te maken in de Punjab, de provincie waarin ook Qadian lag. De pest was een gruwelijke ziekte. Als iemand besmet raakte, kreeg degene hoge koorts en zwarte builen op de huid. Na enkele dagen raakte degene bewusteloos en stierf. Binnen vijf jaar stierven er miljoenen mensen aan de pest. Hele dorpen werden geledigd van leven, zodat ze veranderden in spooksteden. Ook zaaide Allah zoveel angst in de harten van de mensen, dat het een straf werd op zichzelf. Duizenden verlieten de steden. Er was een stroom van mensen op de wegen. Zelfs vrouwen die nog nooit eerder in het openbaar waren verschenen, liepen naar het station bij gebrek aan vervoer. Ouderen liepen onder de brandende zon op de tast. Hoogzwangere vrouwen liepen zwoegend door de openbare straten. Oud en jong, man en vrouw, gezond of lam, allemaal vluchtten ze de steden uit te voet, per trein, en per stoomboot. Angst vertekende elk gezicht. De Britse regering deed zijn best om maatregelen te nemen tegen de ziekte, maar wist niet precies wat te doen. Ze namen soms mensen mee uit hun huizen of ziekenhuizen om ze te isoleren in speciale kampen. De mensen begonnen te denken, dat de Britse regering opzettelijk hun families uit elkaar haalde was en werden woedend. Op

verschillende plaatsen braken rellen uit en Britse officieren werden vermoord.⁵⁹

De volgelingen van Ahmad worden gespaard

Vijanden van Ahmad^{as} hadden verkondigd dat Ahmad^{as} zelf aan de pest zou overlijden. Maar uiteindelijk waren zij het die werden getroffen, en hun families, de één na de ander, totdat er niemand meer over was om zelfs maar hun dood te betreuren. Maar er viel geen dode onder de volgelingen van Ahmad^{as}. Er waren dorpen waar alleen de volgelingen van Ahmad^{as} over waren om de kisten van de overledenen naar de begraafplaatsen te dragen. Ze droegen de lichamen van de ongelovigen op hun schouders, zonder de minste angst om de pest op te lopen. Omdat de mensen zagen, dat zijn voorspelling bewaarheid was geworden, en zij bang werden voor de straf van Allah, schreven nu vele mensen brieven naar Ahmad^{as} om hun trouw te aanvaarden en om voor hun redding te bidden, soms wel vijfhonderd op een dag. En het was dikwijls het geval, dat iemand reeds koorts had, maar bij het versturen van de brief de koorts al was gezakt, omdat God hun gebed daarmee had verhoord. In Qadian stierven er enkelen, maar de Ahmadis bleven gespaard. En de chaos die het land teisterde, bereikte Qadian niet. Zodat in vervulling ging wat God aan Ahmad^{as} had beloofd: ‘Qadian zal worden gered van de pest die chaos en vernietiging brengt en hele dorpen verteert.’⁶⁰

De genezing van Maulvi Muhammad Ali

Maulvi Mohammad Ali^{ra} was een volgeling van Ahmad^{as} en een schriftgeleerde. Op een dag kreeg hij hoge koorts. De klieren onder zijn armen waren ernstig opgezwollen en veroorzaakten veel pijn. De beste medicijnen waren gegeven, maar zonder resultaat. Zijn pijn werd niet verlicht. Mohammad Ali^{ra} was ongerust. Hij kon zichzelf niet verzoenen met het feit dat juist hij, een metgezel van Ahmad^{as}, een dergelijk einde zou moeten vinden, tegen het woord van God in. Hij was bang dat hij in Gods ogen wellicht niet meer werd gerekend onder Zijn ware dienaren. Zo lag hij te bed, roepend dat iemand zich moest haasten om Ahmad^{as} te smeken hem te bezoeken en te zegenen. Ahmad^{as} kwam direct. De artsen waarschuwden dat hij aan de pest leed, maar Ahmad^{as} was niet bang. Hij ging aan het bed zitten en legde zijn hand op het voorhoofd van Muhammad Ali^{ra}. Hij sprak troostende en zachte woorden en stelde hem gerust. ‘Als ik de ware Messias ben, zult u niet sterven aan de pest’ zei hij. Het duurde niet lang of Muhammad Ali^{ra} zag deze woorden in vervulling gaan. Terwijl Ahmad^{as} nog met hem sprak, en diens hand nog op zijn voorhoofd rustte, verdween zijn koorts, en er bleef geen spoor van de pest in hem achter. Hij zat op en bevoelde zichzelf hier en daar, verwonderd over hoe snel zijn koorts verdwenen was. Evenzo verwonderd waren degenen die rond het bed zaten in afwachting van zijn overlijden, maar die integendeel werden voorbestemd om het wonder van zijn genezing te zien.⁶¹

De overwinning

God had tegen Ahmad^{as} gezegd, dat de pest de mensen zou reinigen van hun ongeloof. Velen zouden hem volgen door te zien dat Allah hem en zijn volgelingen onderscheiden had. En zo gebeurde het ook. De brieven met de belofte van trouw stroomden binnen en binnen een paar jaar waren er meer dan driehonderdduizend mensen, die hun trouw hadden gezworen. Wanneer Ahmad^{as} reisde, stonden de mensen op de treinstations om hem te zien en ter plekke trouw te zweren aan hem. Zo ging de voorspelling in de Koran in vervulling, die altijd in verband is gebracht met de komst van de Messias: ‘Wanneer de hulp van Allah en de overwinning komt en u de mensen in groepen ziet binnentreden in Allah’s godsdienst, roem dan uw Heer met de lof die Hem toekomt’ (Koran 110:3-4).

De reis naar Jhelum

In 1903 werd Ahmad^{as} geroepen naar de rechtbank in Jhelum, tweehonderd kilometer naar het noordwesten. Iemand genaamd Karamuddin had een klacht tegen hem ingediend. Ahmad^{as} reisde per trein. Toen hij aankwam op het treinstation, was het moeilijk voor Ahmad^{as} om zich een weg te banen door de duizenden

mensen, die zich verdrongen hadden om hun Messias te zien. Toen hij instapte in zijn koets, kwam de koets amper vooruit. Maulvi Ghulam Haider was de Tahsildar, een politieman. Hij bleef bij Ahmad^{as} in de koets om hem te beschermen. Toen zij in de stad aankwamen, waren daar duizenden mensen samengekomen, uit de dorpen om de stad heen. Zij riepen dat zij trouw wilden zweren aan Ahmad, de Messias. Ahmad^{as} liet de duizenden mensen trouw zweren op zijn hand. De nieuwe volgelingen verdrongen zich buiten de rechtszaal. Ze zagen dat Ahmad^{as} meteen vrij werd gesproken door de rechter. Zo had God de klacht van Karamuddin veranderd in een zegening voor de mensen van Jhelum en blijdschap voor Ahmad^{as}.⁶²

De reis naar Lahore

De volgelingen van Ahmad^{as} in Lahore vroegen hem, om hun stad te zegen met een bezoek. In augustus 1904 reisde Ahmad^{as} naar Lahore. Duizenden moslims, hindoes, en ook Engelsen hadden zich verzameld op het treinstation. De hele stad was in rep en roer. Duizenden wilden hun trouw zweren aan Ahmad^{as}.

Ahmad^{as} sprak de mensen toe en de mensen zweerden hem trouw. Omdat er wel duizenden mensen waren, wikkelden de mensen hun tulbanden af. De lange slierten stof werden in verschillende richtingen uitgespreid. Ahmad^{as} hield de uiteinden vast en de mensen pakten de slieren vast, zodat allen de hand van Ahmad^{as} konden vasthouden bij de eed.

Omdat er er zoveel mensen waren, had men grote vaten neergezet met drinkwater. Toen sommige vrouwen water pakten om de handen en voeten van hun kinderen te wassen, klaagde iemand bij Ahmad^{as} dat de vrouwen het water hadden verontreinigd. Ahmad^{as} liep met ferme stappen naar de vaten drinkwater. Hij nam wat water uit een vat en dronk het op. 'Wat een fris water!' riep hij, zodat iedereen het kon horen.

De volgelingen van Ahmad^{as} in Lahore organiseerden een grote hal voor een toespraak, achter het graf van de heilige Data Ganj Bakhsh. Ahmad^{as} vroeg aan Maulvi Abdul Karim^{ra} om de toespraak voor te lezen, terwijl hij bij hem zat. Ongeveer tienduizend mensen waren komen luisteren. In de toespraak sprak Ahmad^{as} over de verschillende religies in India: De hindoes en de christenen kunnen de mensen niet leren over God, zei Ahmad^{as}, want zij menen dat God niet meer spreekt en geen wonderen meer doet. Alleen de Islam belooft dat God spreekt en wonderen doet, en alleen zo kan de mens zeker weten dat Hij er is. Na de toespraak vroegen de mensen aan Ahmad^{as} of hij zelf ook tot hen kon spreken. Toen Ahmad^{as} opstond, begonnen de tegenstanders oproer te maken. Zelfs was er een schriftgeleerde geklommen in een rozenhoutboom en begon vandaar te roepen, zodat hij voortaan 'Maulvi Rozenhout' werd genoemd. Toen Maulvi Abdul Karim^{ra} zag dat de mensen oproer maakten tegen Ahmad^{as}, begon hij met zijn mooie stem de Koran te reciteren. Zo werden de mensen weer rustig. Ahmad^{as} sprak hen toen een half uur toe. Hij bedankte de bezoekers en zei en daarna dat

verschillen tussen religies niet mogen leiden tot vijandschap en lijden. Gods morele waarden zijn veelzijdig. De mensen moeten ook openheid in hun hart ontwikkelen. Verschillen tussen de religies moeten worden besproken, maar met goede bedoelingen en zonder vooroordelen en afgunst. De mensen waren blij, met hetgeen Ahmad^{as} had gezegd.

De politie was te weten gekomen dat de tegenstanders van Ahmad^{as} bij zijn vertrek onrust wilden veroorzaken. Daarom nam de politie speciale maatregelen toen Ahmad^{as} vertrok. Politie op paarden reed voorop. Daarna kwam de koets met Ahmad. Achter de koets liepen politieagenten te voet, daarachter weer politie te paard, en daarachter weer politie te voet. Zo zorgde Allah weer voor bescherming van de Messias van Mohammed^{sa}.⁶³

De reis naar Sialkot

Ook de volgelingen van Ahmad^{as} in Sialkot vroegen hem om hun stad te zegenen met zijn komst, aangezien hij in zijn vroege leven in Sialkot had gewoond en gewerkt. Ahmad^{as} stemde in. Hij reisde in oktober 1904 met de trein, tweehonderd kilometer naar het zuiden via Amritsar en weer naar het noordwesten via Lahore, en elk station liep over van de mensen die kwamen om hem te zien. De kaartjes voor het perron raakten op. Om de orde te bewaren, moest het treinstel van Ahmad^{as} worden afgesloten. Ahmad^{as} kwam na zonsondergang aan in Sialkot. Toen Ahmad^{as} en zijn vrienden uitstapten, zagen zij een mensenmassa van kilometers lengte in de straten, tot waar het oog reikte. De politie had wegens

het donker, lampen op de koets van Ahmad^{as} aangestoken. Ze konden zich met moeite een weg banen door de menigte. Hindoes en moslims stonden op de weg, op de veranda's van de bazaar en zaten op de daken van de huizen. Op de daken hadden ze lampen aangestoken en wanneer Ahmad^{as} langs de huizen kwam, hielden ze een fakkel omhoog in de hoop een glimp op te vangen van het gezicht van de Messias. Ze gooide bloemen naar Ahmad^{as} door de open ramen van de koets.⁶⁴

De volgende dag was een vrijdag. Na het vrijdaggebed legden velen de eed van trouw af, en ook hier moesten de mensen hun tulbanden afwikkelen zodat iedereen via de slierten stof de hand van Ahmad^{as} kon aanraken. Na de *baiat* legde Ahmad^{as} uit: deze eed betekende, dat zij altijd God moesten verkiezen boven wereldse belangen. Ahmad^{as} bleef lang praten met de vele nieuwe volgelingen en hij was vermoeid geworden. Ook maakte hij zich zorgen of de gemeenschap in Sialkot alle gasten wel aan kon. Daarom zei hij dat hij de volgende dag zou vertrekken. De gastheer in Sialkot, Hakeem genaamd, kende Ahmad^{as} al van de tijd dat hij als jonge man in Sialkot werkte. Hij geloofde in Ahmad^{as} omdat diens karakter in die jaren al smetteloos was. Zoals de Koran (10:17) zegt: 'Voorzeker, ik heb voordien een heel leven onder u doorgebracht, wilt u dan niet begrijpen?' Want het bewijs voor een profeet is zijn reputatie voordat God hem geroepen heeft. Hakeem^{ra} zei: 'Maakt u zich geen zorgen, wij hebben een grote voedselvoorraad.' Ahmad^{as} rustte toen twee dagen uit. Zo zorgde de gemeenschap

voor Ahmad^{as}. Ahmad^{as} ging akkoord met het houden van een toespraak. De vrienden in Sialkot deelden pamfletten uit in de stad en hingen aankondigingen aan de muren. Ahmad^{as} bereidde zijn toespraak voor. Buiten het verblijf verzamelden zich meer en meer mensen om de Messias te zien. Men vroeg of Ahmad^{as} misschien bij het raam kon gaan zitten, zodat de mensen een glimp van hem konden opvangen. Maar toen Ahmad^{as} daar een minuut stond, bewoog zich de menigte zodanig, dat Ahmad bezorgd werd dat kinderen of ouderen in de knel zouden raken, en hij ging weer snel bij het raam weg.

De plaats voor de toespraak was op de binnenplaats van een herenhuis. De mensen hadden tapijten neergelegd en luifels opgehangen tegen de zon. Aangekomen vroeg Ahmad^{as} aan Maulvi Abdul Karim^{ra} om zijn toespraak voor te dragen, die dit deed met zijn mooie stem. De schriftgeleerden deden nog steeds hun best, om de mensen te weerhouden en riepen dat door naar Ahmad^{as} te luisteren, hun huwelijken zouden worden ontbonden. Maar toen Abdul Karim^{ra} begon te spreken, verlieten de mensen de schriftgeleerden en zelfs de ambtenaren van de regering verlieten hun werk om te komen luisteren. Ahmad^{as} leerde:

‘Gods genade redt ons van de zondvloed van vleselijke passies. De mens ondergaat een innerlijke verandering en hij krijgt afkeer van zonde. Daarna is door Gods genade, het eerste wat de ziel voelt, de drang om *du’a* te doen, wat betekent: smeekbede. Denk niet dat we al elke dag bidden en dat meedoen met het rituele gebed al een smeekbede is. De smeekbede die voortkomt uit spirituele

De overwinning

kennis en goddelijke genade, heeft een heel andere kleur en een heel ander gezicht. De smeekbede verteert, het is een vuur dat smelt, het is een magnetische kracht die goddelijke genade aantrekt, het is een dood maar geeft uiteindelijk leven, het is een razende vloed die verandert in een boot. Door de smeekbede wordt elk kwaad goedge maakt en wordt elk gif een tegengif. Gezegend zijn de gevangenen die nooit moe worden van smeekbeden, want op een dag zullen ze worden vrijgelaten. Zalig zijn de blinden die niet lusteloos zijn in hun gebeden, want op een dag zullen ze zien. Gezegend zijn zij die in het graf liggen en God smeken om hulp en steun, want op een dag zullen zij opstaan uit hun graf. Gezegend bent u die nooit moe wordt van smeekbeden, uw ziel smelt in gebed, uw ogen tranen, en een vuur ontsteekt in uw borst, dat u meevoert naar donkere binnenkamers en wildernissen, zodat u de eenzaamheid smaakt en u tot rusteloosheid en waanzin wordt gedreven. Want u zult uiteindelijk Gods hulp ontvangen.'

En Ahmad^{as} leerde: 'Mijn komst in dit tijdperk is niet alleen voor de hervorming van de moslims. Ik ben gekomen om de mensen van alle drie religies te hervormen: moslims, christenen en hindoes. Net zoals God mij heeft aangesteld als de Beloofde Messias voor de moslims en christenen, zo ben ik de Avatar voor de hindoes.' ⁶⁵

Buiten trachtten tegenstanders onrust te zaaien. Maar een Engelse politieman sprak hen toe: 'Waarom bent u boos op deze man, terwijl hij de eer verdedigt van uw

eigen profeet, Mohammed? De christenen zouden boos moeten zijn, want hij verklaart Jezus, hun God, als dood!’⁶⁶

De heiligen in Delhi

In 1905 reisde Ahmad^{as} met zijn gezin naar Delhi, aangezien zijn vrouw daarvandaan was gekomen en er al lang niet meer was geweest. Voordat hij vertrok, zag hij in een droom dat alle poorten van Delhi op slot zaten. Dit betekende, dat de harten van de mensen in Delhi grotendeels voor hem gesloten waren. Enkele tientallen kwamen naar hem toe om trouw te zweren, maar daarna bleef het stil. Ahmad^{as} zei: ‘Deze inwoners van Delhi komen niet op bezoek en zijn het ook niet waard. Dus ik zou in ieder geval die mensen onder hen willen bezoeken die een hart hadden en nu onder de grond zijn begraven, zodat ik niet vertrek zonder iemand te ontmoeten. Het is een wonder dat deze heiligen tussen deze hardvochtige mensen leefden. In deze stad heb ik niet de eerbied gekregen die deze anderen hebben. Wat een ellendige tijd is het voor de Islam. De problemen zijn enorm, zowel van binnen als van buiten. Toch denken mensen dat er geen hervormer nodig is.’ Ahmad^{as} bezocht de graven van de overleden heiligen. Hij bezocht Khawaja Baqi Billah, Shah Waliullah, Nizamuddin Auliya, Amir Khusro, Khwaja Qutb Din en Bakhtiar Kaki. Ahmad^{as} voelde zich gesteund door bij hen te zijn, die net als hij de onrechtvaardigheid op aarde hadden gezien en waren gestorven. Hij bad voor hen zodat de wens van deze heiligen in vervulling ging, dat de Messias

die zij niet hadden kunnen zien, naar hen zou komen en gebed deed voor hen. Op de terugweg keek Ahmad^{as} uit het raam van de trein naar de grote moskee van Delhi. Hij zei: 'De ware schoonheid van moskeeën zit niet in het gebouw zelf, maar in de mensen die oprecht bidden. Al deze grote moskeeën zijn in werkelijkheid verlaten. De moskee van de Heilige Profeet^{sa} was klein. Het dak was gemaakt van de takken van een dadelpalm en er druppelde water doorheen als het regende.' En zo sprak Ahmad^{as} ook de vervulling uit van hetgeen voorzeggd was door Mohammed^{sa} over de tijd van de Messias: 'De moskeeën zullen vol zijn, maar de harten zullen leeg zijn van leiding'.⁶⁷

Het misverstand over profeetschap

Eén van zijn volgelingen werd gevraagd of Ahmad^{as} zelf een profeet van God was of niet, aangezien men Ahmad^{as} ervan beschuldigde, een nieuwe godsdienst te leren. Deze volgeling had geantwoord dat Ahmad^{as} geen profeet was. Maar Ahmad^{as} legde uit: 'Overal waar ik heb ontkend een profeet of een boodschapper van God te zijn, heb ik dat alleen ontkend in de zin dat ik geen onafhankelijke wet heb gebracht, noch ben ik een onafhankelijke profeet. Ik ben een boodschapper en een profeet in de zin dat door de spirituele zegeningen van het volgen van de Heilige Profeet^{sa} en het via het delen in zijn naam, God mij overvloedige kennis van het ongeziene heeft geschonken, zonder een nieuwe wet te brengen'.⁶⁸

Het misverstand over verlossing

Nu was er ook een volgeling, die afvallig werd en zei, dat men verlossing kon bereiken zonder het volgen van Ahmad^{as}, aangezien in de Koran toch geschreven staat: 'De joden, de christenen en de sabianan, wie van hen ook in Allah en de laatste dag geloven en goede werken doen, zullen het paradijs binnengaan en er zal geen vrees over hen komen' (Koran 2:63). Ahmad^{as} legde uit: 'God heeft het geloof in Hem verbonden met het geloof in de boodschappers. De wijsheid hierin is dat het vermogen tot geloof in God in de mens is gelegd, zoals vuur in een steen. Een boodschapper is als een vuursteen die het vuur ontsteekt. Als het door de boodschapper niet wordt ontstoken, kan het vuur van geloof niet opkomen in het hart. Alleen de gezant brengt het geloof in God op aarde. Het wordt alleen bereikt door zijn geest. God is verborgen en toont Zijn aangezicht alleen door Zijn boodschapper.'

De Messias verlaat de wereld

De laatste reis naar Lahore

Tegen het einde van 1905 kreeg Ahmad^{as} via dromen en profetieën te horen dat de tijd van zijn overlijden nabij was. In een visioen zag hij dat hij zuiver water kreeg in een stronk van een tak, maar de hoeveelheid was slechts twee of drie slokjes. Tegelijkertijd sprak God in het visioen: 'Het water des levens.' Dat betekende dat hij nu nog maar twee tot drie jaar zou leven. In april 1908, wilde Ahmad^{as} naar Lahore reizen, om daar met zijn vrouw naar een dokter te gaan. Hij vroeg zijn dochter Mubaraka Begum om gebed te doen voor deze reis, en mocht zij een droom zien, hem deze te vertellen. De volgende ochtend zei Mubaraka Begum: 'Ik zag in mijn droom mijn moeder vlees uitdelen in de tuin. En ik zag dokter Nooruddin^{ra} zitten in de moskee. Hij las uit een groot boek en zei: Dit zijn de profetiën van Ahmad^{as} over mij. En ik ben Abu Bakr.' Toen zei Ahmad^{as} tot Mubaraka Begum: 'Vertel deze droom maar niet aan uw moeder.' Want het vlees betekent nieuws over een overledene en Abu Bakr^{ra} was de opvolger van Mohammed^{sa}, nadat deze was overleden. Zij reisden naar Lahore en Allah sprak tot Ahmad^{as}: 'Vertrouw niet

op de onzekere tijd.’ Degenen met hem waren verontrust door het woord van God en Nusrat Jahan^{ra} wilde teruggaan naar Qadian. Maar Ahmad^{as} zei: ‘Het is niet in mijn macht om terug te keren. Dat kan alleen God nu doen.’ Ahmad^{as} kwam in Lahore aan op woensdag 29 april, met zijn vrouw en kinderen en met een aantal vrienden, waaronder zijn schoonvader Mir Nasir en dokter Nooruddin^{ra}. Er hadden zich tegenstanders verzameld om het huis, die verwensingen riepen. De metgezellen van Ahmad^{as} wilden naar buiten gaan om ze te stoppen, maar Ahmad^{as} weerhield hen ervan en zei: ‘Dapper is niet degene die vervuld is van haat, maar degene die zijn woede beheerst.’

Onderwijs aan een westerling

Ahmad^{as} ontving vele bezoekers, die hij onderwees. Professor Clement Wragge was een sterrenkundige uit Australië. Ahmad^{as} beantwoordde voor hem de vragen die leven onder de mensen in het Westen, over het christendom en over wetenschap. Hij vertelde hem: ‘God, Die het fysieke systeem heeft geschapen, heeft ook het spirituele systeem geschapen. Net zoals Hij het fysieke systeem voedt met vers voedsel, voedt Hij ook het spirituele systeem. Zoals de fysieke schepping afhankelijk is van zoet water, zo is de spirituele schepping afhankelijk van verse hemelse openbaring. Zoals het fysieke lichaam sterft als het geen fysieke voeding krijgt, zo sterft de ziel zonder geestelijke voeding. Als er in spirituele zaken alleen verhalen uit het verleden en de oudheid worden gegeven, wat zou dan de

conclusie zijn behalve dat het spirituele systeem dood is?’ De professor sprak nog uren met Ahmad^{as} en u kunt zelf het hele verslag lezen, dat is opgeschreven. De professor aanvaarde Ahmad^{as} als profeet van God. Ook kwam er een advocaat genaamd Fazl Hussain, die vroeg: ‘Zijn de moslims die niet in u geloven, ongelovigen?’ Ahmad^{as} antwoordde: ‘Zij worden ongelovigen wanneer zij ons ongelovigen noemen. Want zo heeft de Heilige Profeet Mohammed^{sa} het ons geleerd.’⁶⁹

Op woensdag zei God tegen Ahmad^{as}: ‘Weldra komt de reis, weldra komt de reis.’ En: ‘Leg niet uw vertrouwen in dit vergankelijke leven.’⁷⁰ Ahmad^{as} vertelde aan zijn vrouw en kinderen wat God hem had gezegd. Hij legde uit dat het ging over zijn overlijden. Zij vroegen zich nu af, wat er gebeuren zou.

Onderwijs aan de notabelen

Ahmad^{as} nodigde de notabelen van de stad uit voor een diner, maar hij werd ziek. Echter God zei tegen hem: ‘Ik ben met mijn boodschapper.’ Daardoor kreeg Ahmad^{as} de kracht om hen te ontvangen. De notabelen kwamen en zetten zich neer onder luifeldaken op de binnenplaats. Ahmad^{as} sprak tweeënehalf uur met hen. De bezoekers hielden van wat zij hadden gehoord en vroegen Ahmad^{as}, of hij een grotere lezing zou willen geven, omdat er nu alleen de notabalen waren. Ahmad^{as} stemde daarmee in. Zijn wens was om te spreken over de verzoening tussen moslims en hindoes. Hij schreef een toespraak van wel vijftig pagina’s, en hij zei daarin: ‘Eerdere volkeren, zoals de joden, de christenen, en de

hindoës, zagen dat God hun een leer had gegeven in de vorm van een boek, en dat er uit hun midden boodschappers waren gekozen. Ze ontwikkelden de verkeerde indruk dat zij Gods uitverkoren volk waren, terwijl de rest van de wereld deze gunst niet had gekregen.'

'Boeddha was iemand die dapper genoeg was om hier tegenin te gaan. Hij wees het idee af, dat er geen openbaring is buiten de Veda's. Evenmin geloofde hij dat enig volk, land of stam uitverkoren is boven anderen.'

'Boeddha leed veel onder het uitspreken van deze waarheid en hij werd ervan beschuldigd een atheïst te zijn.'⁷¹

Zorgen om de gemeenschap

In die dagen kwam Ahmad^{as} eens uit de moskee na het middaggebed. Hij zei: 'Ik maak mij zorgen over mijn gemeenschap. Honderdduizenden mensen verwensen hen als ongelovigen. Maar als zij door hun gebreken zelf niet eens gelovigen zijn in Gods ogen, zullen ze dubbele schade lijden.'

Tijdens het schrijven aan de toespraak sprak God tegen Ahmad^{as}: 'De tijd van het vertrek is aangebroken. Ja, de tijd van het vertrek is aangebroken. Uw overlijden is nabij.' Ahmad^{as} gaf de tekst van de lezing daarom alvast aan de drukker.

Het afscheid

Op zondagavond kreeg hij hevige buikpijn als gevolg van diarree, waar hij al enige tijd aan leed. Ahmad^{as} riep zijn

vrouw. Toen zij aankwam zag zij Ahmad^{as} voorovergebogen in de kamer zitten. 'Wat is er aan de hand?' vroeg Nusrat Jahan^{ra}. 'Datgene waar ik u over verteld heb', zei Ahmad^{as}, wat betekende: dat hij zou gaan sterven. 'Roep dokter Nooruddin, Mir Sahib en Mahmood.' Zij kwamen allen aangesneld en legden hem op bed. Dokter Nooruddin^{ra} gaf Ahmad^{as} een injectie tegen de hevige pijn. De zwakte nam toe en de hartslag in zijn pols was niet meer te voelen. Ahmad^{as} raakte buiten bewustzijn. Nusrat Jahan^{ra} bad: 'Mijn Allah, hij heeft zijn leven doorgebracht in dienst van het geloof. Geef hem mijn leven!' En Mahmood bleef bidden: 'O levende God, O alles onderhoudende God!' Toen Ahmad^{as} weer ontwaakte, was het ochtendgloren. Ahmad^{as} vroeg verzwakt, 'Is het tijd voor het ochtendgebed?' 'Ja mijnheer, het is tijd voor gebed,' antwoordde een bediende. Ahmad^{as} deed *tayammum*, wat betekent: de wassing voor het gebed uitvoeren zonder water. Hij raakte de lakens aan met zijn handen, maar viel weer flauw. Toen hij bij bewustzijn kwam, vroeg hij opnieuw: 'Is het tijd voor het gebed?' En opnieuw werd geantwoord, 'Ja, het is tijd voor gebed.' Ahmad^{as} deed liggend gebed. Zijn stem was zo schor dat hij niets kon zeggen. Hij vroeg om pen en inkt, maar hij kon niet schrijven. De pen viel uit zijn hand. Hij raakte steeds buiten bewustzijn, en als hij wakker werd bewogen zijn lippen met de woorden, 'Mijn lieve Allah. Mijn lieve Allah.' Ahmad^{as} begon langzaam adem te halen en de vrienden wisten, dat zijn laatste ademtocht zou komen. Nusrat Jahan^{ra} had tot nu toe met geduld

gebeden, maar nu hilde ze en bad tot Allah: 'Mijn Allah, hij zal ons nu verlaten, maar verlaat U ons niet!' Toen blies Ahmad^{as} zijn laatste adem uit. Zijn ziel steeg op naar zijn geliefde God. Mirza Ghulam Ahmad, de Beloofde Messias en Mahdi, moge de vrede van Allah met hem zijn, overleed op maandag 26 mei 1908 in de ochtend om half elf. Waarlijk, we zijn van Allah en tot hem keren wij terug.

'Zij brachten zijn lichaam in doeken'

De vrienden en familie beseften amper wat er gebeurd was. Mir Nasir, de schoonvader van Ahmad^{as}, organiseerde door zijn ontsteltenis heen, de dingen die nodig waren. Het bericht van overlijden werd doorgegeven aan de Ahmadi's in Qadian en de andere steden via telegram. De metgezellen wasten Ahmad^{as} en wikkelden hem in witte doeken. Honderden volgelingen van Ahmad^{as} kwamen af op de geruchten, die al rondgingen. Ze hadden Ahmad^{as} enkele dagen ervoor nog uren alle gasten zien toespreken. Voor de laatste keer stonden ze nu bij hem en konden het niet geloven. Het lichaam werd gebracht naar de binnenplaats van het huis, waar dokter Nooruddin^{ra} het eerste begrafenisgebed leidde. Daarna namen ze het lichaam mee in een kist op de trein van Lahore naar Batala. Daar namen ze het lichaam gehuld in doeken weer uit de kist. De vrienden namen het lichaam op hun schouders en begonnen in de vroege ochtend te lopen naar Qadian, twintig kilometer ver. De vrienden treurden en eenieder verlangde het lichaam zo lang mogelijk te dragen. Na

De Messias verlaat de wereld

vier uren lopen kwamen zij aan in Qadian en brachten het lichaam van de Messias naar de tuin naast de *Bahishti Maqbarah*, wat betekent: de hemelse begraafplaats. Zo werd vervuld wat God eerder aan Ahmad^{as} had gezegd: ‘zij brachten zijn lichaam in doeken.’⁷² De Ahmadis in Qadian kwamen in grote ontsteltenis en verdriet naar de tuin en zagen Ahmad^{as} voor de laatste keer.

De tweede manifestatie

Ahmad^{as} had zijn volgelingen onderwezen over zijn overlijden. In het boek genaamd ‘Het Testament’ had hij geschreven: ‘Treur niet over hetgeen ik u heb gezegd, en laat uw harten niet bedroefd zijn. Want u moet ook de Tweede Manifestatie zien. En de komst ervan is beter voor u, omdat deze eeuwigdurend is, en ze zal niet eindigen tot aan de Dag des Oordeels.’ De volgelingen van Ahmad^{as} wisten dat net als na het overlijden van de profeet Mohammed^{sa} de kalief Abu Bakr^{ra} werd gekozen, zij ook een kalief moesten kiezen, die de opvolger zou zijn van Ahmad^{as}. De volgelingen kozen op dinsdag 27 mei 1908 dokter Nooruddin^{ra} als hun kalief. De harten van de metgezellen van de Messias werden verscheurd van verdriet. Niets kon de pijn verzachten, behalve dat ze zich weer in één hand verenigden voor de missie van de Messias. Zij zeiden: ‘Wij doen eensgezind trouw aan dokter Nooruddin, de eerste die de trouw aflegde, de meest oprechte en meest trouwe vriend van de Beloofde Messias^{as}, die de Beloofde Messias^{as} zelf als beste voorbeeld heeft genoemd.’ Twaalfhonderd leden verzamelden zich onder de mangoboorn. De

dichtsbijzijnden legden hun handen op de hand van dokter Nooruddin^{ra} en daarachter legde ieder zijn hand op de schouder van zijn voorganger, zoals tot op deze dag de ceremonie nog steeds gehouden wordt. Zo ging in vervulling, hetgeen de profeet Mohammed^{sa} dertien eeuwen eerder gesproken had, dat het 'kalifaat zal terugkeren op basis van het profeetschap.' En ook ging de droom in vervulling van Mubarak Begum, dat dokter Nooruddin^{ra} zou zijn als Abu Bakr^{ra}. Want Abu Bakr^{ra} was de eerste kalief na de profeet Mohammed^{sa}.

'Jezus zal overlijden en de moslims zullen voor hem bidden'

Toen de kalief was gekozen, hebben de volgelingen het begrafenisgebed gedaan voor de overleden Messias. Twaalfhonderd geliefden stonden bevend in gebed, de pijn in hun harten was niet te verdragen. Van alle kanten klonk het huilen en het wenen. Na de laatste 'vrede zij met u' werd het lichaam met eerbied gelegd in het graf, en werd met aarde bedekt door vele liefdevolle handen. Zo ging in vervulling wat God eerder aan Ahmad^{as} had gezegd: 'Op de zeventwintigste zal een belangrijke gebeurtenis voor ons plaatsvinden. De tijd van uw heengaan is nabij.'⁷³ Ook ging in vervulling hetgeen de profeet Mohammed^{sa} dertien eeuwen eerder had gezegd: 'De wederkomst van Jezus zal gedurende veertig jaar op de aarde zijn', wat betekent: veertig jaar zal hij openbaring ontvangen. En: 'Dan zal hij overlijden en de moslims zullen voor hem bidden.'⁷⁴

De Messias verlaat de wereld

De reactie van de pers

In de krant werd geschreven: 'Deze grootse persoon, wiens pen magie was en wiens spraak betoverend was, de man die de belichaming was van de wonderen van de geest, wiens blik een betovering teweegbracht en wiens stem het klaroengeschal was van de wederopstanding; iemand wiens vingers waren verward in de dynamiek van revolutie en wiens vuisten twee geladen batterijen waren, gevuld met elektriciteit, de man die gedurende dertig jaar een aardbeving en storm veroorzaakte in de wereld van religie, die klonk als de trompet van het laatste oordeel en die degenen die waren verzonken in een diepe sluimer van sterfelijk bestaan bleef wekken... De dood van Mirza Ghulam Ahmad Sahib Qadiani is niet iets waaruit men geen lering moet trekken en dat men moet toevertrouwen aan het verloop van de tijd, en waarbij men dan tevreden is. Personen die revoluties teweegbrengen in de religieuze en intellectuele wereld, verschijnen niet steeds. Deze grote 'zonen' van de geschiedenis, de trots van de mensheid, bezoeken deze wereld zeer zelden, en als zij dit doen, verlaten zij de wereld alleen na erin een revolutie te hebben gebracht.'⁷⁵

Voorspellingen over de wereld

Allah had tegen Ahmad^{as} gezegd: 'Een boodschapper is in de wereld gekomen, maar de wereld aanvaardde hem niet. Maar God zal hem aanvaarden en zijn waarachtigheid tonen met machtige aanvallen.' Voor zijn overlijden heeft Ahmad^{as} vele voorspellingen gedaan over het lot van de wereld en hij voorspelde dat

aardbevingen, oorlogen en rampen zouden verschijnen als tekenen van zijn komst. Ahmad^{as} voorspelde vijf rampen die de hele wereld zouden treffen. Over de Eerste Wereldoorlog verklaarde hij dat zij plotseling over de wereld zou komen. De wereld zou geschokt worden. Reizigers zouden zich tegenover grote moeilijkheden geplaatst zien. Rivieren zouden rood worden van het bloed. De jongeren zouden tot waanzin geschokt worden. Bergen zouden exploderen. De verschrikkingen van de oorlog zouden de mensen gek maken. Het zaad van het wereldcommunisme zou gezaaid worden. Vloten zouden paraat gehouden worden, en grote zeeslagen geleverd. Wereldrijken zouden omvergegooid worden en steden zouden in kerkhoven veranderen. Ahmad^{as} maakte in 1905 bekend dat de Tsaar van Rusland, zijn gezin en zijn regering vernietigd zouden worden. De Tsaar was oppermachtig. Maar binnen enkele maanden na de profetie werd de politieke partij opgericht die twaalf of dertien jaar later de Tsaar omverwierp en zijn familie op gruwelijke wijze vermoordde. De Russische revolutie die de loop van de geschiedenis veranderd heeft, vond plaats precies in overeenstemming met de profetie van Ahmad^{as}. Gedurende het leven van Ahmad^{as} was er geen enkel oosters land dat kon wedijveren met de macht van het Westen. Maar in 1904 vertelde God aan Ahmad^{as}, dat spoedig oosterse naties zouden opstaan als belangrijke wereldmachten die de almacht van het Westen zouden uitdagen. Kort daarop versloeg Japan Rusland en bevestigde daarmee zijn aanspraak als een oosterse

wereldmacht. Na de val van Japan kwam China als een grote oosterse macht op. De opkomst van deze twee naties als wereldmachten verandert ook nu nog de loop van de geschiedenis.

De slachting van de Eerste Wereldoorlog zou gevolgd worden door een andere wereldoorlog van zelfs grotere afmetingen en dodelijker gevolgen. Dit zou de wereldkaart veranderen en het lot van volkeren bepalen. Het communisme zou als een wereldmacht verschijnen en voorwaarden beginnen op te leggen. Uitgestrekte gebieden zouden onder zijn heerschappij vallen. Dat is precies wat na de Tweede Wereldoorlog gebeurde. Vele landen van Oost-Europa werden communistisch en China met 700 miljoen inwoners volgde daarop. De opkomende landen van Afrika en Azië werden sterk door het communisme beïnvloed.

De wereld werd in twee vijandige kampen verdeeld, Gog en Magog,⁷⁶ elk tot aan de tanden gewapend met de modernste, vernuftigste wapens en staan klaar om de wereld in de brandende hel van dood en vernietiging te werpen.

Ahmad^{as} voorspelde dat een Derde Wereldoorlog van nog grotere omvang de tweede zou volgen. Gog en Magog zullen zo plotseling met elkaar in botsing komen dat iedereen erdoor overrompeld wordt. Dood en vernietiging zal van de hemel regenen en hevige vlammen zullen de aarde verzwelgen. De kolos van de moderne beschaving zal ineenstorten. Rusland en zijn satellieten aan de ene kant en de Verenigde Staten en zijn bondgenoten aan de andere, zullen vernietigd

worden, hun macht gebroken, hun beschaving aan de ondergang prijsgegeven, hun maatschappij verbrijzeld. De overlevenden zullen verbaasd en ontzet zijn. Rusland zal zich sneller van de ramp herstellen dan het Westen. De profetie zegt duidelijk dat de Russische bevolking zich snel zal herstellen en vermenigvuldigen. Zij zullen teruggebracht worden naar hun Schepper en de Islam en de Heilige Profeet van de Islam accepteren. Een volk dat met het communisme de naam van God van de aarde trachtte uit te wissen en Hem uit de hemel trachtte te verdrijven zal zich de dwaasheid van zijn gedrag realiseren en zich tenslotte aan Hem onderwerpen als trouwe gelovigen van de Enige en Ene God. Het einde van de Derde Wereldoorlog zal het begin van de triomf van de Islam zijn. De mensen zullen de waarheid in groten getale aannemen en beseffen dat alleen de Islam de ware religie is en dat de mens slechts verlossing krijgt door de boodschap van Mohammed. Ahmad^{as} profeteerde: 'Bedenk, God heeft mij omtrent vele aardbevingen ingelicht. Wees er daarom verzekerd van, dat wanneer aardbevingen Amerika en Europa teisteren, zij ook Azië zullen treffen. Sommige ervan zullen op de Dag des Oordeels gelijken. Zoveel mensen zullen sterven, dat er rivieren met bloed zullen vloeien. Zelfs de vogels en de dieren zullen niet bestand zijn tegen de dood. Een verwoesting zal over de aarde gaan die de grootste zal zijn sinds de geboorte van de mens. Woonplaatsen zullen weggevaagd worden alsof daarin nooit iemand gewoond had. Dit zal vergezeld gaan van vele andere verschrikkelijke rampen die de aarde en de

hemelen zullen voortbrengen, totdat hun buitengewone natuur voor elk weldenkend mens duidelijk wordt. Alle literatuur van wetenschap en filosofie zal te kort schieten om het te begrijpen. Dan zal de mensheid hevig beangstigd zijn en zich afvragen wat er gaat gebeuren. Velen zullen ontkomen en velen zullen omkomen. De dagen zijn nabij; inderdaad ik zie dat ze vlakbij zijn wanneer de wereld getuige zal zijn van een afschuwelijk toneel. Niet alleen aardbevingen maar ook andere rampen zullen over de mens komen, sommige van de hemelen, andere van de aarde. Dit zal gebeuren omdat de mensheid ermee opgehouden is haar ware God te aanbidden en is opgegaan in zaken van deze wereld met geheel haar hart, kracht en verstand. Indien ik niet gekomen was zouden deze rampen misschien wat uitgesteld zijn, maar met mijn komst werden de geheime bedoelingen van een getarte God, die tot dusver verborgen waren, openbaar. God zegt: 'Wij straffen niet, tenzij Wij een Boodschapper zenden.' Zij die berouw hebben zullen veiligheid vinden en zij die vrezen voordat de ramp over hen komt, zal genade geschonken worden. Denkt u dat deze rampen geen vat op u zullen hebben? Of kunt gij uzelf redden door list en bedrog? Zeker niet. Op die dag zullen alle menselijke plannen te kort schieten. Denk niet dat aardbevingen alleen Amerika en andere continenten treffen maar dat uw eigen land bewaard zal blijven. Werkelijk, u kunt een grotere ramp ervaren. O Europa, u zult niet veilig zijn en O Azië, ook u bent niet onkwetsbaar. En O bewoners van eilanden, geen valse goden zullen komen om te redden.

Ik zie steden vallen en nederzettingen verloren gaan. De Ene en Enige God heeft lang gezwegen. Afschuwelijke daden werden voor Zijn ogen begaan, en Hij zweeg. Maar nu zal Hij Zijn Aangezicht in majesteit en geweldig ontzag openbaren. Laat hij die oren heeft horen, dat de tijd niet ver is. Ik heb mijn best gedaan om allen onder de bescherming van God te brengen, maar het werd bepaald dat hetgeen geschreven werd ook zou gebeuren. Oprecht zeg ik, dat ook de omkering van dit land snel nadert. De tijden van Noach zullen weer voor uw ogen verschijnen, en uw eigen ogen zullen getuigen zijn van de ramp die over de steden van Lot kwam. Maar God is langzaam in Zijn toorn. Heb berouw opdat u genade geschonken moge worden. Hij die Hem niet vreest is dood, niet levend.⁷⁷

En hiermee eindigt het boek over de komst van de Messias en Mahdi, Mirza Ghulam Ahmad uit Qadian, India. Mogen de vrede en zegeningen van Allah met hem zijn.

EINDNOTEN

Wanneer er geen referenties worden gegeven, is de bron: Shaikh Abdul Qadir, *Das Gesegnete Leben*, Verlag der Islam 2017.

¹ Jawahir-ul-Asrar: 'De Mahdi zal komen uit een dorp genaamd 'Kadia'.'

² Bukhari

³ Muhyuddin ibn Arabi: *Fusus al-Hikam*

⁴ A. R. Dard. *The Life of Ahmad*. Tilford: Islam International Publications 2008, p. 36, voetnoot

⁵ Ahmad schreef in het Arabische boek *Al-Istifta*, dat zijn moeder afstamde van Fatima.

⁶ Abu Daud, *Ibn Majah*

⁷ Abu Daud, *Kitabul Fitan*

⁸ Majlesi, *Bihar al-Anwar*

⁹ Naim ibn Hammad, *Kitab al-Fitan*, Bab ma Yuzkaru min Alamaat as-Samaa.

¹⁰ *The Saviour of the Latter Days: Signs of the Messiah*. The Review of Religions 14 juli 2019

¹¹ Matteüs 24:29, Jesaja 34:4

¹² Ibn Majah 36:159

¹³ Muslim 54:134

¹⁴ Bukhari 4:55

¹⁵ Naeem bin Hammad Al-Marwazi (d. 843 AD), *Kitabul Fitan*.

¹⁶ Ryadhus Salihin 18:1

¹⁷ Ryadhus Salihin 18:1

¹⁸ Hazrat Maulvi Abdul Karim, *A Character Sketch of the Promised Messiah*. Islam International Publications Ltd. 2022 (Hieronder

verwezen als Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*)

¹⁹ Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*

²⁰ Al Hakam, Qadian, 17 juli 1902

²¹ Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*

²² Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*

²³ Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*

²⁴ Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*

²⁵ Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*

²⁶ Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah. Address to the Annual Gathering of Indonesian Ahmadis at Jakarta on 22nd October* 1968. Kent Publications 1969 (Hieronder genoemd als: Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah*)

²⁷ Maulvi Abdul Karim: *A Character Sketch*

²⁸ Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah*.

²⁹ Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah*.

³⁰ Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah*.

³¹ Veertig Hadith Qudsi, nr. 25

³² *Tadhkirah*. Islam International Publications Ltd. 2022; 248-250

³³ 'De Mahdi en de wederkomst van Jezus zijn één en dezelfde persoon.' (Sunan Ibn Majah)

³⁴ Sunan Ibn Majah, 36:159

³⁵ Het verslag van Shaikh Abdul Qadir is aangevuld met het ooggetuigenverslag van Mirza Bashir-ud-din Mahmud Ahmad, *Ahmad, the Messenger of the Latter Days*. Qadian: Talif-o-Isha'at 1924

³⁶ Koran 36:31

³⁷ Bukhari 65:158

³⁸ Shrabani Basu. *Victoria and Abdul: The True Story of the Queen's Closest Confidant*. Stroud, Gloucestershire: The History Press 2010

³⁹ Sunan Ibn Majah, 36:152

-
- ⁴⁰ *The Holy War. Islam* International Publications Ltd. 2021; 95
- ⁴¹ Bukhari, 46:37
- ⁴² Bukhari 46:37
- ⁴³ Mattheüs 24:28
- ⁴⁴ Mirza Ghulam Ahmad. *The Philosophy of the Teachings of Islam*. Islam International Publications Ltd. 2017; 18, 141, 199, 201. De Koranverzen die worden aangehaald zijn 2:156-158 en 3:187
- ⁴⁵ Zie voor deze referenties de uitgave van *The Philosophy of the Teachings of Islam*.
- ⁴⁶ 'Elke ongelovige die de geur van zijn adem ruikt, zal sterven en zijn adem zal zo ver reiken als zijn oog reikt.' (Sunan Ibn Majah 36:150)
- ⁴⁷ A. R. Dard. *The Life of Ahmad*. Tilford: Islam International Publications 2008; 329
- ⁴⁸ Sunan Ibn Majah, 36:152
- ⁴⁹ A. R. Dard. *The Life of Ahmad*. Tilford: Islam International Publications 2008; 516
- ⁵⁰ Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah*
- ⁵¹ Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah*
- ⁵² *Tadhkirah*. Islam International Publications Ltd. 2022; 248-250; 393
- ⁵³ A. R. Dard. *The Life of Ahmad*. Tilford: Islam International Publications 2008; 544-545
- ⁵⁴ Khatme Nabuwat Mullahs : *We Did Everything to Kill Hazrat Ahmad (as)*. Youtube kanaal van AhmadiAnswers.
- ⁵⁵ Mishkat
- ⁵⁶ Hadith collectie *Dar Qutni*
- ⁵⁷ *Paisa Akhbar*, 6 april 1894, p. 8

⁵⁸ Mirza Ghulam Ahmad. *De Ark van Noach*. Ahmadiyya Moslim Djamaat Nederland, 2018

⁵⁹ Natasha Sarkar. *Fleas, Faith And Politics: Anatomy Of An Indian Epidemic*, 1890-1925. Thesis for the University of Singapore 2011

⁶⁰ Usman Ahmad. *The Plague*. Review of Religions, 26 aug. 2015

⁶¹ Mirza Tahir Ahmad. *The Plague*. In: Revelation, Rationality, Knowledge and Truth. Londen: Islam International Publications 1998; 633

⁶² Mirza Bashir-ud-din Mahmud Ahmad, *Ahmad, the Messenger of the Latter Days*. Qadian: Talif-o-Isha'at 1924; 59-60

⁶³ Mirza Bashir-ud-din Mahmud Ahmad, *Ahmad, the Messenger of the Latter Days*. Qadian: Talif-o-Isha'at 1924

⁶⁴ Het verslag van Abdul Qadir is aangevuld met het ooggetuigenverslag van Mirza Bashir-ud-din Mahmud Ahmad, *Ahmad, the Messenger of the Latter Days*. Qadian: Talif-o-Isha'at 1924; 63-67

⁶⁵ Mirza Ghulam Ahmad. *Lecture Sialkot*. Islam International Publications Ltd. 2007.

⁶⁶ Het verslag van Abdul Qadir is aangevuld met het ooggetuigenverslag van Mirza Bashir-ud-din Mahmud Ahmad, *Ahmad, the Messenger of the Latter Days*. Qadian: Talif-o-Isha'at 1924

⁶⁷ Mishkat

⁶⁸ Syed Hasanat Ahmad. *The Hidden Treasures of Islam*. Islam International Publications Ltd. 2010; 299

⁶⁹ Bukhari 78:130

⁷⁰ De numerieke waarde van de letters in de Perzische openbaring bedraagt 1326, precies het Hidjri jaar waarin Ahmad overleed. (*Tadhkirah*. Islam International Publications Ltd. 2022; 1034)

⁷¹ Mirza Ghulam Ahmad. *A Message of Peace*. Islam International Publications Ltd. 2007; 19

⁷² Mirza Bashir-ud-din Mahmud Ahmad, *Ahmad, the Messenger of the Latter Days*. Qadian: Talif-o-Isha'at 1924; 79-83

⁷³ *Tadhkirah*. Islam International Publications Ltd. 2022; 1904

⁷⁴ Abu Daud 39:34

⁷⁵ Wakil, Amritsar, *Tarikh-e-Ahmadiyyat*, vol. 2, blz. 560

⁷⁶ The London Times van 10 november 1951 vermeldt dat ter gelegenheid van de restauratie van de twee beelden van Gog en Magog in de Guildhall, de Britse premier Churchill, Gog het symbool voor Rusland noemde en Magog als het symbool voor de Verenigde Staten en hun bondgenoten.

⁷⁷ De tekst over de voorspellingen over de wereld is ontleend aan de toespraak van de derde kalief van de gemeenschap, Mirza Nasir Ahmad, getiteld 'A Message of Peace and a Word of Warning', voorgedragen in Wandsworth Townhall te Londen op 28 juli 1967. De woorden van Ahmad aan het einde werden door de derde kalief geciteerd uit het boek 'The Philosophy of Divine Revelation': Ruhani Khazain 22, *Haqiqatul-Wahi*, p. 268-269

Literatuurlijst

De belangrijkste boeken over de Beloofde Messias^{as} die voor dit boek zijn gebruikt, zijn:

- Shaikh Abdul Qadir, *Das Gesegnete Leben*, Verlag der Islam 2017
- A.R. Dard. *The Life of Ahmad*. Tilford: Islam International Publications 2008
- *Tadhkirah*. Islam International Publications Ltd. 2022
- Hazrat Maulvi Abdul Karim, *A Character Sketch of the Promised Messiah*. Islam International Publications Ltd. 2022
- Mirza Mubarak Ahmad. *The Promised Messiah. Address to the Annual Gathering of Indonesian Ahmadis at Jakarta on 22nd October* 1968. Kent Publications 1969

Mooie anekdotes over het leven van Ahmad^{as} zijn verder te vinden in de in het Engels vertaalde toespraken van Mirza Bashir Ahmad M.A.^{ra}, de tweede zoon van Ahmad^{as}, voor de jaarlijkse vergaderingen (*Jalsa Salana*) van Rabwah in Pakistan. Ze zijn te vinden in de bibliotheek van www.alislam.org:

- Seerat-i Tayyiba (The Pure Life), 1959
- Durr-i-Manthur (Scattered Pearls), 1960
- Durr-I Maknun (Some Hidden Pearls), 1961
- Mirror of Charm and Beauty, 1962

Verder is er nog het boek van Ian Adamson: *Ahmad, the Guided One*. Islam International Publications Ltd. 2016

Abdulhaq Compier (1974) is arts, psychiater-psychoanalyticus, grafisch ontwerper en schrijver. Hij bekeerde zich op zijn zesentwintigste tot de Islam binnen de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap. Hij publiceerde over de historische relaties tussen de islamitische wereld en Europa aan de universiteiten van Exeter en Cambridge. Hij was hoofdredacteur van het tijdschrift *Al-Islaam* en publiceerde over religie en geschiedenis in Nederlandse dagbladen. Eerder verscheen van hem het kinderboek *Mijn Mohammed: kinderverhalen over de Profeet*.

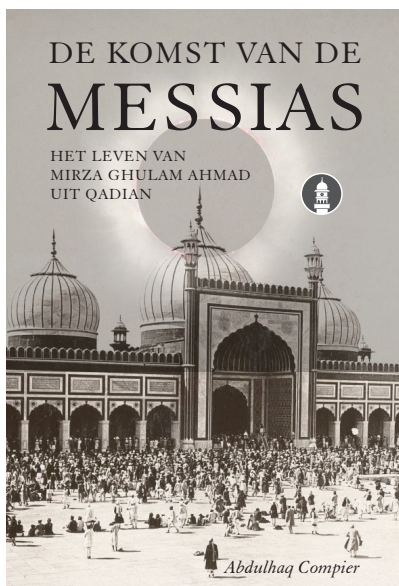

Foto op het omslag: De grote moskee van Delhi, één van de plekken waar Mirza Ghulam Ahmad naartoe reisde om zijn boodschap te verkondigen. Daarboven een zonsverduistering.

Foto op het achteromslag: Rotterdam, verwoest op 14 mei 1940. De Tweede Wereldoorlog was één van de rampen die voorspeld waren door Mirza Ghulam Ahmad als een teken van zijn komst.